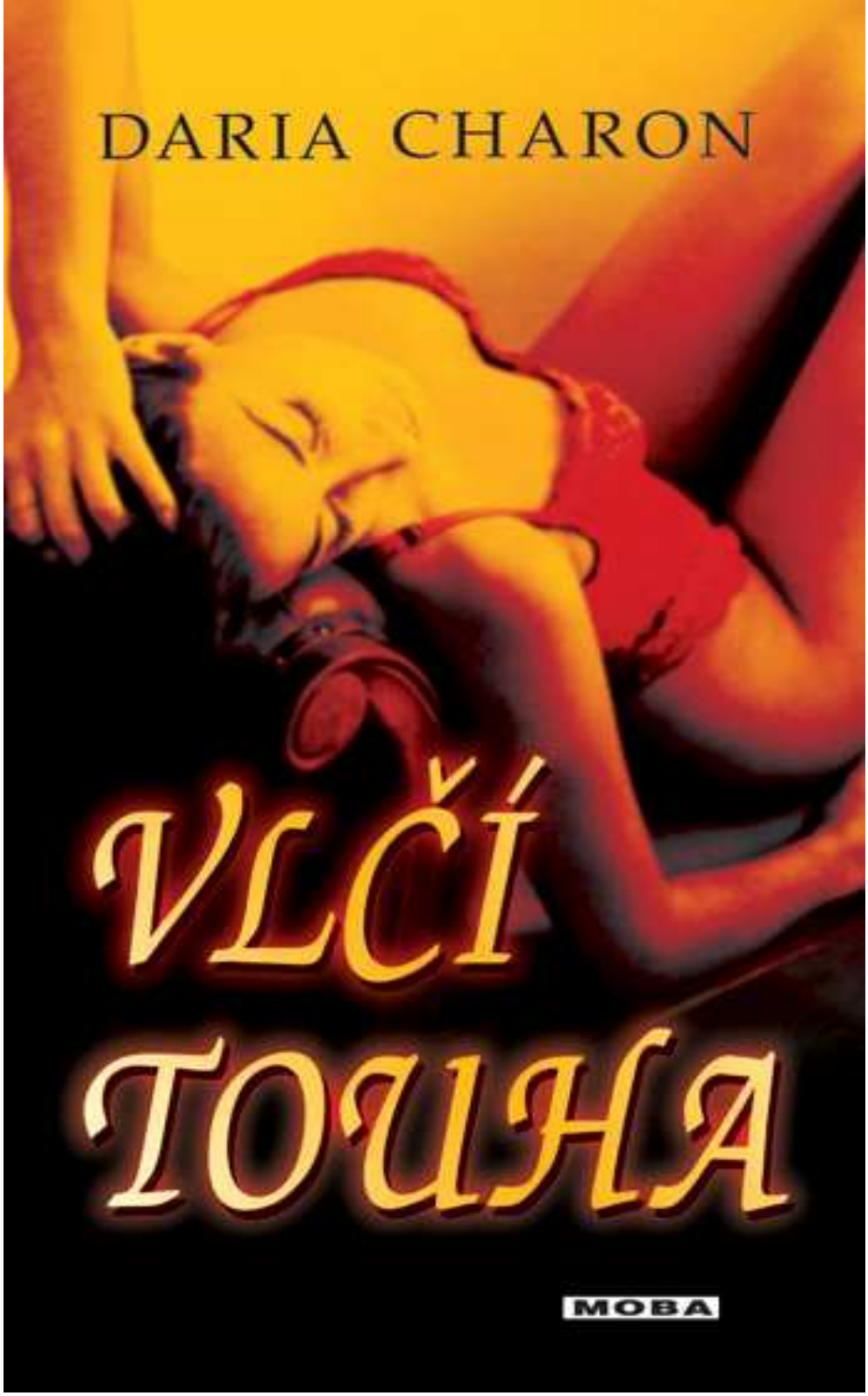

DARIA CHARON
VLČÍ
TOUHA
MOBA

Daria Charon

Vlčí touha

Originální název: Die Maske der Leidenschaft
Vydáno v Bastei Lübbe Taschenbuch, Bergisch Gladbach 2007
Překlad Marek Küchler

Odpovědná redaktorka Olga Nimshausová
Grafická úprava Zdeněk Valach/OPT MOBA
Obálka Marcel Bursák/OPT MOBA
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydala Moravská Bastei MOBA, s. r. o., Brno
www.mobaknihy.cz

© 2007 by Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG, Bergisch Gladbach
© Moravská Bastei MOBA, s. r. o., Brno 2010

Vydání první

ISBN 978-80-243-3799-9

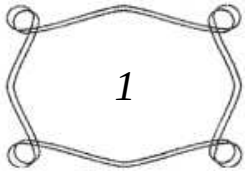
Cena včetně DPH 229 Kč

DARIA CHARON

Vlčí touha

MOBA

1

„Cože to chtějí?“ vyrazil ze sebe Johann Leitz a rozhlédl se po skupince mužů, kteří seděli shromážděni kolem velkého dubového stolu v krčmě U Modrého kance.

Johann Leitz byl šoltýsem, čili rychtářem, v Allershausenu, jednom z mnoha městeček, které založili osadníci z Německa za poslední čtyři generace v Sedmihradsku. Cizinců se mezi těmito Němci potom už usadilo málo. Ženili a vdávali se vesměs mezi sebou a jenom na malou vzdálenost. Výsledkem takových poměrů bylo nezvratně to, že si zdejší lidé uchovali svůj jazyk, tradice a vzpomínky na starou vlast.

Rychtář, statný muž s býčí šíjí, tmavými hustými a nepoddajnými vlasy, přimhouřil oči, jak se díval do svitku, který mu podali. Časně ráno toto psaní dorazilo po kurýrovi. Leitz teď svitek rozmotal a pomalu dočítal.

Když psaní odložil, měl tvář zrudlou hněvem. „Jak se můžou opovážit? Jak se ti neřádi můžou opovážit změnit dohodu?“

„Mají k tomu moc,“ odvětil suše Karl Schwarz. Patřilo mu ševcovství. Měl dceru, jednadvacetiletou a už čtyři roky vdanou. Na dnešní záležitost s psaním se díval chladně a bez emocí, protože na jeho život a živnost nebude mít skoro žádný vliv. „Můžou chtít cokoliv. Vlastně je to dost divné, že až do dnešního dne spoléhali jenom na ústní dohodu.“

„Dobrá, dobrá, ale tentokrát přece chtějí vlčí muži nejenom jednu, ale hned tři panny. Bez uvedení důvodu. Jenom tak, protože se jim zachtělo!“

„Mimoto nemáme už ani ty tři panny, které by vyhovovaly. Vím o dvou,“ konstatoval střízlivě Sander Theiss, místní kovář. „Ženské,“ pokračoval pak po malé

pauze. „Pořád jsou s nimi problémy, nechápou to a nechápou. Pořád reptají a kují pikle. Nemají prostě rozhled a střízlivý pohled na věc. Nedokážou pochopit, že pakt s vlčími muži je pro další existování Allershausenu životně důležitý. Bez dohody s nimi nemůžeme existovat, byl by to náš konec. Kam až paměť sahá, ohrožovali nás Osmani, Maďaři, Poláci, Habsburkové. Znáte přece kroniky jako já.“

Souhlasné mručení mu dalo okamžitě zapravdu. Rychtář přikývl a mluvil dál. „Ano. Všichni známe minulost, známe ji zatraceně dobře. Sotva jsme se utkali s jedním nebezpečím a pohřbili mrtvé, už se objevilo druhé. Sotva jsme opravili naše příbytky a dali do pořádku pole a dílny, vtrhli sem zase další, kteří nás vyplundrovali a některé zabili. Další žoldáci, další biřici, pořád dál a dál. Smrt, ničení, strach a hlad. Nabídka vlčích mužů přišla v pravý čas a zachránila nás. Bylo to jediné řešení a naši předkové jejich nabídku přijali.“

Rozhlédl se po mužích, trochu se předklonil a ztišil hlas. „Ruku na srdce: každých pětadvacet let jedna panna jako oběť, a za to možnost žít v míru a pokoji, to je přece férová nabídka! No řekněte. Podle mého je to rozumná cena a naši předkové se zachovali chytře. Proto i letos pošleme vlčím mužům naše dvě panny, obě, které máme. Snad se s tím ženské i tentokrát nějak vyrovnají.“

Následovalo ticho, ale jenom krátké. Pak se ozvala rána pěstí do stolu, až hrnky a džbánky na stole poskočily. Drsný mužský hlas se přihlásil o slovo. „Už jsem vám stokrát řekl, že ty bestie moji Samaru nedostanou. Tu druhou pro mě za mě, ale ne Samaru! Ne! Nikdy!“

Všichni hleděli na Franze Bruggera, váženého a zcestovalého kupce, který se teď zaklonil s rukama na prsou. Oči mu blýskaly a byl odhodlaný se hádat.

„Jestli nebudeme souhlasit s podmínkou, porušíme tím dohodu a oni nás přestanou chránit. Se stříbrem, které nám dávají, bude taky konec. Budeš muset vydat obě dcery, je to pro dobro všech,“ reagoval na jeho slova švec.

Brugger jenom zavrtěl hlavou. Na svých cestách uviděl před dvaceti lety na trhu otroků v Candii mladou ženu, pro kterou zahořel nesmírnou láskou. Úplně jí propadl. Erin

pocházela z jakéhosi ostrova v Atlantiku, pak ji během cesty na moři unesli piráti a chtěli prodat na trhu. Vlasy měla jako oheň a v tom ohni, který jí ale sálal nejenom z vlasů, se Brugger rozpustil jako hrouda vosku na kamnech. Pleť měla Erin velmi bledou, oči zase modré jako moře. Když ji na tržišti prodávali, přeplatil dva Turky a jakéhosi znuděného francouzského šlechtice, takže ji dostal. Jako bohabojný muž se s ní ale nechal oddat ještě dřív, než spolu šli na lože jako muž a žena a než se s ní vypravil na zpáteční cestu do Sedmihradska.

Než dorazili k němu domů, byla už v naději, a svého muže tím přivedla do štěstí blízkého šílenství. Zpočátku mu ani nevadilo, že si nerozuměli ani slovo, Erin neznala jediné slovo německy a ani se nesnažila jeho řeč naučit. V Allershausenu ji manžel zahalil do nejkrásnějších látek a dělal všechno proto, aby si získal a udržel její náklonnost. Erin zůstala chladná. Nemluvila, nesmála se, neplakala, neprotestovala.

Chovala se tiše, i když nastala její těžká hodina, nekřičela při porodu, nezmítala se, klidně ležela. Chůva ji prosila, aby tlačila a křičela a vypudila z těla dítě, jenže ona na to nedbala. Lhostejně zemřela v téže chvíli, kdy přišlo na svět dítě.

Když Franz Brugger dítě poprvé spatřil, nepocítil k němu nic jiného než nenávist. To malé ošklivé a vlhké stvoření mu totiž vzalo jeho jedinou lásku. Jeho všechno. Dítě mu připadalo ošklivé a uřvané. K tomu ještě mu porodní bába hned řekla, že dítě má zmrzačenou nohu a nebude nikdy pořádně chodit. Dokonce snad ani dlouho nepřežije. Zavolali tedy faráře, nechali spratka pokřtít, aby děcko neumřelo nepokřtěné. Když se ho farář ptal, jaké jméno má jeho dceři dát, rozhlédl se otec po místnosti a protože jeho pohled padl na kytičku fialek, řekl lhostejně: „Viola.“

V následujících osamělých a neklidných nocích došel Brugger k závěru, že co se stalo, bylo následkem nějakého jeho hříchu, který bůh nemohl nechat nepotrestaný. Ujistil postupně sám sebe, že ho Nejvyšší potrestal za jeho lačnost a tělesnou žádost, kterým podlehl a které měly za následek

početí a narození dítěte. K tomu ještě si přikládal za vinu, že spáchal hřích s pohankou, protože se nikdy nedozvěděl, zda byla Erin pokřtěná.

Smrt Erin byla logickým trestem za jeho bezbožnost a hříšnost. V tomto významu se pak jevilo narození zmrzačeného dítěte jako věčná připomínka hříchu. Každý pohled na dceru mu měl připomínat, čeho se v mládí dopustil. Když se se svými chmurnými myšlenkami svěřil faráři, ten mu je jenom potvrdil. O dítě se teď musí Brugger, řekl kněz, starat jako o oko v hlavě, nesmí mu nic chybět. Tak se snad vykoupí z hříchu a vyhne zatracení. Kupec, i když by svého potomka nejradši utopil, chmurně souhlasil. Takový měl strach z věčného zatracení.

Stalo se tedy, že přijal do svého domu chůvu a ta se měla starat, aby dítě žilo v dostatku a nic mu nechybělo. On sám o dítě nijak nepečoval, Viola ho nezajímala, neměl ji rád.

Po patřičné době, když uplynulo několik měsíců, oženil se s mladou, zdravou a přičinlivou vdovou Barbarou. Měla podobnou zarputilou povahu jako on a pevné zásady. Vlasy měla černé, oči tmavé, a když po roce porodila dítě, ukázalo se být stejně zdravé a silné jako ona. Tuto dceru pojmenovali rodiče Samara.

„Moji Samaru ne!“ pronesl naposledy kupec Brugger.

Muži začali mezi sebou reptat, dokud je nepřerušil farář Anderson. „Ta smlouva je proti dobrému mravu a zvyklostem. Člověk je boží tvor. Obětovat člověka, k tomu mladé děvče, za bezpečí, klid a hrst stříbra, je hřích a dělá z vás sluhy Satanovy!“ řekl rychle. „K tomu se navíc ukazuje, že ty kreatury chtějí stále víc. Přišel čas tu hříšnou smlouvu zrušit.“

Jeho slova vyvolala skeptické pohledy a pomrkávání. Hned po předání první dívky se muži rozhodli, že desetinu stříbra od vlčích mužů dostane rodina obětované dívky, a to vždycky v den letní rovnodennosti. Díky tomuto chytrému ustanovení žili allershausenští už dlouho nejenom v bezpečí, ale i v relativním blahobytu.

„Popřemýšlíme o tom, pane faráři,“ promluvil konečně rychtář.

Farář Ludwig Anderson ale věděl, že na jeho výzvu nic nedají. Nechtěl se ale jenom tak vzdát a vyskočil, až převrátil židli. „Dělejte si, co chcete, ale Bůh vás strašně ztrestá!“ Otočil se na podpatku a vyběhl z krčmy.

Chvíli bylo ticho, potom promluvil Sender: „Já si tu smlouvu ještě jednou přečetl a něco mě napadlo.“ Ve tváři měl lstivý výraz a přejel pohledem všechny muže kolem stolu. „Doslova se tam říká, že musíme předat neprovdanou ženu, která ještě nedovršila dvacátý rok věku. Nikde ale není řeč o tom, že ta dívka musí pocházet z Allershausenu, nebo že musí být panna!“

„Pomůže nám to?“ zeptal se nedůvěřivě Johann.

Švec Schwarz vykulil oči. „Pochopitelně, že ano. Myslím, že chápu, kam Sander míří. Sebereme nějakou jinou holku z okolí. Žádnou z našich dcer. Tak je to!“

„Ne,“ usadil ho Sander. „To nechci, nepřineslo by nám to nic dobrého, jenom hádky a problémy se sousedy. Mám jiný nápad, lepší. Před dvěma dny jsme zavřeli do žaláře tři ženy obviněné z krádeže a z toho, že se prodávaly mužům. Žádné není víc než dvacet. Podle práva bychom je měli odsoudit, zbičovat a pak vyhnat. Místo toho je pošleme k vlčím mužům. Smlouva se tím naplní a my máme na pětadvacet let pokoj.“

Ostatní se zamysleli. Rychtář poznamenal: „Pošleme je do nejistoty. Víte, co ty tři asi čeká?“

Sander se pohodlně opřel na židli. „Ale Johanne, jsou to děvky. Nic víc, jenom děvky. Jejich cesta do zkázy začala už dřív, ne tady a teď. My jim nic zlého neprovedeme, odsoudily se samy. Ano, asi zahynou, ale zahynou pro dobrou věc.“

„Stojí to za zamyšlení,“ promluvil Stephan, majitel krčmy. Položil před každého další pití. „Ty ďábelské bytosti, myslím teď vlčí muže, bychom se neměli bát přetrumfnout jejich vlastními zbraněmi.“

Ostatní postupně kývali hlavami.

„Ujednáno tedy?“ chtěl vědět Sander. „Kdo je pro, ať zvedne ruku.“

Zvedly se všechny.

„Tím je věc ujednána. Pošleme jim ty lehké holky.“

Rychtář se vydal spolu s písařem do tmavé vlhké díry, kde byly dotyčné ženy zavřené. Uvědomoval si, že uvést celý plán do chodu, nebude zase tak snadné, ale bylo to pořád lepší než nic. Zatímco kráčeli k šatlavě, hledal rychtář v hlavě vhodná slova.

Sotva odemkli dveře, vyvalil se zevnitř pach a vlhkost. Pak ještě museli nechat své oči přivyknout šeru. Písař posvítil dovnitř lucernou. Od žen je dělily mříže. Uvnitř ležela poházená sláma a všechny tři ženštiny na ní ležely. Když zaslechly klíč v zámku a uviděly světlo, vstaly a potácivě přistoupily k mřížím.

„Co je, rychtáři?“ zeptala se jedna, s vlasy světlými, připomínajícími barvou mosaz.

„Přišel jsem vám oznámit rozsudek.“

„Tak se vymáčkni.“

„Dostanete bičem, padesát ran každá. Nějakou dobu pak nebudete moct ležet na zádech,“ řekl a zachechtal se.

Ty tři se na sebe podívaly, potom jako na povel zvedly sukně až nad pupek. „A kdybychom si ještě teď s tebou lehly na záda, dostaly bychom pak jenom půlku?“

Rychtář se bez studu chvíli díval na jejich sice špinavé, ale mladé a hezky tvarované nohy a na ochlupená ohanbí. Právě blondýna se mu líbila nejvíc a na její vnady se díval nejdéle. Olízl si rty. Doma na něj čekala vyschlá manželka, která mu asi tak jednou za dva měsíce dovolila stáhnout z ní lněnou noční košili a ukojit nejhorší tělesnou žádost. Moci teď pod sebe dostat takové krásné mladé tělo, a k tomu zadarmo, představovalo pro něj velké pokušení. Jenom hlupák by takové možnosti nevyužil.

„Chci tu světlovlasou,“ prohodil přes rameno k písaři. „Jestli chceš, vem si některou z těch dvou.“

Už nyní měl vztyčené přirození a což teprve, když k ní přistoupil a dotkl se jí. Přitiskla se ke stěně a jednu nohu si opřela na starou bednu, která zde plnila úlohu stoličky. Hypnoticky ho přitahoval její klín porostlý světlými chloupky. Tušila to. Prohrábla si prsty hustý porost v ohanbí

a prohodila: „Vsadím se, žes měl samé brunety! Ještě nikdy sis ho nestrčil do takové, jako jsem já.“

„Sklapni a dělej už něco,“ odbyl ji. Nechal ji, aby si hrála s jeho přirozením a zatím osahával její klín a stehna, všechno, kam dosáhl. Ano, tak má vypadat ženská: mladá, šťavnatá a žádoucí. Osahával ji a mačkal, byl stále vzrušenější.

Ženiny prsty zatím mnuly jeho úd, který mu z kalhot trčel jako oj vozu. „Ten tedy je,“ pronesla znalecky. „Ten ti musí působit velké potěšení. A nejenom tobě.“ Olízla si rty a zamrkala na něj.

„Přestaň žvanit, couro!“ odsekl. Zhodnotil kritickým zrakem nahnilou slámu na podlaze a stejně vypadající slamníky v koutě. Inu, mnoho pohodlí mít nebude, ale co se dá dělat!

Přes rameno viděl, jak další z žen stojí s mírně rozkročenýma nohama v předklonu a za ní písař. Měl už dávno spuštěné kalhoty a divoce přirážel. Jeho úd se do ní divoce a prudce nořil a zase klouzal ven, i na tu vzdálenost bylo vidět, jak se vlhce leskne. Písař měl přivřené oči, stále zrychloval tempo a potichu sténal. Prsty měl zaťaté do oblé a pevné zadnice ženštiny a podle všeho ani nevěděl o světě.

Rychtář přitiskl svoji ženu pevněji ke zdi. Strhl jí blůzu z ramen, aby viděl konečně ňadra. Uviděl velká ňadra s velkými tmavými dvorci a jal se je tisknout a mnout. Sklonil se a jedno začal sát a olizovat. Bradavky se jí rázem postavily. To ho rozvášnilo zase ještě o něco víc. Žena pod jeho rukama se vlnila a vzdychala.

Použil jednu ruku k tomu, aby jí trochu roztáhl nohy, a zjistil, že je v rozkroku už trochu vlhká. To mu stačilo, aby použil několik prstů a způsobil ještě větší zvlhnutí. Teď už se mohl dát do díla. Pronikl do ní naráz a rychle. Jeho úd se konečně ocitl ve vlhku a teple mladého masa. Jaký rozdíl proti tomu, co jednou za čas zažíval doma! Na jejich manželském loži tak tak dosáhl úlevy, musel se někdy dost přemáhat. Zato teď!

Žena dělala všechno proto, aby měl pohodlí a přirážela také, ani ji nemusel pobízet. Začalo se mu zatmívat před

očima, vnímal jenom její a svoje vzdechy a teplo, které se mu rozlévalo tělem jako žhavá láva. Pot se z něj jenom řinul, ale Johann Leitz neustával. Její tělo se mu ve všem přizpůsobilo, bylo dokonalé, ohebné, někde měkké, jinde pevné jako mladý strom. Když dosáhl vyvrcholení, zařval několikrát jako tur a měl pocit, že nikdy v životě nezažil nic lepšího. Semeno, které se z něj vyřinulo, snad vřelo.

Chvíli, ale jenom krátký okamžik, nechal svoji hlavu spočinout na rameni té ženštiny, jenom dokud se nevzpamatoval. Jeho úd z ní zatím sám vyklouzl, takže se rychtář odsunul a začal se upravovat. Písař také svoji práci už dokončil a zapínal si kabátec a kalhoty.

Leitzovi chvíli trvalo, než si vůbec vzpomněl, proč sem přišel, ale sotva se tak stalo, začal se chovat zase úředně. „Ano, tohle nebylo špatné, ženská, ale neznamená to ani zdaleka, že byste se vy tři vyhnuly trestu," pronesl hlasem, který se mu ještě trochu chvěl. „Jeho" děvka jej sledovala s rukama zapřenýma v bok. Ve výstřihu se jí ještě pořád bělalo ňadro, nenamáhala se poopravit si šaty. Nemohl od toho ňadra odtrhnout oči, ale nakonec se mu to povedlo. Pokračoval: „Vámi prokázaná vstřícnost vůči úředním osobám bude však odměněna. Existuje totiž možnost, jak se tělesnému trestu vyhnout úplně. Vaše jemná kůže by mohla být docela ušetřena."

„Posloucháme," řekla nedůvěřivě blondýna.

„Pánové z Wolfensburgu po nás žádají tři ženy," vyhrkl bez zaváhání. „My z naší obce nechceme žádnou poslat. Zaujměte jejich místa a jste volné."

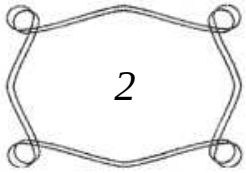
„Tak jednoduše by to šlo?" opáčila pomalu.

„Ano, tak jednoduše. Splníte vlčím pánům pár přání a až bude po všem, můžete si jít svojí cestou. Vše bude zapomenuto, nebudeme po vás už nic chtít." Když to říkal, nedodal ovšem, že páni na Wolfensburgu ještě nikdy žádnou ženu, která k nim došla, nepropustili. Zamlčel i to, že nikdo netuší, co vůbec vlčí muži s ženami dělají. Jistě, povídalo se všelicos o divokých orgiích, krvavých obětech ve prospěch sil temnoty, ale jistě nikdo nic nevěděl. Jenom samé řeči. Mnozí v okolí žili v přesvědčení, že pánové z Wolfensburgu

jsou potomky před staletími zavražděného Vlada Tepese. Snad ale byli někým úplně jiným, ale způsobů podobně hrozných.

Ženy se na sebe podívaly a blondýna zase rychtáře oslovila. „Dovolil bys skutečně, abychom odsud odešly? Nenecháš nás pronásledovat? Odpřísáhl bys to?“

„Přísahám při životu mého syna, že nikdo z Allershausenu vás nebude pronásledovat!“

2

Ještě téhož večera dorazil černý kočár, který měl podle dohody odvézt ženy k vlčím mužům na Wolfensburg. Lidé jim dovolili se vykoupat a darovali jim obyčejné, ale čisté šaty. Nyní se na první pohled v ničem nelišily od místních počestných žen.

Zpráva o tom, jak se tentokrát vyřeší dohoda s ochránci na Wolfensburgu, se po místě roznesla jako oheň. Obyvatelé Allershausenu obklopili kočár a okukovali ho. Byla to kvalitní práce, zdobená na mnoha místech stříbrem. Kočí seděl na kozlíku zahalený do černého pláště, na hlavě klobouk se širokou střechou. Měl jej stažený tak hluboko do očí, že mu skoro neviděli do obličeje. Občas na něj někdo vykřikl, ale on nereagoval.

O vlčích mužích nikdo nic určitého nevěděl. Jejich sídlo, tajemný Wolfensburg, se nacházel kdesi v Karpatech, příliš daleko, aby se někdo z místních lidí mohl vypravit jej hledat. Nikdo se o to nikdy nepokusil i proto, že se lidé příliš báli případné odvety za takovou opovážlivost. Někteří mínili, že pod Wolfensburgem se musí nacházet vchod do podsvětí a že hrad sám, pokud je to tedy hrad, je jistě sídlem démonických sil a černé magie. Nikdo s tím nechtěl mít nic společného.

I Viola sledovala skrze okenní tabulky lékárny ten sběh lidí. „To je divné, že se ti z Wolfensburgu neukážou a že jenom pošlou kočár. Ví se proč, Josefe?“

Otočila se při těch slovech na starého muže sedícího u pracovního stolu. Právě pečetil voskem další malou lahvičku. Viola, o kterou se rodiče nestarali, kde tráví volný čas, se kdysi seznámila právě s Josefem Corviniem. Trávila dost času v jeho lékárně, která sousedila s obchodem jejího otce. Viola pomáhala lékárníkovi vyrábět jeho vodičky,

tinktury, prášky a podobné věci, vážit je na vážkách, balit je do nepatrných balíčků nebo nalévat do lahviček. Když nebylo právě co dělat, listovala si v tlustých lékařských knihách, s tajným přáním v srdci, objevit prostředek, kterým by vyléčila svoji zmrzačenou nohu.

„Chtějí svoji daň," odpověděl pomalu lékárník.

„Svoji daň?" podivila se. Necítila se dobře, noha dnes velmi bolela.

Proti všem domněnkám, že snad brzy zemře, Viola přežila a stala se z ní mladá žena velmi podobná svojí matce. Pleť měla světlou, skoro bílou, vlasy barvy mědi a zelené oči. Na rozdíl od sestry Samary dostala do vínku vysokou štíhlou postavu. Byla půvabná. Působila snad trochu křehce, ale rozhodně měla pevnou vůli. Bez této železné vůle by se nikdy nedožila svého věku, s defektem, který si do života přinesla. Její levá noha byla o půlku dlaně kratší a chůze pro Violu představovala problém. Stále to trénovala, aby se podobala ostatním lidem a nekulhala. Snažila se chodit bez hole. Sotva trochu odrostla, začala nosit dlouhé sukně a ty milosrdně zakryly její zmrzačení. Přitom si stále namlouvala, že je stejná jako ostatní a že si na ní nikdo ničeho nevšimne.

Pochopitelně si to jenom namlouvala. Každý u nich ve městě věděl, o koho se jedná, když po ulici kulhala štíhlá postava mladé ženy. Někteří se jí za zády ještě rychle pokřižovali. Viola svým štíhlým zjevem, bledou pletí a světlými vlasy vůbec nezapadla mezi spíš robustně stavěné a tmavovlasé lidi, kteří ji obklopovali. Byla v tomto městečku jako bytost z jiného světa.

Josef vzal další lahvičku a skrze brýle se zahleděl na Violu. „Tobě o tom ještě nikdy nevyprávěli? Ubohé dítě!"

Zavrtěla hlavou.

„Tak ti to povím já. Řekl bych, že je načase, abys věděla, co ví každý v okolí. Měla bys to vědět už i pro případ, že by rychtářův plán nevyšel."

Posadila se vedle něj na židli a čekala, co bude lékárník vyprávět.

„Před mnoha a mnoha lety se osadníci z Allershausenu dohodli s pány z Wolfensburgu a uzavřeli dohodu, která jim

zaručila ochranu před útočníky a každoroční zisk váčku stříbra. Za to museli poslat svým ochráncům jednu pannu z městečka.“ Nadechl se. „A to každých pětadvacet let. Ta mladá žena se vybírala pokaždé losem ze všech dcer, které přicházely v úvahu. Taková byla dohoda. Jenomže letos chtějí tři ženy.“

Ve Violiných očích se zračilo překvapení a údiv. „A to jim pošlou zlodějky? Ale to je podvod, kromě toho ty tři nejsou od nás.“ Řekla to bezelstně, protože taková byla její duše.

„Jistě, je to podvod. Jestli naši ochránci ten podvod odhalí, nechtěl bych být v kůži Johanna Leitze.“

„Kdyby neposlal rychtář tyhle tři, tak kdo jiný by šel?“ zeptala se. Byla to logická otázka, jenomže lékárník už to vlastně jednou řekl.

„Dotyčná žena čí dívka nesmí být starší než dvacet a mladší než šestnáct let.“

„Asi jako já a Samara,“ vyhrkla. „Kdo kromě nás dvou ještě přichází v úvahu? Víš? Já si na nikoho nevzpomínám.“

„Jste jenom vy dvě,“ potvrdil jí její podezření a upřeně jí hleděl do očí.

„Jenom my dvě,“ opakovala po něm. Když si vybavila dívky zhruba jejího věku, uvědomila si, že jsou všechny buď o pár let starší, nebo mladší. Starší se už všechny vdaly. Nikdy jí to nepřišlo divné, až teď.

Lékárník na chvíli přerušil práci a vyprávěl dál. „Stará Jula, která tady byla porodní bábou před pětadvaceti lety, radila ženám, aby nepočínaly děti, protože by dospěly právě v době, až se bude platit pravidelná daň tamtěm. Většina žen se té rady držela, takže se dnes nemusejí obávat o životy svých dcer.“ Lékárník věděl, že to nebyly jenom bylinky staré July, které ženám zabránily otěhotnět. I on sám k tomu nějak přispěl, ale o tom teď nechtěl vyprávět. Vlastně o tom nechtěl vyprávět nikdy nikomu. „Ale tvoje matka, Violo, přišla zdálky a už v jiném stavu. A co se týká Samařiny matky, ta měla pokaždé svoji hlavu a nenechala si nikdy radit.“

Pevně stiskla rty. „Měla bych tedy být rychtáři vděčná, že pošle do dálky ty tři zlodějky a ne mě a Samaru?“

Josef mlčel.

Teď ji zajímala ta nejzajímavější a nejtajuplnější část celé historie. „A co se stane s těmi, které se vypraví na Wolfensburg? A proč o tom se mnou nikdo nikdy nemluvil, když to tady každý ví?“

Josef mlčel. Pak řekl, čeho se obávala. „Nikdo o nich už nikdy neslyší, ty ženy a dívky zmizí beze stopy. Proto se o tom moc nemluví.“

Viola vstala a jako v transu šla pomalu ke dveřím.

„Není ti něco?“ zavolal za ní.

Nereagovala, bez rozloučení a jediného pohledu opustila lékárnu. Chtěla být sama a v klidu přemýšlet o všem, co právě slyšela. Byla ráda, že jí lékárník o té záležitosti pověděl. Teď se rozhodla, že si o tom promluví s otcem. Musí se ho zeptat, proč jí nikdy neřekl o nebezpečí, které jí hrozí. A nejenom jí, ale i Samaře. Zazlívala mu, že o této věci před ní mlčel.

Přestože Viola nebyla v rodině milovaným dítětem, neměla se zle. Netloukli ji, nekřičeli na ni, nemusela vykonávat práce služky nebo kuchařky. Stejně jako Samaru ji domácí učitel naučil číst a psát, jedla společně s ostatními z rodiny a měla hezké oblečení dost podobné tomu, jaké nosily její sestra a nevlastní matka. Co se toho posledního týká, neměla ale možnost toto oblečení ukázat nikde na veřejnosti. Nikdo ji nikam nezval a rodiče ji na návštěvy nebrali. Pokud přišel někdo do otcova domu, pak musela sedět ve svém pokoji. Na každém kroku cítila vůči sobě odpor otce a chlad nevlastní matky.

Když byla ještě dítě, často se schovávala někde v domě a plakala. Později se oddávala snění o tajemných dalekých místech, kde ji nikdo nezná, kde by ji lidé měli rádi a kde by měla obě nohy v pořádku.

Teď prošla dveřmi do otcovského domu, kde se nacházel obchod s kořením, látkami a dalším zbožím, a chtěla jít ke schodišti, aby se schovala ve svém pokoji. Všimla si ale, že pod dveřmi do svátečního pokoje prosvítá světlo. Zaslechla

odtud i dva mužské hlasy, otcův a hostinského od Modrého kance. Ta návštěva právě v takový den a takovou hodinu ji překvapila. Potichu došla ke dveřím a poslouchala.

„Jestli ten podraz s děvkami z vězení vyjde, bude to velké štěstí," promluvil v tu chvíli její otec.

„Ale mělo by se počítat i s tím, že nevyjde a že budeme mít problémy," opáčil hostinský. „Proto bys měl zvážit moji nabídku, už jsme o tom mluvili na podzim. Spojení našich dvou rodin by prospělo mně i tobě."

„Prospělo by hlavně tobě, Stephane! Ty bys dostal švagrovou s věnem, jakému není v širém kraji rovno. Co bych z toho měl ale já?"

Viole se rozbušilo srdce. Hned jí došlo, o čem je asi řeč, a sice o jejích vdavkách. Znala pochopitelně Andreje, syna hospodského. Občas jej potkala a všimla si úsměvů, které jí věnoval a zájmu, který se snažil zakrývat. Ano, v lékárně mu kdysi prodávala tinkturu pro jeho matku a tam se na ni také usmál. Dokonce se přitom dotkl krátce její ruky a ona ucukla. Jenomže věděla, že to Andrej udělal naschvál. Pamatovala si ten okamžik a pro ni to nebyl zážitek nepříjemný. Při tom krátkém dotyku jí projelo tělem cosi, co nedokázala popsat. Od kořínků vlasů až po konečky prstů. V její prosté mysli ten zážitek znamenal počátek představy, že si jsou, ona a Andrej, jaksi předurčeni. Jak, to by nedokázala nikomu vysvětlit, ale věřila tomu. Nyní slyšela od Andrejova otce něco, co její podezření potvrzovalo.

„Ty bys, Franzi, dostal švagra, který by pak mohl dál vést obchod. Mám ještě dva syny, jak víš. Jeden povede moji hospodu. Ty máš dvě dcery, měl by ses nad tím plánem zamyslet."

„Ještě nejsem tak starý, abych nemohl vést firmu, na to nezapomínej!" odvětil okamžitě a trochu podrážděně Brugger.

„Ale samozřejmě. Všechno by bylo ale snazší, kdybys měl někoho, koho můžeš pomalu zasvěcovat do obchodu a věcí kolem dokola. Měl bys pomocníka. Vlastně máš v plánu otevřít další obchod v Hermannstadtu, ne?"

„Možná jsi slyšel jenom nějaké babské tlachání, ne?"

„To víš, u mě v krčmě slyší člověk všelijaké řeči, nejenom babské tlachání. Ale zpátky k našemu tématu. Hlavně si uvědom tohle. Všichni přece víme, že vlčí muži možná nepřijmou naše náhradní holky! Jediná možnost, jak je ochránit pro případ, že by se něco stalo, je provdat je. Provdat je dřív, než pošlou vlčí muži zase kočár, nebo se tady objeví sami. Tohle přece muselo napadnout i tebe. Docela nakonec bych řekl ještě tolik, že Andrejovi se tvoje dcera líbí, sám mi to řekl.“

Rozhostilo se ticho. Takové ticho, že Viola za dveřmi měla dojem, že muži musejí slyšet tlukot jejího srdce. Tak tedy ji má Andrej rád! Cítila to, věděla to! Snad otec vyhoví a…

„Jestli se mu líbí nebo ne, není nejdůležitější,“ promluvil konečně otec. „Důležitější je, že… i mně by… vyhovoval.“

Hospodský se zasmál. „Takže se dohodneme? Jsme ode dneška jedna rodina?“

„Jsme dohodnuti.“

Cinklo sklo, muži si připili, jak to v takových chvílích mezi muži chodí. Zase se rozhostilo na chvilku ticho. Viola měla strach opustit svoje místo, měla pocit, že ještě něco přijde, něco důležitého, co by měla vědět. A tak tam stála a tiskla se opatrně ke dveřím. V hlavě jí zněly doslova nebeské melodie, prožívala nejhezčí okamžik svého života. Už se viděla jako nevěsta toho krásného mladíka Andreje, viděla se, jak se s ním stěhuje do Hermannstadtu, kde ji nikdo nezná a kde ona nezná také nikoho a kde na ni lidé nebudou pokukovat. Budou mít dům, děti, budou rodina. Všechno jako u ostatních lidí. Musela si přitisknout dlaň na ústa, aby nevykřikla štěstím. Konečně!

„A co bude s tou druhou, s Violou?“ přerušil ticho konečně hostinský.

„Vůbec nevím.“ Otcův hlas zněl podrážděně. „Už od léta se snažím pro ni sehnat muže, ale marně. Nikdo ji nechce. Dal bych jí věno větší než Samaře, ale nikdo ji nechce.“

Ještě štěstí že se Viola opírala o dveře, jinak by se svalila. A padala by hluboko, hluboko… Do nejhlubšího úkrytu pod zemským povrchem, kde by se svinula do klubíčka a ležela

do konce života. Nebeské tóny se změnily v šumění a hučení v uších, v cosi jako ďábelský chechot. Něco takového! Andrej nebyl pro ni, vyhlédli ho pro Samaru! Jak si jenom mohla myslet… Ale otec ještě pokračoval.

„Není k ničemu, jenom zátěž pro rodinu. Neměl jsem její matku nikdy potkat. Anebo měla Viola umřít taky. Bůh mě tak strašně potrestal za moji tělesnou žádost, za chlípnost, které jsem před roky podlehl. Tak strašně! Celou tu dobu pykám a nikdy to nepřestane, protože je tady ona, připomínka mého hříchu. Bůh se mnou pořád nemá slitování. Celý život se budu dívat na to, jak tady po domě moje dcera za sebou vleče svoji ničemnou nohu. Bože, bože!“

Každá věta byla ranou, která nesnesitelně bolela. Viola se celá zkroutila, stála teď v předklonu, objímala se rukama a ze všech sil se snažila nepropuknout v hlasitý pláč. Odjakživa věděla, že ji otec nemá rád, ale že ji nenávidí tak strašně, netušila. Muselo se to vyjevit právě v této chvíli, kdy ji zranila ta věc s Andrejem? Nemohlo se to stát jindy? Lapala po dechu, zalykala se, chtěla plakat, křičet, kvílet a bušit do něčeho pěstmi, jenže nemohla. Ne tady.

Z posledních sil se odlepila od dveří a kulhala ke schodišti. Schod po schodu se dobelhala do patra, a pak do svého pokoje. Po tváři jí tekly slzy a skrápěly schody a zábradlí. Sotva za sebou zavřela dveře a prošla kolem zrcadla, uviděla se a zděsila. Oteklé červené oči, křečovitě stažená ústa, naběhlá žíla na čele a na krku. A vlasy: světlé a rozcuchané. Vypadala hrozně.

Nikdo v celém městečku neměl takové divné vlasy jako ona. A ty zelené oči! Jako nějaký přízrak, jako… Bledá pleť. Skoro bílá, skoro jako prostěradlo. Nedivila se v tuto chvíli otci. Jak by mohl nějaký otec milovat cosi takového? Cosi, co se skoro nepodobalo člověku. Teď už věděla, že těch pár úsměvů a jeden dotek, které jí Andrej věnoval, byly jenom projevem lítosti. Ano, lítosti.

Pro rodinu byla zátěží, tak to řekl otec. Jistě, přesně tak se cítila. Pořád ještě se sledovala v zrcadle, ale musela toho nechat. Padla na postel, zabořila obličej do polštářů a plakala. Až v tuto chvíli si uvědomila, že v sobě nenajde

sílu projít ještě někdy městečkem s hlavou vztyčenou a dívat se lidem do očí. Každý to o ní bude vědět! Každý už to vlastně ví, že ji otec nabízel za jejími zády mužům stejně, jako se nabízí štůček látky nebo kornout pepře. Ji, zabalenou do brokátu. Ne, ani největší věno na světě ji neudělá zajímavou pro jakéhokoli muže!

Překulila se na záda a rozmazaným zrakem ulpěla na stropě. Kdyby aspoň dokázala svoji sestru nenávidět, jenomže to nešlo. Přesto, či snad právě proto, jak si byly nepodobné, měla ji ráda. A naopak, ani Samara jí neubližovala. Vždycky věděla, že si nejsou rovny, takže se Violy všelijak zastávala a neubližovala jí. Snad trochu obdivovala i její klidnou povahu, protože Samara sama byla spíše impulzivního temperamentu. Ano, vycházely spolu dobře. Vyprávěly si o svých dívčích snech, občas trochu potrápily domácího učitele nějakým neškodným šprýmem. Když nebyla matka doma, zkoušely si její oblečení.

Ležela v posteli a přemýšlela, snila a zoufala si. Ale postupem času se jí myšlenky v hlavě urovnávaly a ona pochopila, že se musí smířit se skutečností. Věděla, že nemůže svoji sestru nenávidět. Dokonce ji konečně napadlo, že jí ženicha přeje.

Příležitost k tomu, aby sestře popřála ke vstupu do nového období života, se naskytla hned druhého dne při večeři, kdy otec oznámil, že si Samara bude brát Andreje Eszölta. Vlastně, že Andrejův otec požádal o její ruku a dostal svolení k sňatku.

„Tatínku, tatínku, to jsem ráda!“ zvolala Samara. Doběhla k otci, objala ho a políbila na tvář.

Otec se také nemohl ubránit dojetí, musel si odkašlat, aby vůbec mohl mluvit. „Myslím, že se Andrej do naší rodiny bude hodit, mám v úmyslu zapojit ho do obchodu. Když všechno půjde dobře, otevřu příští rok nový obchod v Hermannstadtu a on ho bude řídit.“

Jenomže vtom Samařina radost pohasla. Podívala se na otce trochu udiveně, trochu rozhněvaně. „Ale já nechci pryč z města, nechci od Violy.“

„Ještě máme dost času, abychom si na to zvykly, Samaro," utěšovala ji Viola. „I ty mně budeš moc chybět. Ale můžeme si psát a občas se navštěvovat."

„Ne, ne, tak to nechci. Chci, abys byla se mnou." Vypadala skoro rozhněvaně.

„V žádném případě," vmísila se do rozhovoru rázně její matka. „To poslední, co novomanželé potřebují, je svobodná holka, která se jim bude do všeho plést." Když to říkala, ani se na Violu nepodívala a mluvila, jako by ta ani nebyla v místnosti. „Budeš mít sama se sebou dost starostí, k tomu ještě manžel, domácnost, obchod. A potom děti. To je práce nad hlavu. Na Violu si ani nevzpomeneš."

„Matka má pravdu, Viola zůstane tady," přidal se otec a sáhl po korbelu. Chtěl záležitost ukončit a doufal, že touto jeho větou je řeč o stěhování u konce. „Už o tom nesmyslu nechci nic slyšet, ano? Zítra půjdu do kostela a připravíme ohlášky. Ty se postarej, Samaro, zatím o svoje věci a o výbavu. Budeš mít práce dost. Viola ti jistě ráda pomůže, bude konečně nějak užitečná."

Poslední slovo se vrylo Viole do srdce jako hřeb. Sklonila zrak a řekla: „Jak si přejete, otče." Rychle se podívala na Samaru, která z jejího pohledu pochopila, že je všechno dobré a že už si nemá dál stěžovat. Promluví si potom samy, beze svědků…

Když pak matka a Samara odešly od stolu, oslovila otce, aby mu řekla něco důležitého, o čem od včerejška přemýšlela. Dnešní večer se k tomu výborně hodil, na další příležitost by musela dlouho čekat.

„Otče, chci si s vámi promluvit. Mám takovou prosbu."

Sklonil trochu hlavu na stranu a zachmuřil se. „A sice?"

„Hned jak se sestra vdá, chtěla bych vstoupit do kláštera svaté Kateřiny."

Zachmuřil se hned ještě víc. „Do kláštera? Ty bys chtěla do kláštera?" Skoro ta slova vyplivl.

Ustrašeně přikývla. Vlastně si myslela, že otec nebude protestovat a dělat překážky. Přece ji chtěl mít z očí. Pro ni to bude také řešení, bude moci pod hábitem schovat svoje postižení, svoje rozježené světlé vlasy, svoji bílou pleť.

Jenom oči neschová, ale naučí se pokorně klopit zrak. V klášterech určitě nejsou ani zrcadla, takže se nebude trápit pohledem na sebe samu. Naopak tam snad bude apatyka a bylinková zahrada, kde by mohla být užitečná.

Přejel po ní pohledem a vypadalo to, že se velmi zlobí. „Tak do kláštera. To jsem si tě pěkně vychoval. Zradila bys všechno, co je mi svaté.“ Oči se mu zúžily do štěrbin. „Kromě toho se obávám, že tě sestry nepřijmou bez pořádného… věna.“

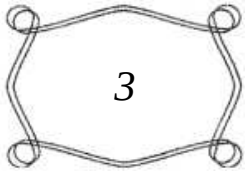
Do tváře se jí nahrnula krev a stud. Ovládla se, nerozplakala se a pokračovala: „Přece mám odložené věno pro případ, že bych se vdávala. Jistě jste na mě myslel. Bylo by tak zlé dát to věno místo mému muži klášteru?“

„Jenomže tvůj muž, kdyby se nějaký našel, by z těch peněz něco vybudoval. Nacpat ty peníze do chřtánu jeptiškám, to je něco docela jiného. Moc se mi to nelíbí.“

Cítila, jak se jí chvějí rty, byla krůček od pláče. Ale ještě i teď se ovládla, aby ho nepotěšila svým pláčem. Zaťala za zády ruce v pěst. Byla ovšem v koncích, nevěděla, co dál.

„Ale na druhou stranu,“ dokončil otec myšlenku, „je to snad jedna z možností, které stojí za zvážení. Snad dokonce jediná. Alespoň by se zabránilo té nesmyslné myšlence, potulovat se neužitečně domácností tvojí vdané sestry. Dobře, dovolím ti jít do kláštera. Tím pádem nebudeš víc patřit do naší rodiny, ale do jejich. K jeptiškám.“ Náhle se jeho pohled projasnil. „Hned jak bude po svatbě, začnu se tím zabývat. Do té doby ale musíš počkat. Neboj se, nebude to dlouho trvat.“

„Ano, pane otče,“ řekla pokorně. Ulevilo se jí tak moc, že přeslechla i další pokoření, jež v otcových slovech bylo. Ani mu nepoděkovala, nepopřála dobré noci, jak u nich bývalo zvykem, hned se odbelhala do pokoje.

3

Když vešla do svého pokoje, uviděla tam na posteli ležet na břiše svoji sestru. Podle toho, jak se jí chvěla ramena, pochopila, že pláče.

„Přestaň, Samaro," řekla klidně. Posadila se vedle ní a zlehka ji pohladila.

„To je tak nespravedlivé!" Samara se posadila a hřbetem ruky si otřela slzy. „Já tam nechci bez tebe. Nechci, abys zůstala tady, v tomhle hnízdě. Nemůžeš zůstat s otcem a matkou beze mě. Nemají tě rádi, hlavně otec ne. Nenávidí tě. Viděla jsem, jak strhl ze zdi další tvůj obrázek a zahodil ho."

Před pár lety začala Viola malovat a kreslit, dokázala tím strávit celé hodiny. Hlavně květiny, které jí připadly stejně jemné a delikátní jako ona sama. Kromě Samary ale její dílka nikdo neobdivoval, nikdo o nich nepronesl nic hezkého. Právě proto sestra vyzdobila Violinými obrázky některé stěny. Stejně tak demonstrativně ovšem otec tyto obrázky strhával a vyhazoval, aby je neměl na očích.

„V Hermannstadtu bychom mohly tvoje obrázky ukazovat lidem, ještě by ses proslavila," rozvíjela myšlenku Samara.

„No, slavnou bych se jistě nestala," usmála se Viola. „Sice kreslím a maluji ráda, ale moc mi to nejde. A tady můžu malovat dál, nikdo mi to nezakazuje." Pohladila sestru po ruce.

Jenomže Samara se nehodlala jenom tak vzdát. „Mohly jsme si užít takovou zábavu! Tolik novinek, všechno bych ti povídala. Nikdo by nám teď nic nezakazoval, vždyť bych vedla svoji vlastní domácnost. Zvaly bychom návštěvy…"

Nechala ji mluvit. Myslela na to, že by se Samarou do nového bydliště neodešla, ani kdyby to rodiče dovolili. Radovat se ze sestřina štěstí byla jedna věc, ale denně ho na vlastní oči vidět, zase jiná. Sestře dopřál osud to, po čem touží každé děvče, tedy i Viola. A pro Violu bude manželství a vlastní domácnost navždycky jenom snem. Nemohla by se na to dívat, jak má sestra manžela, děti, zabíhá do krámu, pomáhá manželovi, raduje se z úspěchů. Viola věděla, že by sestře začala dřív nebo později strašlivě závidět a třeba… ji i nenávidět. Mohl by se tomu někdo divit? Sice svojí sestře všechnu tu spoustu štěstí přála, tím spíš s někým jako byl Andrej, ale dívat by se na to nemohla. Cítila, že je to něco nad její síly. Tohle by bylo přece něco nad síly každého člověka!

„Samaro moje milá," řekla těžkým hlasem, „já s vámi do Hermannstadtu nepůjdu."

Ten tón hlasu její sestru vyděsil. „Ty bys chtěla skutečně zůstat tady? U rodičů?"

Viola vzala obě její ruce do svých. „Nezůstanu tu. Otec mi právě dovolil, abych odešla do kláštera svaté Kateřiny. Hned po tvojí svatbě."

Mlčení. „Ale to je přece ještě horší!" dostala nakonec ze sebe Samara. „Zaživa pohřbená v klášteře?"

„Není. Tam budu aspoň trochu samostatná. Velice málo, ale víc než u rodičů. Třeba budu mít štěstí a dovolí mi pracovat v apatyce, když budu mít čas, můžu kreslit a malovat. Víš stejně, že se mezi lidmi necítím moc dobře. Co já bych dělala na návštěvách nebo na tancovačkách…" Hlas jí přeskočil. „To by bylo hotové peklo. Ne, nechci mezi lidi."

Její sestra se pořád tvářila smutně. „Violo, Violo, jak ráda bych ti pomohla! Všechno na světě bych dala, abych ti pomohla."

„Ale já to přece vím." Oběma se třásly ruce i hlas. „Jenomže mně není pomoci, snad jenom kdyby se stal zázrak. Ale ten se nestane a každá z nás ode dneška půjde vlastní cestou. U sester v klášteře budu spokojená." Když to říkala, sama tomu nevěřila. Vlastně tomu věřila stále míň.

Sestra se pokusila o úsměv, ale byl to smutný úsměv. Teď zase ona stiskla sestřiny dlaně ve svých. „Moc ti přeji, abys tam našla štěstí, milá sestro. Nevím ale, jestli sis vybrala dobře. Vážně nevím…“

Samara začala hned druhého dne chystat všechno potřebné k svatbě, pochopitelně s pomocí matky. Otec zatím domluvil v kostele co nejdřívější termín sňatku, trval na brzkém datu s tím, že za tři týdny musí vyrazit na obchodní cestu k Černému moři.

Výbava se pomalu dávala dohromady, ukládala do truhlic a balila do balíků. Předtím se ještě muselo všechno dříve nakoupené zkontrolovat a některé věci přikoupit nebo objednat. Viola se nemohla ani teď zbavit pocitu smutku a závisti, při pohledu na tu všechnu nádheru, jakou si její sestra teď mohla osahat a sbalit. Ty spousty látek: damašek, jemné hedvábí, skoro stejně jemné plátno, francouzský samet, egyptská bavlna, k tomu stolní stříbro, křišťálové poháry a spousta dalších praktických anebo jenom krásných věcí. Vůbec netušila, že jejich dům skrývá takové poklady. I z toho se dalo vytušit, jak mnoho rodiče svoji dceru milují a jak pohodlný život se jí chystají zařídit.

Dívat se všechny ty přípravy a na tu spoustu drahých věcí bylo pro Violu stále těžší. Jak mnoho chtěli rodiče pro Samaru udělat a jak málo z toho bude dopřáno jí! Několik nocí proplakala. Přes den, aby se nemusela dívat na všechny ty radostné přípravy, schovávala se v různých zákoutích domu nebo obchodu, ukrývala se, jako v době dětství, mezi balíky látek, pytli s kávovými boby, sudy vína, sáčky a pytlíky s kořením. Kolem ní voněla paprika, pepř, hřebíček a další dobroty. Mnohé z těch vůní byly i pro ni, dceru z kupeckého domu, nové a exotické. Hlavně ovšem vládl ve skladišti klid a skoro nikdo tam teď nechodil. Tam schovaná, snažila se najít sílu k tomu, aby vydržela dalších pár dní.

Seděla na podlaze, opřená o štůčky látek, a se zavřenýma očima o čemsi snila. Probral ji šramot.

„Ticho, ať nás někdo nenajde!“ ozvalo se zpoza rohu.

„Ale kdo by nás tady hledal?“ odpověděl mužský hlas. Andrej! „Příští týden se bereme, kdo by nás hlídal?“

Viola, vyděšená na nejvyšší míru, se schovala za regál se zbožím a skulinou se dívala na Samaru a jejího ženicha, kteří se k sobě stydlivě tiskli.

„Chci s tebou být konečně chvíli sám, pochop to. Nemyslím na nic jiného, než na…“

Přitiskla mu ruku na ústa. „Ticho, Andreji! Neříkej takové věci.“

Potichu se tomu zasmál. „Dobře, tak já to neřeknu. Ať máš klid.“

Viole tlouklo srdce stejně jako před pár dny za dveřmi parádního pokoje. Dívala se, jak Andrej Samaru políbil. Nezůstalo jenom u polibku, ti dva se začali vášnivě líbat, Samara stejně smyslně jako on. Vyzařovala z nich obou smyslnost a vášeň, Viola se až zděsila. Viděla, jak Andrej její sestru hladí po pažích a po zádech. Pak jeho ruce sjely níž a přitiskly ji k jeho tělu. Několikrát se trochu pohnul v pase, aby Samara ucítila, co má v kalhotách. „Vždycky, když na tebe pomyslím, stane se mi tohle,“ šeptal, ale tak, že to i Viola slyšela. „Ty čtyři dny to nevydržím.“ Líbal ji teď na krku, Samara neuhýbala, jenom zavřela oči a trochu zaklonila hlavu.

Viola, oči vytřeštěné zoufalstvím, nevěděla, co dělat. Teď už se nemohla prozradit. Viděla příliš mnoho, nezbývalo jí, než sledovat scénu do konce. Přerývaně dýchala, srdce jí bilo jako na poplach. Teď viděla, jak si Samařiny ruce našly cestu pod mladíkovu košili a začaly ho hladit. Košile ležela za chvíli na zemi a on se k dívce tiskl nahou hrudí. Samara se v jeho náručí prohýbala jako luk a slabě sténala s očima stále přivřenýma. Přitiskli se k sobě ústy a zase se líbali, ještě vášnivěji než předtím. Hladili se a dotýkali navzájem na všech možných místech.

„Nevydržím to tak dlouho,“ zasténal zase.

Samara se sklonila a začala ho opatrně líbat na hruď a na břicho. On ji hladil po vlasech.

„I já se těším, ale nechci, aby se to stalo před svatbou,“ šeptla mezi polibky.

„Jak myslíš," řekl trochu chraptivě a odtáhl se od ní, až zavrávorala.

Stáli teď naproti sobě, v jeho tváři stálo odhodlání, v její zase naprostý zmatek. Nakonec to byla ona, kdo překonal tu vzdálenost dvou kroků. Přitiskla se zase k němu.

„Ještě čtyři dny? Tolik?" říkala a hlas se jí chvěl, jako kdyby se měla rozplakat. „Sára mi vyprávěla, že ona a její milý… to dělají tak, že to dělají, ale… nespí spolu. Chápeš?" Tváře měla rudé a klopila oči.

Pomalu přikývl.

„Ukaž mi jak."

Teď už i on byl rudý v obličeji, ale udělal, co chtěla, přitiskl její dlaň na přední díl kalhot. Přiměl ji, aby svou dlaní přejížděla po jeho přirození.

Samara vzdychla, olízla si rty a po chvíli řekla: „Chtěla bych… to dělat… pořádně."

Za okamžik měl spuštěné kalhoty a ona vzala do dlaně jeho úd.

Viola s vytřeštěnýma očima všechno sledovala. Ani nedýchala, modlila se, ať ji neobjeví. Nemohla od toho výjevu odtrhnout zrak. Viděla, jak se její sestra v podřepu pohybuje dopředu a dozadu a Andrej tiše sténá.

„Tak je to dobře, moje milá," říkal teď.

„Je to tak horké. Tak horké a pevné a přitom…" nedokončila a pokračovala v tom, co tak odvážně začala.

„To je tvoje dílo, kvůli tobě je to takové." Zase zasténal, tentokrát velmi hlasitě.

Viola sebou trhla, tak se lekla toho zvuku. Nikdy nic podobného neslyšela. Nevěděla pořádně, co si o tom všem má myslet, něčemu z toho nerozuměla, jiné věci zase chápala dobře. Ale celkově měla v hlavě zmatek.

„Chci se tě dotýkat, Samaro," pokračoval po chvíli v přemlouvání ženich. „I já ti chci připravit rozkoš. Přísahám, že neudělám nic, co bys nechtěla! Přísahám, že k oltáři za pár dní půjdeš jako panna, jak se sluší."

„To by šlo?" zeptala se zvědavě, ale i ustrašeně.

„Přísahám, že ano, moje nejmilejší. Udělali bychom si jenom malou zkoušku toho, co nás v budoucnu čeká. Jenom

malý kousek toho, co budeme pak zažívat každý den.“ Zvedl ji a začal rozepínat knoflíky na přední části jejích šatů. Konečně spatřil její prsa a vzal je do obou dlaní. Přisál se k nim a začal je hníst a laskat, jeho rty se přisály na její bradavky.

Samara v tu chvíli vykřikla. Viola za regály se zbožím sebou trhla; na těle měla husí kůži, po čele a krku jí stékal pot. Prožívala všechno skoro tak, jako kdyby se to dělo jí samé. V tuto chvíli se cítila se sestrou spojená jakýmsi poutem silnějším než cokoli jiného. Viděla, jak se Samara zmítá vášní, ale také touhou. Snad ale i strachem, jenomže touha pokaždé zvítězí nad strachem. Aspoň tolik Viola věděla, či snad spíše to cítila, než věděla. Měla dojem, že je sama na místě sestry.

Věděla, že její sestra překročila hranici, za kterou končí nevinné hrátky a začíná hříšné počínání. Ale tušila, že na jejím místě by se chovala úplně stejně, obzvlášť pokud by jejím svůdcem byl Andrej nebo někdo stejně hezký a milý jako on. Věděla, že každé slušné děvče už mělo dávno utéct a někde se před tím pokušitelem schovat, protože pokud ne, pak každé hrozilo, že na svoji zvídavost doplatí. Samara neodolala a zmítala se teď v touze po něčem víc, než je pouhé laskání…

Samara a Andrej napřed poklekli a teď si lehli na podlahu. Nevěsta si nechala bezostyšně vyhrnout sukně až na břicho, takže Andrej se mohl rty přisát k jejím stehnům a pak ještě výš, v chloupky porostlém tmavém trojúhelníku mezi nimi.

Viola viděla, že Samara se neovládá, že udělá všechno, co on bude chtít; ztratila vládu nad svým tělem, protože jej teď ovládal Andrej. Líbal ji na hruď, na prsa, na rty a jednou rukou se činil v jejím rozkroku. Jeho jazyk se pohyboval v Samařiných ústech, pak na ňadrech a pak zase jinde, zatímco jedna ruka stále prováděla totéž. Samara vypadala, že ztrácí rozum, svíjela se, chroptěla, cosi šeptala, ale nebylo jí rozumět. Nohy měla roztažené a nechala Andrejovy ruce, ať s nimi dělá, co chce. Sténali teď oba, ale Samara hlasitěji.

Její sestra za regály si přitiskla v hrůze ruce na obličej, ale mezerami mezi prsty se stejně dívala, aby jí nic neuniklo. I ona už cítila vzrušení, i když sama to slovo neznala. Myslela si, že je jenom zvědavá, ale toto nebyla zvědavost. Cítila, jak v rozkroku vlhne a jak trhaně dýchá. Nejradši by utekla, teď už skutečně chtěla utéct, jenomže cesta byla uzavřená. Odsoudili ji být svědkem čehosi hrozného i krásného, docházelo jí pomalu, že po tomto zážitku už nebude tím samým člověkem co předtím.

Nakonec se ozval hrozný výkřik, jako kdyby její sestra umírala! Ale ozval se jenom jednou a následující ticho Viole prozradilo, že její sestra dospěla k vyvrcholení. Pak už bylo slyšet jenom dvojí zrychlený dech, tiché sténání a zamilovaný šepot.

V tichu, jež nastalo, se Viola bála i dýchat, protože prozrazení v tomto okamžiku by bylo horší než vražda nebo konec světa. Všechno na světě, jenom ne prozrazení v této chvíli! Začala se dokonce modlit – takový měla strach. Nacházela se jako v horečce, sálalo z ní teplo a koupala se v potu. Nohy se pod ní ovšem třásly a ruce také.

Nesmírně pomalu a potichu se odsunula do nejvzdálenějšího kouta skladiště a stočila se do klubíčka tak malého, až se to zdálo nemožné. Z dálky slyšela šepot milenců, ale už jej vnímala jenom zdálky a nerozuměla slovům. Prošla si dalším kruhem pekla a ptala se, zda v životě prožije ještě něco horšího, než byly uplynulé chvíle.

Přikryla si uši dlaněmi, zavřela oči a propadla se do svého světa… Jenomže po chvíli, když za milenci bouchly dveře, uvědomila si, že ona nic podobného jako Samara nikdy neprožije. Nikdy jí žádný muž nepřipraví takovou slast, jakou před chvílí před jejíma očima prožila její sestra!

O týden později stála Samara s Andrejem před oltářem v nádheře, jakou by jí mohla závidět i sedmihradská vévodkyně. Oslavy jejich sňatku byly rozvrženy na pět dní a byly to oslavy, jaké kraj už dlouho nepamatoval. Celý Allershausen byl na nohou.

Viola to celé musela protrpět i se svojí sestrou a tvářit se přitom radostně. Což o to, ona se radovala i za Samaru, nezáviděla jí příliš, a pokud přece ano, pořád měla sestru ráda. Její štěstí nemohlo na dlouholeté oboustranné příchylnosti nic změnit. Ale i tak si usmyslela, že během hostiny, kterou U Modrého kance vystrojil starý Eszölt, se bude chovat nenápadně, a co nejdřív se ztratí do svého pokoje. Hlavně nechtěla být u toho, až budou ostatní tančit.

Seděla skoro na konci slavnostní tabule a nejčastěji hleděla na novomanžele. Oba vypadali šťastní a krásní. I Andrej měl dnes luxusní a nádherné oblečení, většinou z nejlepší vlny. Kabátec zářil nádhernou zelení a nablýskanými mosaznými knoflíky, košile byla bělostná, až oči bolely. Pár drobností a ozdob měl z hedvábí, jenom aby se vidělo, že na to má. Na novomanželích se ani z jedné strany nešetřilo.

Krásní a mladí, k tomu ještě bohatí a zdraví. Co víc si mohli přát, co víc by si mohl přát kdokoli na světě? Viole se pořád před očima objevovaly výjevy ze skladiště, kde viděla dvě zpocená těla propletená ve vášni a vzájemném ukájení. Ne, nebyla pohoršená, sestře i jejímu manželovi to přála, jenom chtěla něco podobného zažít také.

Každou chvíli upadala do snění a zase se z něho probírala při nějakém obzvlášť hlasitém výbuchu veselí. Vypadala roztržitě a nijak to nezakrývala, věděla, že její čas ve světě běžných lidí se krátí a že má už jenom pár dní času na nějakou tu lidskou slabost. Žasla nad tím, jak je její sestra krásná a překypuje štěstím a zdravím, jak suverénně zvládá celý ten shon svatebních dní, návštěvy, gratulace, oficiality i familiárnosti. Žasla, ale přála jí to. Hlavně však přála sama sobě něco podobného také někdy zažít. Brala probíhající obřad a následnou oslavu jako svého druhu náhražku. Za pár dní pro ni, pro Violu, všechno skončí a začne odříkání v klášteře.

Co by dala za to, stát dnes na místě Samary!

Teď její sestra odložila závoj, takže byla ještě lépe vidět šňůra perel kolem mladého krásného hrdla. Ve světle svící se perly leskly a vrhaly odlesky. Tu a tam měla perly vpletené

i ve vlasech. Stejně, vlastně ještě víc než perly, zářily její oči. Co jí v těch očích tak zářilo, nebyla jenom radost z toho, co právě proběhlo, ale i vzrušení z toho, co teprve přijde. Alespoň Viola by to na jejím místě cítila.

Pozornost svatebních hostů přitahovali ovšem oba, jak nevěsta, tak ženich. Všichni svatebčané museli uznat, že ti dva se k sobě hodí a jsou snad jeden pro druhého stvoření. Tak krásný a spokojený pár tady v okolí už dlouho nikdo nepamatoval.

Zatím se Viola dál trápila u tabule. Málo jedla, vůbec nepila, spíš se pod stolem tahala za šaty a hrála si s ozdobami. Pro dnešní příležitost jí nechala matka také ušít nové hezké šaty. Tak nějak se to slušelo. Když už svatba stála celé jmění, musela i sestra nevěsty dostat důstojné oblečení. Viola nikdy hezčí šaty než ty dnešní neměla, ale pramálo si toho všímala. Látkou na šaty byl těžký brokát růžové barvy protkaný stříbrnými nitěmi. Střih šatů byl odvážný a odhaloval mnohé z její hezké postavy. Hezky měla upravené i vlasy, pro dnešní den propletené do copů. Na první pohled byly šaty půvabné, když se ale na sebe ve svém pokoji chvíli dívala do velkého zrcadla, měla dojem, že vypadá jako strašák do zelí.

Celou dobu se Viola snažila na sebe moc neupozorňovat; v kostele stála trochu v pozadí a během průvodu uličkami stejně tak. Musela se sice objevit vedle svých rodičů, jak žádal mrav, ale vždycky se skloněnou hlavou a velmi skromně. Ani jeden z rodičů se nenamáhal podepřít ji v jejím kulhání a jako vždycky, když na tom záleželo, bolela Violu noha víc než jindy, takže kulhala silněji a viditelněji než obvykle.

Sice se snažila, co to šlo, na zmrzačenou nohu neupozorňovat, ale i tak si každý musel všimnout, že nejde jako ostatní. Ve svých krásných šatech a v podobně drahých střevících si připadala spíš jako atrapa ženy než jako žena, a mladá k tomu. Byla k politování a cítila se podle toho. Když došla do hostince, úplně z ní lil pot, ale ne kvůli horku, nýbrž kvůli utrpení, jež musela snášet.

Za těch pár minut chůze ulicemi sama sebe upevnila v rozhodnutí jít do kláštera. Teď už nemohla jinak, další podobné ponížení by přece nemohla přežít, říkala si. Všichni se na ni dívali a ať chtěli či nechtěli, srovnávali ji s její sestrou. Z toho srovnání nevycházela Viola dobře.

Ze všech lahůdek, pod kterými se prohýbaly stoly, jedla jenom velmi málo. Kapouni, pstruzi, pečené sele, nadívané telecí, křupavý chleba několika druhů, koláče, nakládaná zelenina a čerstvé ovoce, samé pochoutky, nad kterými se sliny sbíhaly, nic z toho ji nedokázalo probrat ze strnulosti a podivného stavu, který nedokázala popsat. Ostatní si dopřávali lahůdek, jaké možná v několika dalších letech neokusí, ale ona si uždibla tu a tam něčeho a nechala pak talíř odnést.

Ke všeobecnému veselí hrála ještě hudba, pivo i víno teklo proudem a nálada se všem pozvaným zlepšovala nevídaným tempem.

Vedle ní seděl starý muž, dvojnásobný vdovec s povislými tvářemi, řídkými vlasy a stejně tak prořídlým chrupem. Lačně, ale zoufale pomalu ohryzával vepřová žebra a zapíjel sousta pivem. Oči měl přitom skoro zavřené, takže se nabízela představa, že ani pořádně netuší, kde se to vlastně ocitl a kdo a proč mu předkládá vybrané pochoutky. Za celou dobu na Violu nepromluvil, ani se na ni nepodíval a ona za to byla nekonečně vděčná.

Vrtala se trochu v pečeném pstruhovi a uždibovala nepatrná sousta, zatímco k ní doléhal hlasitý hovor, a pak už i křik hostů. Čekala na okamžik, kdy už konečně donesou z kuchyně svatební koláč, po jehož naporcování bude ona konečně moci odejít a už se sem nevracet. Konečně bude moci nechat hosty jejich veselí a novomanžele jejich zaslouženému štěstí.

Bylo načase, protože venku se už setmělo, Viola se cítila hrozně unavená. Bolest z nohy stoupala ve spirále do kyčle a pak do zad, bolela ji i hlava. Pryč! To jediné pro ni mělo cenu, na nic jiného momentálně nemyslela. Samota jejího pokoje jí připadala jako ráj. Snad ještě nikdy se tolik netěšila

na okamžik, kdy za ní zapadnou dveře a ona si lehne do postele.

Z myšlenek ji vytrhl hlomoz ode dveří krčmy. Nějací muži se snažili dostat dovnitř, ale tři hospodského pomocníci v zástěrách jim v tom bránili. Došlo ke strkanici a křičelo se. Viola se na to dívala, i když nechápala, co se děje a jak k tomu došlo, v myšlenkách byla stejně jinde. Když to ale trvalo nějakou chvíli, napadlo ji, jestli to není špatné znamení a jestli se do Allershausenu právě dnes večer nedostavily problémy.

Muži u vchodu měli lesklé holínky a černé kalhoty i pláště, celí byli jako noc. Jeden se teď vytrhl pacholkům a běžel k novomanželům, v ruce pytel. Pytel byl dole provlhlý a cosi z něj kapalo. Za tímto prvním se nakonec vedralo do krčmy ještě šest dalších, a protože je nešlo zastavit, rozestavili se po místnosti. Hudba přestala hrát, všichni se dívali na ten shon a lidé začali reptat. Nikdo se nesmál, nikdo nejedl.

Ticho se natahovalo a bylo velmi tíživé. Pak muž v černém hodil na stůl před novomanžele pytel, který se po dopadu na stůl rozvázal a vypadly z něj tři zakrvácené předměty, podle všeho srdce. Lidé začali křičet, jakási žena omdlela. Převrácené židle padaly na prkna podlahy, lidé se hnali pryč od těch věcí na stole. Pár mužů z řad hostů našlo ovšem odvahu postavit se před vetřelce s výhružnými výrazy a zaťatými pěstmi.

Jenomže muži v černém tasili bambitky s křesadlovými zámky a namířili je na lidi. V tu chvíli se rozhodlo, kdo je pánem v domě, svatební hosté začali ustupovat. Zmateně se ovšem dívali jeden na druhého, co má toto přepadení znamenat. Z mužů v černém vyzařovala autorita a síla, nevypadali jako někdo, kdo by se zalekl pouhé početní převahy.

Ten, kdo hodil před okamžikem pytel na stůl, zvolal do davu: „Podvedli jste nás! Porušili jste smlouvu!“

Johann Leitz okamžitě věděl, o čem je řeč a s kým má tu čest. Prodral se dopředu a postavil se proti neznámým. Tušil, že nastaly velké problémy, na čele mu stály krůpěje potu.

„To vy jste porušili smlouvu, vlčí muži,“ promluvil. „Podle zvyku jsme vám chtěli dát jednu ženu, jak je zvykem, jenomže vy jste chtěli tři.“

„Poslali jste nám tři coury.“

„Chtěli jsme ochránit naše ženy před vašimi přehnanými požadavky.“ Musel se nějak bránit, nedokázal těm sebevědomým mužům vzdorovat.

Jejich vůdce se zasmál. Kupodivu neměl pokrývku hlavy, na bradě mu rostla bradka. „Není vaším právem rozhodovat, co můžeme a co ne. My jsme vám navrhli kdysi dávno pakt a vy jste se zavázali ho dodržovat. Trváme na dodržení naší podmínky, a proto teď dohlédneme osobně, abychom nebyli podvedeni. Dejte nám ty panny a můžete slavit dál.“

Ticho v místnosti se teď stalo nesnesitelným, nikdo nevěděl, co dál. Viola si okamžitě vzpomněla na slova lékárníka Josefa, že Johannův plán nemusí vyjít. Právě se tak stalo.

Vůdce vlčích mužů se rozhlédl po hospodě jako kuna po přeplněném kurníku. „Čekám.“

Nikdo nepromluvil, nikdo se nepohnul. Všem se stáhla hrdla v konfrontaci se strašlivou volbou, kterou budou patrně muset podstoupit. Těm, kdož si ještě zachovali střízlivou hlavu, došlo, jaká to asi bude volba.

„Snad ani nemusím zdůrazňovat, co by vás čekalo, pokud byste se zdráhali splnit naši podmínku. Naše odplata by byla strašná. Je možné, že byste zahynuli jeden po druhém, ale ještě předtím byste se dívali na to, jak umírají vaše děti a vaši blízcí. Stojí vám tři dívky za to? Chcete to nechat dojít tak daleko?“

Anna, porodní bába, si nadzvedla sukně a udělala dva kroky vpřed. „I kdybychom chtěli, nemůžeme váš požadavek splnit, pane. Tři takové v našem městě nejsou. Nemáme u nás tři dívky, které by byly panny a bylo jim víc než šestnáct.“ Odkašlala si, krátce pohlédla na svatebčany za sebou a mluvila dál. „Moje matka před pětadvaceti lety poradila místním lidem, aby nepočínali nějakou dobu děti, protože by dcery dospěly právě ve chvíli té lhůty.“ Sklonila hlavu. „Pochopitelně se nezachovala správně, ale výsledek se

dostavil a nedá se vzít zpátky, pane. Když přijdete za pár let, pak bychom vám mohli vyhovět.“

Chvíli na ni hleděl a snad zvažoval váhu jejích slov. Jenomže vtom se obrátil k nevěstě. „A co tahle? Svatba ještě není u konce. Teprve začíná hostina, jak vidím.“

Při těch slovech se ve Viole zvedla vlna čehosi, co nedokázala vůbec popsat, ale bylo to víc než jenom děs a šílená hrůza. Aniž vůbec uvažovala, co dělá, vstala a řekla: „Ale manželství už bylo naplněno, pane.“

Všichni se k ní otočili, i vůdce vlčích mužů. Došel pomalu k ní a všichni slyšeli, jak mu pod nohama praskají prkna a jak povrzávají jeho naleštěné holínky. Popadl starého Violina souseda za límec a odstrčil ho stranou.

„Jak ty bys to mohla vědět?“ zeptal se s úsměškem.

„Jsem její sestra, vyprávěla mi o tom a…“ zajíkla se, protože si uvědomila, že neví, jak by to řekla dál. „Povídala mi, že se svým milým už… víte co…“ Uviděla, že si Samara, bledá jako stěna, přitiskla dlaně na spánky a vytřeštěné oči sklopila k zemi. Viola ale nemohla teď brát ohled na dobrou pověst svojí sestry, musela brát ohled jenom na její život a štěstí, které ji ode dneška čeká. Neřekla ale nic, protože co znamenala tato nepříjemnost proti osudu snad horšímu než smrt?

Muž v černém hleděl upřeně ne na Samaru, ale na Violu. Viděla, že oči má stejně tmavé jako vlasy, vousy a obočí. Promnul si naučeným pohybem pomalu černou bradku.

Viola přesně tušila, nač se zeptá muž teď, proto mluvila dál. „Anna má jenom částečně pravdu. Tři panny byste v Allershausenu skutečně nenašli, ale jedna by tu byla.“ Zase se zajíkla. „Tou jedinou jsem já.“ Odkašlala si, protože chtěla, aby její další věta byla jasně srozumitelná a aby jí všichni rozuměli. „Jsem připravená a ochotná jít s vámi a naplnit tak smlouvu. Půjdu dobrovolně. Když slíbíte, že nikomu neublížíte, že nebude prolita krev a že smlouva je pro dalších pětadvacet let splněná.“

Čekala, co jí na to odpoví a celá se třásla. Vlastně nevěděla, kde se v ní vzala odvaha všechno říct a nabídnout se. Ale chápala, že její oběť je vlastně nepatrná, pokud

zachrání tolik životů. Konečně nebude neužitečná, jak by řekl otec. K tomu ještě její rodina dostane každý rok měšec stříbra, čímž se jim ona, Viola, vlastně ještě odvděčí za to, že ji vychovali a dovolili jí do dneška žít.

Vůdce ještě pořád přemýšlel. Viola našla sílu podívat se mu do očí, i když tušila, že to možná není dobrý nápad. Ale uznala, že na maličkostech už v jejím životě nezáleží. O jejím osudu už rozhodli jiní. Tak jako tak by její život za pár dní skončil v klášterní cele. Co mohla teď ztratit?

Pořád mlčel, jenom se na ni díval. Zdálo se ale, že na Samaru pro tuto chvíli zapomněl a že zvažuje už jenom její nabídku. Ale pořád tady ještě zůstávala možnost, že ti v černém tady uspořádají krveprolití a že kromě tří srdcí válejících se na stole, se tady ocitnou useknuté údy a hlavy. Viole se dělalo zle při pomyšlení na to, že tito muži jenom tak zabili tři ženy a pak jim z těl vyřízli srdce. Nedokázala takovou surovost pochopit. Co ty ženy asi zažily před smrtí? Muka a výslechy, nebo je zabili hned?

Aniž odvrátil od ní pohled, řekl: „Dobře, uděláme to, jak říkáš. Jak se jmenuješ?“

„Viola Bruggerová.“

„Přines si plášť. Vyrážíme.“

Ozvalo se mručení a šepot.

„Pane, chci, abyste to stvrdil písemně,“ pronesla dutým hlasem Viola. „Potvrďte, že jsme smlouvu splnili.“ Žasla nad svojí odvahou, nechápala to.

Zahákl palec za široký opasek, na kterém tušila další zbraně. „Ty tedy máš kuráž, děvče,“ pronesl výhružně, ale ne hněvivě. Otočil se k novomanželům. „Dejte mi vaši svatební smlouvu!“

Andrej otevřel tuhé kožené pouzdro a podal mu svitek papíru. Muž shrnul ze stolu pár talířů a mís, aby měl místo na psaní. „Pero a inkoust!“

Sotva to vyslovil, položil před něj žádané věci jeden z obsluhujících mladíků. Ozvalo se škrábání pera po papíru, jak muž spěšně psal.

„Spokojená?“ Mávnul na Violu, aby přišla blíž.

Udělala ty tři kroky tak, že se opírala o stůl a stoupala na špičku, takže skoro nebylo vidět, že kulhá. Přehlédla rychle těch pár slov, která vlčí muž napsal. Podle nich je smlouva splněna, pokud Viola s muži odejde a ukáže se, že je panna.

Pak jí ještě podal pero. Podepsala se, tím se záležitost zpečetila.

Černý muž zvedl papír nad hlavu tak, aby všichni viděli text. „Tímto jsme ukázali naši dobrou vůli. Pokud byste nás zase podvedli, neušetříme zde nikoho, všichni v Allershausenu zemřou. Toto město se bude topit v krvi.“ Podíval se ještě kolem a hleděl lidem do tváří, aby si tuto chvíli zapamatovali. Nakonec se podíval na Violu. „Pojď se mnou, děvče.“

Stáli teď od sebe čtyři pět kroků, nedaleko stáli rozkročeni ostatní muži v černém. Zraky všech v místnosti se upíraly na Violu.

Ta se v duchu úpěnlivě modlila. Modlila se tak, jak se ještě nikdy nemodlila. Prosila Boha, aby něco udělal, aby způsobil, že se její zmrzačení neprojeví nebo zmizí, jenomže Bůh zůstával neoblomný. Pustila se tedy stolu a pomalu udělala jeden a pak druhý krok.

Vlčí muž vytřeštil oči. Při třetím kroku mu všechno došlo a tvář se mu stáhla hněvem. Náhle z něj zuřivost přímo čišela. Všechno pochopil.

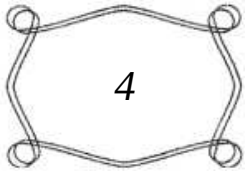
„Co to k čertu…“ zařval. Skočil k ní a zvedl ji sukni nad kolena. Viděl, že se nezmýlil. „Mrzák! Poznamenaná… Chtěli jste mě podruhé podvést.“ Obrátil se zase k lidem. „Toho budete litovat.“

Lidé v sále se začali odsouvat a tisknout ke stěnám.

„Ne!“ vykřikla Viola a vrhla se k němu. Popadla ho za ruku s bambitkou. „Splnili jsme smlouvu! Půjdu s vámi. Jsem panna, přísahám. Nikde ve smlouvě není přece řečeno, že dívka pro vás musí mít obě nohy stejně dlouhé. Jestli mě nevezmete, porušíte smlouvu vy. A jestli se tak stane, nesmíte nikomu ublížit, i to by bylo porušení smlouvy.“ Zase se přistihla, že neví, kde se v ní ty myšlenky berou, stejně jako odvaha, s jakou je vyslovuje.

Díval se na její ruku, která svírala jeho paži. Setřásl ji ze sebe s odporem, jako kdyby byla nějaký nechutný hmyz. Pak ji popadl za rameno.

„Modli se za to, ať jsi skutečně panna, je to v tvém zájmu, ty zmije!“ řekl potichu. Drsně s ní pak smýkl k východu a táhl ji za sebou. Na lidi kolem se už nepodíval.

4

Před krčmou čekali koně. Jeden z vlčích mužů jí podal plášť, ona si ho hned zapnula a přehodila si přes hlavu kapuci. I jí přivedli koně. „Tentokrát nemáme kočár, protože spěcháme“ řekl vůdce mužů, který jí podával uzdu. „Umíš jezdit?“

„Ne moc dobře,“ přiznala se potichu. Představa noční jízdy ji nekonečně děsila.

„Vezmeme tě mezi sebe, budeš v bezpečí,“ odvětil, jako kdyby jí četl myšlenky.

„Co s těmi dvěma koňmi navíc, pane?“ zeptal se ho jeden z mužů. „Necháme je tady?“

„Ne, nenecháme těm podvodníkům nic, tím méně naše koně.“

Pomohl Viole do sedla. Naštěstí měly její šaty dost volnou sukni, takže mohla sedět na koni docela pohodlně. Aniž by o to žádala, jeden z mužů jí sám a bez vyzvání zkrátil levý třmen, aby se jí jelo pohodlně. Odvážila se promluvit.

„Pane, jak vám mám říkat?“ oslovila vůdce.

„Konradin Andropol.“

„Jak dlouho budeme na cestě?“ zeptala se tiše.

„Nejdéle do zítřejšího večera. Ale nedělej si naděje, že bys nám unikla, lidem se budeme vyhýbat a zastávek uděláme jenom několik.“ S těmito slovy se od ní odvrátil a šel ke svým mužům a ke koním. Dva hned oslovil: „Hakime, Karole, vy dva se budete věnovat tady té po celou cestu, jasné?“

Oslovení přikývli a hned zaujali místa po Violině boku.

Jakmile byl v sedle, zavelel: „Vpřed!“

Noc se jí zdála tak temná, jako kdyby Viole nasadili na hlavu černý pytel. Měla dojem, že nevidí ani na jediný krok před sebe. Nechápala, jak muži vůbec dokáží najít cestu a držet směr. Přesto jezdci uháněli jako o život, většinou lesem, mimo cesty. Bylo to nesmírně vyčerpávající, a když se na obzoru objevily první stopy svítání, Viola si velmi oddechla.

K ránu se udělala řídká mlha, která se táhla mezi stromy, a nyní nad ránem komplikovala výhled stejně spolehlivě jako předtím tma. Celá ta noční jízda jí přišla jako cosi z pohádky, jako cosi neskutečného, na co si ale bude muset rychle zvyknout.

Na jakési mýtině zavelel Andropol konečně k zastavení. Udělali si přestávku.

Violu bolelo celé tělo, některá místa naopak ani necítila. Když ji sesadili z koně, protože sama slézt nedokázala, zjistila, že ani chodit nemůže. Odbelhala se kousek od skupinky mužů, opřela se o strom a usnula.

Probudil ji lehký políček do tváře. S hrozným leknutím se probudila z hlubokého spánku. Dřepěl před ní velitel a podával jí cestovní hrnek s čímsi vřícím, asi čajem. „Jestli chceš, najez se. Máme chleba a sušené maso.“

Vzala si hrnek a začala do něj foukat, skutečně to byl čaj. „Nemám hlad, ale zato mám hroznou žízeň.“ Pomalu upíjela horký nápoj, který zajímavě voněl.

Velitel se zvedl a šel ke svým mužům, kde už byl rozdělaný oheň a nad ním visel kotlík s vodou. O kousek dál se pásli koně bez sedel. Viola se ptala, jak asi dlouho spala, vždyť slunce se nacházelo dost vysoko na obloze. Podle odsedlaných koní usoudila, že se bude jednat o trochu delší přestávku.

Jak se tak na muže dívala, snažila se něco o nich dozvědět. Teď je poprvé viděla v pořádném denním světle. Mluvili bez cizího přízvuku, ale měli tmavší pleť než většina lidí. Nevypadali vysloveně cizokrajně, ale z nejbližšího okolí rozhodně nepocházeli. Dívala se na mosazné a stříbrné ozdoby na sedlech a výstroji, ale ani z těch nedokázala nic vyčíst.

Předkové dnešních obyvatel Allershausenu přišli do Sedmihradska před třemi generacemi z německých krajů a uchovali si ještě mnoho ze zvyků a obyčejů svojí domoviny. Ale stejně tak se v některých záležitostech přizpůsobili novým podmínkám.

Viole se pořád vybavovaly pověsti o upírech a vlkodlacích, kteří bloudí zemí a přepadají osamělá stavení, nebo i celé vesnice, aby se živili krví obyvatel. Věděla i o hraběnce Bathoryové, která prý zabila stovky žen, aby se mohla občas vykoupat v lidské krvi. Ani král Matyáš se prý neodvážil odsoudit ji k smrti, ale jenom k doživotnímu vězení na jejím sídle. Zazděná v jedné z místností měla strávit zbytek života.

Na všechny tyto a podobné příběhy si Viola během noční jízdy vzpomněla a snažila se je dát dohromady s Wolfensburgem. Myslela si, že její únosci mohou žít jenom za noční tmy a že jakmile vyjde slunce, někde se schovají. Ale teď byl jasný den a oni klidně seděli na louce.

Pro Violu to byla trochu záhada, kterou si neuměla vysvětlit. K tomu ještě jí dotyční muži přišli docela obyčejní, bez jakýchkoli příznaků tajemna. Nerozpadali se na slunci, neměli dlouhé špičáky a ani nevypadali jako loupežníci, kteří podříznou každého člověka, kterého potkají. Vypadali jako obyčejná skupinka žoldnéřů, jací se občas v jejím městě objevili. Jedinou zvláštností byly stříbrné ozdoby na výstroji, jejichž symboliku ale Viola nedokázala odhalit. Snad na těch ozdobách ale nic mystického nebylo.

Po nějaké době muži dojedli, uhasili oheň a ohniště polili zbytkem obsahu kotlíku. Začali uklízet proviant do sedlových tašek a pomalu sedlali koně.

Viola se začala také pomalu zvedat, ale tělo ji ještě bolelo. Její dva hlídači jí drželi koně a velitel jí nastavil rámě, aby se mohla opřít a aby ji vysadil do sedla. Když se usadila a vsunula si zmrzačenou nohu do třmene, poděkovala.

Ti dva ji zase vzali mezi sebe a hned se vyrazilo. I nyní jeli většinou lesem, Viola ale vůbec netušila, kde se nacházejí a podle čeho se muži orientují. Jenomže ani jednou

nezaváhali a hnali se dál jistě a bez dohadování. Občas jeli kousek po cestách, ale brzy z nich zase uhýbali a uháněli mimo lidská sídla a zvědavé pohledy náhodných cestujících.

Když slunce dosáhlo zenitu, přijeli k prvním výběžkům hor. Jeli nyní po stezce, ale tak úzké, že se zrakem skoro nedala sledovat. Cválali jeden za druhým. Viola si nasadila kapuci, ale ne kvůli chladu, nýbrž proto, aby se chránila před nemilosrdným sluncem. Obloha byla jako vymetená, za celé dopoledne nezažili ani trochu stínu. Ve svých šatech z těžkého brokátu se cítila nesnesitelně a po těle jí stékal pot.

Cesta se nyní zvedala a kroutila, takže mohla zrakem zpětně sledovat jejich trasu. Krajina se stávala stále více skalnatou a pomalu ubývalo stromů. Nakonec dosáhli náhorní roviny a Viola konečně uviděla Wolfensburg.

Obehnán byl vysokou hradbou s cimbuřím a nad hradbu se vypínaly ještě dvě hranaté věže. Zdálky vypadala ta rozlehlá stavba nedobytně a majestátně.

„Podívej, děvče, tohle je tvůj nový domov!“ zvolal velitel, který se najednou ocitl po jejím boku.

„Je to moc velký hrad, větší, než jsem čekala.“

„A je staletí starý. Žijeme tam všichni pohromadě, jak se na smečku patří.“

Při těch slovech sebou trhla a podívala se na něj. Nevěděla, jestli to podivné slovo použil jako přirovnání či nikoli.

„Jak to: my a smečka?“ otázala se a zdůraznila ta dvě slova.

„My, to je rodiny, které uznávají Bílého vlka. Vyrůstáme ve smečkách a v šestnáctém roce života skládáme přísahu věrnosti. Náš život od té chvíle patří Bílému vlkovi a on se zato stará o naše rodiny. O naše děti a manželky. Heslo nás vlčích mužů zní: Déle než sám život.“

Tomu heslu Viola nerozuměla, ale nechtěla se právě na tohle teď vyptávat. „Kolik lidí tam žije?“

„Sto až sto dvacet. Máme tam školu, felčara, kováře, truhláře, ševce a další řemeslníky, které potřebujeme. Jsme úplně nezávislí, o všechno se dokážeme postarat, ať se děje, co se děje.“ Udělal malou přestávku, a jako kdyby si na něco

vzpomněl, dodal ještě: „Vlčí muži nepatří nikomu, ani pánovi Sedmihradska, ani sultánovi, ani Maďarům, ani Habsburkům. Nemáme žádné pány. Patříme jenom sami sobě.“

Pobídl koně a Viola zůstala zase sama se svými myšlenkami a otázkami. Dozvěděla se ale alespoň něco a byla si jistá, že zbytek se dozví rychle, sotva vjedou do hradu. Jak se blížili, mohla sledovat další a další detaily celého areálu. Už viděla i stráže na hradbách, viděla sloupce dýmu stoupajícího z komínů a ohnišť, slyšela dokonce vzdálené zvuky života za hradbou. Viděla, že hradba je v dobrém stavu a všechno vypadá na svém místě. Na stožár právě stoupal praporec se dvěma zkříženými meči před rudým sluncem na černém pozadí. Ptala se ale v duchu, jestli to slunce není spíš měsíc…

Těsně před hradem musela zaklonit hlavu, aby si mohla prohlédnout bránu a věže. Hrad byl skutečně velký a impozantní, zblízka stejně jako zdálky. Hradba se zdála nesmyslně vysoká, snad deset lidských výšek! Viola neměla právě dobrý odhad v mužských záležitostech, ale něco takového ještě neviděla. Tlustá přitom byla víc než koňskou délku, těžko si představit sílu, která by něco takového překonala. V takovéto stavbě skutečně nemuseli mít obyvatelé strach z nikoho. Když se k tomu připočetla sama poloha náhorní plošiny, jejíž skalnaté svahy se nedaly snadno překonat a schůdné byly jenom na některých místech, dal se hrad patrně označit za nedobytný.

Když projeli bránou, zase se za nimi zavřela. Ocitli se na nádvoří, kde vládl ruch a shon. U studny lidé nabírali vodu, ženy i muži spěchali s pytli a mísami s potravinami, před některými staveními řemeslníci pracovali na svých výrobcích. Na východní straně opevnění stála řada docela hezkých domků z kamene a cihel.

Muži z Violina doprovodu si vyměnili pozdravy s lidmi okolo. Nesesedli ale z koní, nýbrž jeli až k paláci, k němuž přiléhaly stáje. Ze stájí vyběhli pacholci a převzali od jezdců koně. Velitel každému z jezdců rychle podal ruku na pozdrav a ti odešli do různých směrů. Nespěchali, odvedli svoji práci

a jistě je čekal napřed odpočinek. Viole také pomohli z koně, stála kousek opodál a čekala, co se s ní stane.

Velitel jí podal ruku se slovy: „Pojď, ukážu ti tvůj nový příbytek.“

Ráda by jeho pomoc odmítla, ale celé tělo ji bolelo a nohy nejvíc. Bolest se ukázala být silnější než hrdost.

Bez jeho pomoci by nedošla ani pět kroků. Musela se o něj opírat skoro celou svojí vahou, on na to nic neřekl. Společně vystoupali strmé schodiště palácového traktu; chůze jí přišla o to těžší, že u schodů nestálo zábradlí. Nic totiž nesmělo případnému nepříteli, jehož by se dostal do hradu, pomáhat proniknout do nitra budovy.

Jedno křídlo dveří bylo otevřené, asi je tedy čekali.

Podlahu místnosti tvořily velké černé a bílé dlaždice, světlo tam padalo vysokými okny, v nichž byla některá skla barevná. Místnost se ukázala jako obrovská, spíš to byl sál. Pod stropem visel velký pětiramenný svícen, na stěnách zase gobelíny s válečnými nebo loveckými scénami. Mezi nimi se našlo místo i pro pár zvířecích kůží nebo trofejí. Po pravé straně dveří stálo několik starobyle vyhlížejících židlí s rudými poduškami.

Z haly vedlo další schodiště do patra, tentokrát s krásně vyřezávaným zábradlím. K tomuto schodišti teď vedl Andropol dívku. Viola se zadívala na další schody s bázní. Už tak pro ni schody pokaždé představovaly problém, ale teď, po celodenní jízdě, skutečně nevěděla, jak se nahoru dostat. Věděla, že to nezvládne.

Dovedl ji k zábradlí, aby se mohla chytit, ale ona věděla, že to nepomůže. Sevřela zábradlí křečovitě prsty, pokusila se vytáhnout na první schod, ale nohou jí projela hrozná bolest. „Já to… schodiště… nezvládnu, veliteli,“ vykoktala. Druhou rukou se mimoděk chytila za velitelův rukáv. Cítila, že je rudá ve tváři, strašně se styděla za svoji nemohoucnost, ale nešlo s tím nic dělat.

Jenomže on ji popadl do náruče a pomalu s ní začal stoupat nahoru. Než se vzpamatovala a mohla začít protestovat a bránit se, byli skoro nahoře, a pak už to nemělo

smysl. Tam ji zase opatrně postavil na nohy a o krok ustoupil.

Ještě pořád se velmi styděla, ale ovládla se, cosi zamumlala na znamení díků a rozhlédla se po místě, kde se ocitla. Rozkládalo se tam šero, neviděla žádná okna, tu a tam hořely ve svícnech na zdi svíce. Jejich světlo bylo kalné a trochu ji oslňovalo. Po chvilce si ale všimla, že místnost má přece jenom okna, jenomže jsou zakryta těžkými závěsy, asi sametovými, sahajícími až k zemi.

Velitel jí naznačil, že musí jít ještě dál, teď už po měkkých kobercích, které tlumily zvuk kroků. Kdosi se tady pokusil vytvořit prostředí bez všech rušivých vlivů. Kdo? Snad pán tohoto místa. U jedněch dveří se zastavili, Andropol vzal svíčku, potichu otevřel a vešli.

Napřed si všimla velké postele s modrými nařasenými nebesy. Před ní stála na kruhovém stolku jistě drahá skleněná váza s čerstvými květinami. I tady ležely na podlaze koberce, ještě krásnější a dražší. Viola dokulhala k posteli a těžce se na ni posadila. Nejradši by se na ni svalila a usnula, ale ještě chvíli se chtěla ovládnout.

„Inu," odkašlal si velitel. „Za chvíli přijdou služebné a postarají se o tebe a se vším ti pomůžou. Já zatím půjdu za pánem a ohlásím mu, co jsem vyřídil a jak jsem pořídil." Krátce se uklonil a odešel.

Vyčerpaná Viola složila ruce do klína, neměla ani sílu prohlédnout si a vnímat vybavení pokoje. Byla ale i zmatená. Z Allershausenu ji unesli a ona se domnívala, že ji dopraví na nějaké zatuchlé studené místo, kde stráví v nepohodlí a bolestech krátký zbytek života. Najednou zjišťovala, že se ocitla v pohodlném paláci, obklopená hezkými věcmi a že se k ní její únosci dokonce chovají skoro dvorně. Neuvrhli ji do hladomorny, ale uvedli do hezkého a pěkně zařízeného pokoje.

Ozvalo se zaklepání na dveře a vešly dvě dívky v obyčejných šatech a za nimi dva muži s velkou dřevěnou vanou.

„Já jsem Líza a tohle je Uršula," řekla jedna z dívek, ta vyšší. Muži zatím postavili vanu a odešli. Dívky udělaly

pukrle a začaly zapalovat další svíčky. Muži už zase byli zpět s vědry teplé vody a plnili vanu. Uršula vyndala ze zástěry žínku a kousek mýdla. Líza z prádelníku podala ručníky.

„Já se jmenuju Viola Bruggerová," zašeptala Viola, vstala a šla pomalu k vaně.

„My víme, velitel Andropol nám vaše jméno pověděl." Líza se zdála upovídanější, zatím mluvila jenom ona. Teď začala Viole svlékat poničené šaty. Byly na vyhození, už se nedaly zachránit. „Kdybyste chtěla, mohly by švadleny vaše šaty ještě dát nějak dohromady, ale tady máte jiné." S těmi slovy odstoupila, otevřela skříň a ukázala její obsah.

Viola nechápavě hleděla na několik tuctů rób! Šaty z různých materiálů, v různých barvách, se stříbrnými či zlatými výšivkami a snad i perlami. Nevěřila vlastním očím. Kde se to ocitla? Popošla kousek blíž, aby viděla všechny ty krásné šaty a aby se mohla aspoň některých z nich dotknout. Než po nich přejela prsty, nevěřila, že se jí to nezdá. Rychle ale ruce zase schovala za záda, měla je špinavé po cestě. Dokázala pojmenovat všechny ty vzácné látky, vždyť s takovými obchodoval její otec, ale nikdy z takových látek šaty neměla. Snad jenom ty, ve kterých přijela, se jim blížily, ale jinak žádné.

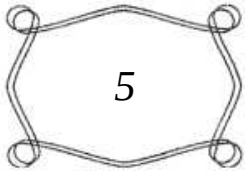
„Ty jsou tak… krásné…," dostala ze sebe jenom.

„Kdyby se vám nelíbily, stačí říct švadlenám a ušijí vám jiné," přispěchala zase s vysvětlením Líza. „Tyhle jsou jenom pro prvních pár dní. Nikdo nevěděl, co se vám bude líbit a taky jsme neznali vaše míry." Z komody vyňala ještě batistovou noční košili a rozložila ji na přikrývce postele.

Voda v kádi měla příjemnou teplotu a dívky do ní hodily trochu mýdlových vloček. Pak pomohly Viole do vody vstoupit. Jakmile ucítila na kůži čistou voňavou vodu, v první chvíli zasténala blahem. Cítila se jako v něčím teplém a milém objetí. Myšlenky se jí rozběhly na všechny strany a zalila ji blaženost. Snažila se uvažovat, co ji tady asi čeká, ale myšlenky se jí pletly.

Sotva vnímala, jak ji myjí, potom osušují ručníky a češou vlasy. Obávala se, že je to jenom jakýsi obřad před cestou na slavnostně vyzdobené popraviště, ale neměla sílu tomu teď

vzdorovat. Nakonec ji Líza s Uršulou oblékly do noční košile a přikryly. Usnula okamžitě a hluboce.

5

Když Konradin Andropol zavřel dveře od dívčina pokoje, s těžkým srdcem se vydal k pánovi na Wolfensburgu. Znal jej od dětství a sloužil vlastně už jeho otci. Jenomže i tak se dnes necítil ve své kůži a netěšil se na to, až mu bude vyprávět o tom, jak splnil svěřený úkol.

Ani Andropol, ani nikdo jiný z pánovy tělesné gardy nevěděl, proč pán změnil zčista jasna ustanovení dohody. Hned když se to stalo, snažil se opatrně pánovi naznačit, že to není dobrá cesta, ale jeho slova nepadla na úrodnou půdu. Bílý vlk mu ani neobjasnil, proč se vlastně k takové změně rozhodl.

Nevěděl, jak mu teď vysvětlí, že Allershausenští si vymysleli vlastní způsob, jak si smlouvu vysvětlit, a jak se splnění některých ustanovení vyhnout. Obzvláště dnes si přál, aby byl ještě na světě otec Bílého vlka, všechno to vysvětlování by bylo snazší. Chování Starého vlka se dalo snáze odhadnout, vládl tady sice pevnou rukou, ale vždycky spravedlivě a nikdy se nenechal ovlivnit žádnými vrtochy a nebyl náladový. Jeho nečekaná smrt uvedla zdejší poměry do trochu nejistých kolejí, ještě teď, po čtyřech letech, pociťoval Andropol jeho smrt jako těžkou ztrátu, které se mu jenom těžko uvykalo. Při jednání s jeho synem se mohlo stát cokoliv, mohl zareagovat i velmi nečekaně. Jeden musel být připravený na všechno.

Došel už ke dveřím pokoje Bílého vlka a zastavil se.

Nadechl se a dotkl se těžkého stříbrného klepadla. Jednou zaklepal a vešel.

I zde ležely koberce a i zde okna zakrývaly těžké závěsy až po zem. Svítilo tady několik olejových lamp a svící.

Konradin Andropol došel pevným krokem k robustnímu stolu, za kterým Bílý vlk seděl, a hluboce se uklonil.

„Vítejte, veliteli Andropole, a povězte, jak jste splnil náš rozkaz.“

Narovnal se. „Pane, rozkaz jsem splnil.“

„To rád slyším.“ Kyrian Lupanescu, zvaný též Bílý vlk, zkřížil ruce na desce stolu a dál se díval zvídavě na velitele.

„Ovšem… došlo k nepředvídaným komplikacím,“ dokončil velitel.

„Jakého druhu?“

Odkašlal si. „Allershausenští vás nepodvedli jenom předáním těch prvních tří žen, pane, vymysleli způsob, jak zničit celý váš plán. Nakonec jsem přivezl jenom jednu pannu.“ Potom několika větami vysvětlil situaci, a co se vlastně v krčmě stalo.

Bílý vlk pořád mlčel.

Jeho velitel se snažil skrýt nervozitu za neutrální výraz, ale byl napjatý. Čekal, co na to celé jeho pán řekne. Pokud by rozhodl, že je třeba srovnat městečko se zemí, sebral by muže a splnil rozkaz. Nikdo by nesměl přežít a on by se o to postaral.

„Tak tedy jste přivezli jenom jednu?“

Velitel přikývl.

„Dobře, smlouva je tím splněna. Podle všeho se mým plánům postavil do cesty osud, co se dá dělat. Necháme to napříště tak.“

Andropol si vydechl. Měl skutečně strach, že jeho pán třeba nechá obyvatele města vyhladit za jejich opovážlivost. Andropol byl válečník a uměl hlavně bojovat, ale neměl rád prolévání krve pro nic za nic. Vždycky to pak skončilo špatně.

„Stráže tedy zůstanou kolem Allershausenu dál rozmístěné a budou se střídat každý úplněk,“ pokračoval pán. „Je o tu dívku dobře postaráno?“

„Ano, pane.“

„Dobrá, dobrá. Jméno?“

„Viola Bruggerová.“ Zase si odkašlal, protože musel ještě říct poslední špatnou zprávu. „Pane, sice to nebylo hned

viditelné, ale je tomu tak. Ona je… poznamenaná. Levou nohu má kratší než pravou.“

„Tak tedy mrzák?“

Ticho. Velitel jenom pokrčil rameny, to gesto mu uteklo, ani si nevšiml, že se neovládl. Čekal, že teď se snad dostaví hněv, vztek, tvrdě vyslovené přísné rozkazy či něco ještě horšího. Ale Bílý vlk udělal cosi nečekaného. Zaklonil hlavu a zplna hrdla se rozesmál. „Co jsem komu udělal, jak jsem se provinil, že mě osud a bohové tak pronásledují?“ Nakonec těžce vstal a poodešel k jednomu z obrazů na stěně. „Můžete odejít,“ prohodil k veliteli přes rameno, aniž by se na něj podíval. „Vaše žena a děti na vás už čekají a těší se na vás. Matěj a Katka onemocněli příušnicemi, sotva jste odjel. Jděte.“

Andropol se zase hluboce uklonil a šel pryč. Velmi se divil, že jeho pán ví o takové maličkosti, jako je onemocnění jeho dětí. Sice tím byl známý a nestalo se to poprvé, ale všechny jeho poddané to pokaždé překvapilo. Bylo to dost znepokojující, jeho otec takové věci nedělal. Lidé na hradě nevěděli, co takový zájem znamená, vlastně se toho dost báli. Mysleli si, že Bílý vlk o nich shání informace a snaží se najít jejich slabá místa, aby toho někdy využil ve svůj prospěch. Ano, mnozí se toho skutečně obávali.

„Ještě vám děkuji za svědomité splnění rozkazu, veliteli.“ Když to říkal, byl už ale jeho velitel za dveřmi a snad tato slova ani neslyšel. Kyrian se až teď otočil, ale dveře už se zavřely. Přešel zase ke stolu a posadil se. Měl rozepsaný dopis do Konstantinopole pro Saladina Üksüla, ale to teď muselo počkat. Nad tím dopisem bylo třeba velmi uvažovat a volit slova, jenomže na to se právě teď necítil.

Vřela v něm zlost! Sice v posledních letech hodně pracoval na tom, aby svůj šílený vztek krotil a mohl dál hrát svěřenou roli, dnes měl ovšem namále a skoro vybuchl. Vůbec si toho nevšiml, ale brk v kalamáři byl rozlámaný a rozdrcený. A udělal to on. Popadl jej a hodil přes celou místnost. Sprostě zaklel. Nemohl pochopit, jak se jeho pečlivě promýšlený plán mohl zaseknout a nepovést jenom

kvůli nějakým hloupým venkovanům. Ti zatracení řemeslníčci v tom jejich nepatrném městě! Mizerové!

Sabotovali dohodu a jeho plán prostě tím, že nějakou dobu neměli děti a mysleli si, že se tak vyhnou povinnosti. Pak mu poslali mrzáka a mysleli si, že se vlk nažere a koza zůstane celá. A k tomu ještě jejich primitivní pokus poslat mu nějaké lehké ženy, které chytili kdesi na rozcestí! Vzpomínka na to ho rozpálila doběla. Podvedli ho hned dvakrát. Vlastně ne – třikrát! Zasloužili by si, aby to jejich prokleté město smetl z povrchu zemského. Mohl by klidně aspoň odvolat hlídky, aby je za jejich neposlušnost vytrestal někdo jiný. To by se pak vidělo, jak dlouho by přežili! Jak by tam existovali bez ochrany vlčích mužů a jejich stříbra. Věděl, že jeho otec i jeho děd by se zachovali právě tak – odpověděli by ráznou odplatou.

Potíž byla v tom, že on nebyl jako otec nebo děd, nebyl takový v žádném ohledu. Ani takovým být nechtěl.

Zase zaklel a začal chodit po místnosti sem a tam. Zastavil se před oknem a našel mezi závěsy nepatrnou skulinu. Venku se už setmělo, na černém nebi se blyštily první hvězdy, noc měla být jasná. Ty hvězdy ho táhly ven, tušil, že za chvíli vyběhne na věž. Měl tak rád noc, klid a vyváženost, jaká v noci vládla. V noci bylo všechno na svém místě, všechno bylo, jak má být. Noc mu dodávala vnitřní klid, kterého se mu tolik nedostávalo. Ještě k tomu zahlédl na okenní tabulce svůj odraz. Ušklíbl se. Nejenom to děvče z Allershausenu bylo poznamenané. Rychle zase závěs zatáhl.

Měly sem přijet tři ženy, ale dostavila se jenom jedna. Vlastně měl v úmyslu ji přivítat, ale obával se, že pohled na její zmrzačení by ho ještě více rozzuřil. Začal přemýšlet nad tím, jak se uklidnit a jak na sobě nedat znát, že mu její postižení vadí. Odložil ale radši setkání na další den. O den dříve nebo později – nikdo tím neutrpí, ani on, ani ona.

6

Probudila se a zamrkala do tmy. Chvíli trvalo, než si uvědomila, kde se nachází a co tomu předcházelo. Překulila se na bok a shodila ze sebe přikrývku. Potom opatrně došla k oknu a poslepu odhrnula závěsy.

Do místnosti okamžitě vniklo oslnivé slunce a proniklo i do nejzazších koutů místnosti. Viola obdivovala výhled. Její okno se nacházelo kousek nad úrovní hradby, takže viděla do dálky. Viděla většinou husté lesy, jejichž zeleň na horizontu splývala s modří nebe.

Včera večer jí přinesli do pokoje kus pečínky a dva krajíce chleba. Po asi dvou hodinách spánku se probudila, lačně všechno zhltla a zase usnula. Vlastně usnout nechtěla, čekala, že třeba ještě v noci pro ni přijdou pochopové a někam ji odvlečou. Únava ji ale přemohla a spala bez přerušení hlubokým spánkem. Tušila, že se jí zdálo cosi nepříjemného, ale nemohla si vzpomenout co.

Probudila se docela odpočatá a skoro v dobré náladě. Spalo se jí tak hezky a před spaním se o ni tak dobře postarali, že to snad ani nemohlo být jinak. Vrátil se jí optimismus a víra, že snad nebude tak zle. Na druhou stranu nezapomínala, že od vlčích mužů se ještě nikdo nevrátil. Hodlala se ovšem svému osudu podívat zpříma do očí.

Chvíli si vybírala šaty na den, líbily se jí mnohé. Vybrala si nakonec jednoduché batistové, s bílou krajkou kolem krku a na rukávech. Byla zvyklá se oblékat sama, takže to i dnes zvládla dobře. Jenom poslední knoflíčky vysoko na zádech si zapnout nedokázala. Nemínila se tím trápit, přehodila si přes ramena vlasy, takže nic nebylo vidět. Pak vyšla z pokoje, aby našla svoje dvě služebné. Musela zjistit, co s ní teď bude, jaký osud ji tedy v zajetí čeká.

Okna na chodbě byla i nyní zahalena závěsy a i teď zde hořelo několik svící. Pomalu sestoupila po schodišti a šlo jí to docela dobře, protože v noci bolest v noze přešla a ani v zádech už kromě jakéhosi napětí nic nepříjemného necítila. Tím spíše mohla vzdorovat tomu, co jí zde přichystali.

V hale pod schodištěm se zase rozhlédla, kam se odsud vlastně může dostat. Nikoho neviděla, ale slyšela slabý lomoz a šum, a tak se vydala po zvuku. Brzy ucítila vůni kávy a přidala do kroku. Šla stále rovně a ani se moc nedivila, když došla do velké kuchyně.

Uprostřed stál velký stůl pro mnoho lidí, na němž stály konvice s mlékem i s kávou, s vodou a podobně, potom mísy s máslem, tácy s chlebem a pečivem a ještě další věci k jídlu. Kolem pobíhalo několik žen a všechno chystaly, pár dalších lidí, muži i ženy, jedlo. Zahlédla mezi nimi i Lízu a Uršulu. Když lidé uviděli, kdo stojí ve dveřích, šum a shon utichl a všechny oči se upřely na ni.

„Dobré ráno," pozdravila a trochu se usmála. Zaskočilo ji, jak v její blízkosti ustal všechen provoz.

První se probrala z údivu Líza a šla hned k ní. „Pojďte dál, milostivá slečno, a posaďte se. Nebude vám vadit, když pojíte tady s námi? Ale jestli chcete, můžu vám donést jídlo do pokoje." Také si všimla, že Viole na krku šaty moc dobře nesedí a došlo jí, čím to je. Hned k ní zezadu přistoupila a knoflíky jí zapnula. „Vedle postele na stolku je šňůrka, která vede ke zvonku tady dole, když budete něco potřebovat, stačí zazvonit. Není třeba chodit dolů, jsme tady od toho, abychom vám posloužily." Když si myslela, že se Viola právě nedívá, vrhla rychlý pohled na její nohy.

„Děkuji, s tím zvonkem si to budu jistě pamatovat. Ale když už jsem tady, snad bych mohla pojíst s vámi v kuchyni." Posadila se na okraj lavice, Líza jí hned přisunula chleba, máslo a hrnek. Začala pomalu jíst, ostatní buď také jedli, nebo si hleděli práce, ale po předchozím šumu hlasů už nebylo ani památky. Prostě tady byla cizí, s tím se nedalo nic dělat.

Na druhou stranu se mohla utěšovat myšlenkou, že jí prokazují úctu a slušně s ní zacházejí. Dostalo se jí péče

a hezkého ubytování, dokonce daleko lepšího, než čekala. Dostala drahé šaty a služebnictvo se k ní chová uctivě. Byla zvědavá, co jí přinesou nejbližší minuty a hodiny, protože v nich se o svojí budoucnosti dozví pravdu.

Pomalu jedla a občas se podívala na ostatní u stolu. Nikdo její pohled dlouho nevydržel, každý si zase začal hledět jídla nebo práce. Nakonec ji napadlo hlasitě říct: „Jmenuji se Viola Bruggerová.“

Kdosi hned řekl: „Čtvrtá panna.“

Nevěděla, co to má znamenat, nevěděla ani, kdo to řekl. „Ano, čtvrtá. Ale nevím, co to znamená, nevím, co se se mnou stane. Proč jsem vůbec tady?“

Nikdo neodpovídal, každý si hleděl svého, někteří jen vrhali kradmé pohledy na svoje sousedy.

„Proč jsem tady a co se mnou bude? Vy to přece dobře víte,“ zeptala se znovu a dala do hlasu víc naléhavosti. Ale nezvládla to a místo naléhavosti v něm zazněl spíše hněvivý podtón, což ji zamrzelo.

„To není naše věc, abychom vám o tom povídali,“ promluvila Líza do hrobového ticha. „Náš pán vám všechno řekne v pravý čas.“

„Pán? Bílý vlk?“

„Ano.“

„Má ten Bílý vlk nějaké jméno?“ Byla v tom trocha despektu, ale nemohla si pomoci.

„Kyrian Lupanescu.“

Viola čekala, že ještě někdo něco řekne, ale nikdo už nepromluvil, všechno ztichlo. Tak tedy pokračovala v jídle a žvýkala chleba s máslem.

„Je to stvůra!“ ozvalo se náhle z druhého konce stolu. Dívčí mladý hlas. Všichni se po něm otočili, většina s nechutí. „Je nemrtvý. Vychází jenom v noci a jeho obličej je… je…“

Jedna z žen vyskočila ze svého místa, popadla dívku, jež promluvila, za paži a pokusila se ji vyvléct z místnosti. „Takové hlouposti, Sandrino!“ plísnila ji. „Co to povídáš?“ domlouvala jí a snažila se jí i zacpat ústa.

„Jaké hlouposti?“ bránila se Sandrina. „Viděla jsem ho, když si sundal masku, je to příšera, příšera! Nikdo mi nebude zacpávat pusu. Nikdo!“

Konečně se zvedli i dva mužští, popadli ji a vlekli z místnosti. Protože se bránila, zvedli ji a napůl ji nesli. Sice kolem sebe kopala a snažila se vytrhnout, ale nebylo jí to nic platné. Vyvedli ji z místnosti, ale ona se nevzdávala a ještě hodnou chvíli byl slyšet její křik a nadávky.

„Sandrina není úplně v pořádku. Když byla dítě, kopnul ji kůň do hlavy a trochu se jí to s myšlením popletlo,“ přerušila ticho jedna stará žena sedící naproti Viole. Jenomže i ona uhnula před jejím pohledem a sklonila se nad talíř.

Viole se stáhlo hrdlo, ale nedokázala potlačit svoji ženskou zvědavost. Odhodlala se k další otázce. „Tak on nosí masku? Proč?“

V tu chvíli všichni lidé kolem stolu vstali jako na povel a opustili kuchyň. Někteří s krajícem v ruce, jiní s hrnkem mléka. Uršula s Lízou chtěly jít také, ale Viole se podařilo chytit Lízu za zápěstí.

Líza začala mluvit, aniž by se Viola stačila ještě zeptat: „Nikdo ho ještě neviděl bez masky, kromě jeho nejbližších bojovníků. Sandrina lže, ani ona ho bez masky nemohla vidět.“ Rozhlédla se po kuchyni, poslední muž právě opouštěl místnost. „Říká se, že prý nemá nos, že má místo nosu jenom díru v obličeji.“

Viola ji pustila, zaskočená touto novinkou. Ale zase tak moc ji to vlastně nepřekvapilo, přece nečekala, že se dostane do normálních poměrů. Zkusila si představit jakýkoli obličej bez nosu a zatřásla se odporem. Hrozná představa!

„Ale proč by neměl nos? Nějaká nemoc? Nebo nehoda? Zranění z války?“

Líza pomalu ustupovala ke dveřím. „Nikdo neví, ale všichni Lupanescuové vždycky nosili masky, a to už v dětství. I Kyrianův otec, i děd a prý už i praděd.“

Tak tedy žádná nehoda, muselo to být něco v rodině, nějaké zmrzačení, které se dědilo z pokolení na pokolení. Protože Líza už stála skoro u dveří, Viola vyhrkla: „Co víš ještě?“

„Nesnášejí sluneční světlo, proto tady máme všude závěsy. Kyrianův otec zaživa shořel, když vyšel za jasného letního dne na světlo.“

Viola sebou trhla a vytřeštila oči. Co právě slyšela, bylo ze všeho nejhorší.

„Řekla jsem vám všechno, co vím. Nechte si to hezky pro sebe, prosím vás. Bílý vlk je pánem nad našimi životy, kdo se mu znelíbí, ten…“

„Vy jste jeho poddaní?“

„Ne, naše rodiny jsou s ním spřízněné pokrevní přísahou. Každý muž musí v šestnácti letech složit přísahu věrnosti pánovi a napít se jeho krve. Kdo neposlechne, je odsud vyhnán.“ Už šeptala.

„Co se stane s vyhnanými?“

„Já nevím, ale vyhnaný není skoro nikdo, všichni odpřísáhnou. Už čtyři generace všichni muži přísahají a ta přísaha pak platí i pro jejich ženy a děti.“ Jak to dořekla, vyběhla z kuchyně a zmizela v šeru.

Viola, jediná u velkého stolu, seděla strnule jako svíce a uvažovala. Vlastně ji nic z toho moc nepřekvapilo, přece věděla, že její další život nebude normální a běžný, že ji čeká cosi nevýslovného a hrozného. Jenom nevěděla, jakého druhu tato hrůza bude. Teď udělala první krok k poznání svého osudu.

Jako kdyby se jí kolem hrdla svíral železný kruh, a nejenom kolem hrdla, ale i žaludku. Zjistila, že už nemá hlad a odložila nedojedený krajíc. Dobrá nálada a jakási vnitřní vyrovnanost, které cítila po probuzení, se rychle rozplynuly a ona zase hleděla vstříc nejistotě. Velmi si přála mít už jasno. Nejradši by byla stanula v následující minutě před Bílým vlkem, aby věděla, co je pravdy na řečech, které právě slyšela.

Chtěla také vyjít z kuchyně, ale uvědomila si, že jí nikdo neřekl, co má dělat. Takže se natáhla po konvici s kávou a trochu si nalila. Až se podivila, že služebnictvo něco takového má na stole, ale snad to byl jenom zbytek snídaně po někom výše postaveném. Káva zůstávala ještě pořád nápojem pro lepší lidi, Viola sama ji pila jenom zřídka. Její

otec míval ve skladišti většinou jenom jeden pytel kávových bobů a všichni v domě vůni kávy důvěrně znali. Nalila si trochu do nejmenšího hrnku, přidala trošku cukru a než se napila, napřed si dlouze přivoněla. Ano, tu vůni znala!

Zatímco pila, uvažovala, co dál. Mohla se vrátit do pokoje, jenomže jí v cestě stály schody. To už by se radši porozhlédla po hradě, pokud jí to tedy ostatní dovolí. Tak také udělala, dopila a vyšla z budovy. Nádvoří dláždily hrubě přitesané kameny a kostky, moc dobře se jí po takovém povrchu nešlo. Lidé, které potkávala, na ni většinou vrhali stydlivé pohledy, jimž příliš nerozuměla. Snažila se na ně usmívat, ale zůstalo to bez odezvy. Rozhodla se, že si prohlédne hrad, něco takového jí snad nemohl mít nikdo za zlé.

Jak šla, zjišťovala, že hrad je skutečně velký, ještě větší, než si myslela. Spíš jí připomínal malé opevněné městečko. Míjela další studnu, tržiště, krčmu a podobně. Na tržišti se dalo koupit pár věcí, hlavně ovoce a zelenina, k tomu slepice, kuřata a další domácí zvířectvo. Na hradbách a i ve věži viděla i dnes stráže, stejně tak u brány. Brána byla zavřená a strážní se tvářili tak nepřístupně, že si Viola rozmyslela požádat je, zda by ji pustili ven. Jistě by to považovali za pokus o útěk a ona nechtěla dělat potíže. Rozhodně ne ještě dnes.

Tak se tedy dala do další obhlídky hradu a kulhala dál po nerovné dlažbě. Míjela kovárnu, dílnu krejčího i ševce, pekařství a ještě pár dalších dílen. Na plácku za domy několik mladíků cvičilo dřevěnými meči šerm a podobné věci. Dokonce uviděla dům, jehož otevřenými okny spatřila školní lavice a černou tabuli. Škola! Něco takového chybělo dokonce i v Allershausenu. Ona, jako dcera váženého bohatého kupce, měla domácího učitele, který chodil k nim do domu a kterého otec platil. Ale že by všechny děti z městečka chodily do školy, tak tomu u nich nebylo.

Uslyšela zvuk kopyt a ohlédla se. Skupina mužů se vracela z lovu na uřícených koních a nejeli s prázdnou. Viděla dva zabité divočáky, srnu a pár bažantů. V jezdcích poznala několik z těch, kteří ji sem dovezli, nacházel se mezi

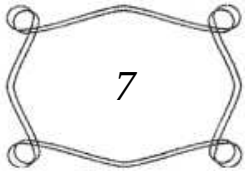
nimi i Andropol. Ustoupila jim z cesty a dívala se za nimi. Protože ji bolela noha, rozhodla se vrátit. Sotva se přiblížila k paláci, vyběhla jí naproti Líza a měla oči navrch hlavy.

„Milostivá slečno, milostivá slečno, to je dobře, že jdete! Pán vás chce vidět a nikdo z nás nevěděl, kde vás hledat. Příště nám musíte říct, když si někam vyjdete.“ Když to říkala, tvářila se sice vyčítavě, ale také s trochou nezastírané úlevy, že všechno dobře dopadlo.

„Omlouvám se, Lízo,“ odvětila. „Nikdo mi neřekl, že se mám někde ohlásit, když odcházím. Stejně by mě z hradu nepustili. Jenom jsem se chtěla trochu porozhlédnout.“ Trochu se bála, aby kvůli ní služebnictvo nemělo problémy a pán někoho nepotrestal. Hlavně ne Lízu, které vděčila za pár důležitých informací, vlastně za všechno, co o hradu a jeho pánovi dosud věděla. V Allershausenu se nikdo nikdy nestaral, kde je a co dělá, vždycky měla dojem, že rodiče jsou spíš rádi, že ji nemají na očích, tady si bude muset zvykat na nové poměry. „Už to neudělám, slibuji,“ dodala a vešla do budovy.

Líza šla za ní a už nehubovala. V pokoji jí pomohla se trochu upravit, učesala ji a pomohla obléct jiné šaty. „Tyhle šaty vám sluší ještě víc,“ řekla potěšeně, když se na ni podívala ze vzdálenosti pár kroků. „Hodí se k vašim vlasům a očím.“

I Viola se na ni usmála, protože i jí se šaty líbily. Byly ze smaragdově zeleného hedvábí a se zelenou krajkou téže barvy. Nádhera! Současně ale věděla, že její půvab má svoje hranice a že nikdy nebude vypadat tak hezky jako jenom průměrně hezké děvče v obyčejných selských šatech. Byla přece mrzák! Také si uvědomovala, že nastává jeden z rozhodujících okamžiků jejího života – předstoupí před toho, kterému byla zaslíbena. Zatím pořád nevěděla, co její únosce má v úmyslu a jak s ní naloží. Tušila jenom, že její půvaby či nepůvaby nejsou tím skutečným důvodem, proč se zde ocitla.

7

Kyrian si přitáhl řemínek masky, která nekryla jenom jeho obličej, ale celou hlavu a krk. Dole maska končila pod límcem košile. Maska měla pochopitelně otvory pro oči, ústa a nos. Když tuto známou činnost prováděl, nedíval se ani do zrcadla, byl to pro něj tak běžný úkon, že to nepotřeboval. Vlastně svoji podobu v masce nenáviděl ještě víc než bez ní.

Nosit masku patřilo ke hře, jejíž pravidla nestanovil. Kromě několika nejbližších mužů z gardy nevěděl nikdo, jak bez masky vypadá. I to byla součást magie, mýtu, který se kolem něj vytvořil, součást jisté křehké jistoty. Postaral se o to všechno jeho otec a otec také dohlédl, po dobrém i po zlém, na to, aby jeho syn na některá pravidla nikdy nezapomněl.

Sáhl po sametovém kabátci, který mu nachystalo služebnictvo, a navlékl si jej. Když si zapnul poslední knoflík, natáhl si kožené rukavice. Vzpomněl si při tom, jak byl nervózní a napjatý, když před pěti nedělemi přijely ty tři dívky. Ano, těšil se. Jenomže tehdy ho podvedli, něco takového se už nestane. Ale přesto se zachovali nečestně, protože mu poslali poznamenanou. Za pár minut se s ní setká, byl zvědav, co je to zač. Byl zvědav na mrzáka. Docela dobře bylo možné, že kromě zmrzačeného těla je třeba i slabá na duchu. Nemělo smysl si nad tím lámat hlavu. Podstatné vlastně bylo jenom to, zda je panna. Tamty nebyly, byly to lehké ženy, světem protřelé. Šel ke dveřím, vyšel na chodbu.

Líza zavedla Violu do jiného velkého pokoje. I v něm zahalily okna závěsy a hořely tam svíčky. Nábytku zde stálo víc než u Violy, většinou z temného dřeva a byl vyřezávaný jemnými ozdobami. Posadila se do jednoho z velkých křesel

a složila ruce do klína. V žaludku cítila velkou tíhu, která se jí občas zvedala až do krku. Byla zvědavá, co se teď stane. Jaký je asi její věznitel? Má čekat stvůru? Netvora?

Zhluboka dýchala a snažila se zachovat klid, jenomže věděla, že se jí to nepovede. Nesnášela nejistotu, ta byla nejhorší a drásala jí nervy. Každou chvíli se měla dozvědět, kdo je vlastně Bílý vlk, kterému její městečko vděčí za bezpečí a jistý komfort a rozkvět. Zdalipak se do svého města ještě někdy podívá?

Dveře za ní se otevřely a zase zavřely, zaslechla kroky na koberci. Zavřela oči, aniž věděla proč. Rukama pevně objala opěradla a celá se napjala. Počítala do pěti a pak naráz a prudce otevřela oči.

Stál před ní muž s rukama zkříženýma na hrudi, v drahém, ale střízlivě ušitém oblečení a s maskou na hlavě. Ta maska byla pochopitelně nejzajímavější a nejdůležitější. Ta maska byla černá a kožená a připomínala vlčí hlavu. Dlouhý vlčí čumák, špičaté vztyčené uši, k tomu stříbrné cvočky a přezky na řemíncích. Maska měla pochopitelně otvory pro oči, ale Viola oči v tomto příšeří nezahlédla.

Muž stál a hleděl na ni, stál nehnutě s nohama trochu rozkročenýma a podle všeho si ji prohlížel stejně pečlivě jako ona jej. Kromě masky měl na sobě dlouhý kabátec, černé kožené kalhoty, vysoké boty a dokonce rukavice. Uvědomila si, že z něj vlastně nevidí vůbec nic, ani kousek. Měla dojem, že z jeho pózy čte odmítnutí a nesouhlas. Nesouhlas s tím, jak vypadá. Proto i ona se zavrtěla v křesle a neuhnula pohledem. Ani on se jí totiž nelíbil, ale čistě proto, že se před ní dokonale skrýval. Považovala to za nečestné, tím spíš, že se tak choval muž vůči dámě.

Kyrian zažíval šok. Snad prvně v životě byl rád, že má na hlavě masku, protože tím mohl zakrýt svůj úlek a pocit naprostého úžasu. Žasl nad krásou té mladé ženy či dívky. Když vstupoval do místnosti, počítal se vším, jenom ne s tím, že se ocitne proti tak koncentrované kráse. Obličej měla dokonale oválný, velké oči – nádherně zelené, a vlasy, které dokonale doplňovaly její zjev. Vlasy měla sice pevně utažené, aby jim dodala nějaký tvar, ale bylo poznat, že se

jim v tomto účesu nelíbí a že by chtěly vlát volně kolem hlavy. Z výstřihu vystupovala nádherně bílá pleť, která si žádala o to, aby se jí někdo dotýkal.

Mimoděk se jí na chvíli zadíval na nádherná ňadra, jež se pod látkou jemně rýsovala a která se zvedala a klesala v rytmu dechu. Stejně tak viděl její krásné ruce, jež neskrývaly dlouhé rukávy, ale jenom tříčtvrteční. Viděl krásná zápěstí a jemně tvarované prsty dokonalých tvarů a s nádhernými nehty.

Zase jí zrakem zabloudil k obličeji, teď si prohlížel její nos, ústa, rty, bradu, každý detail, nemohl se toho pohledu nabažit. Zatoužil, aby hned něco řekla, aby k této symfonii krásy zaslechl ještě i její hlas a viděl její rty a celý obličej v pohybu.

Udělal k ní krok, ale ještě než došlápl, uvědomil si, že ji tím zřejmě velmi polekal, a zarazil se. Zamyslel se nad tím, co je pro něj lepší: aby se jej od začátku bála či ne? Věděl ovšem, že strach svazuje, ochromuje, probouzí nedůvěru. Zastavil se raději kus před ní.

„Jsem Kyrian Lupanescu, pán tohoto hradu."

Trochu přikývla, olízla si suché rty a řekla: „Viola Bruggerová, já jsem…" Nevěděla, co říct a zmateně se jí oči rozšířily nad vlastní bezmocností.

„Čtvrtá panna," doplnil okamžitě. Vlastně to mohlo být chápáno i jako sarkasmus, ale on to tak nemyslel. I jeho hlas se trochu zachvěl, protože v něm rostla žádost. Toužil po ní, ale zatím to musel zakrývat. Cítil se zase skoro jako zvíře. Jako zvíře, které by se chtělo na toto dokonalé tělo vrhnout a…

„Ano. Čtvrtá panna, jak jste právě řekl," zopakovala po něm a vstala.

„Posaďte se."

Poslechla, zatímco on si podal křeslo naproti ní a také se posadil. Původně měl v úmyslu jí hned a nekompromisně sdělit, proč se tady ocitla a co se s ní stane, ale rozmyslel si to. Zatím nenašel sílu to udělat, protože věděl, že by ho hned nenáviděla. Ale on nechtěl, aby ho nenáviděla, ne hned teď.

„Doufám, že jste spokojená s ubytováním, že máte dost pohodlí a že se vám služebnictvo věnovalo, jak jsem přikázal," začal rozhovor.

„Děkuji, komnata je skutečně moc pěkná," odvětila zdvořile.

„Uvnitř hradeb se smíte pohybovat zcela volně, jak se vám zlíbí. Pokud byste chtěla na vyjížďku, musíte se mě zeptat a já s vámi pošlu nejméně dva muže." Když to říkal, snažil se, aby jeho hlas zněl drsně a velitelsky. „Ale v nejbližší době vás musím požádat, abyste se z hradu nevzdalovala, než budu mít ohledně vaší osoby jasno."

V obličeji se jí při této poznámce nehnul sval a ani neuhnula pohledem. Pokračoval tedy.

„Velitel Andropol mi sdělil, že máte jednu nohu kratší. Udělejte pár kroků, abych se o tom mohl přesvědčit!"

Až teď se jí vytratila z tváře všechna krev, tato žádost ji velmi ponížila. Ani políček by pro ni nebyl větší urážkou než takto otevřené pojmenování jejího postižení a touha hned se o něm přesvědčit. Violu napadlo, zda ji také nechá zabít a vyříznout srdce, až ji uvidí kulhat. Vstala a udělala krok. Druhý, třetí a tak dál. Šla přímo proti zdi a až tam se zastavila. Udělala čelem vzad a šla zase zpátky, nedívajíc se přitom na vlčího muže. Hleděla upřeně na místo nad jeho hlavou a snažila se představit si, že tam vůbec není.

„To stačí. Smíte se posadit!"

Poslechla, posadila se a trochu se skrčila, protože čekala na rozsudek. Stalo se ale cosi nečekaného.

„Chci to vidět." Než se nadála, dřepěl před ní a sahal jí na sukni, aby jí pod ni nahlédl.

„Ne, prosím… to ne…"

Ale on už pod šaty její levou nohu nahmatal, pevně ji držel v jedné ruce, zatímco druhou jí trochu vykasal sukni. Pokusila se mu nohu vytrhnout, ale neměla v ní takovou sílu.

„Prosím vás… nechte to…"

Neposlechl. Dokonce povolil přezku na její botě a zul ji. Šokovalo ji, jak beze strachu a zkušeně jí nohu prohmatával od špiček prstů ke kotníku.

„Máte bolesti?“ zeptal se věcně a díval se střídavě na její nohu, střídavě Viole do tváře.

„Jenom když se moc namáhám,“ zamumlala. Vnímala, jak jeho prsty osahávají nohu, mnou svaly a ohmatávají kosti. Rukavice musely být velmi tenké, protože měla dojem, že cítí teplo jeho rukou přes svoje tenké punčochy.

„Na první pohled je noha normální, chodidlo je normálně vyvinuté, prsty mají správnou polohu. Odkdy tím trpíte?“

„Od narození přece,“ řekla s údivem. Zvažovala, zda mu má říct, že její levá noha od kolene ke kyčli je o palec kratší. Už před lety si svoje nohy změřila a věděla to docela přesně. Jinak s tou nohou bylo všechno v pořádku. Jenomže se děsila představy, že by chtěl vidět její nohu celou a zase ji osahával. A tak mlčela a dál se pokoušela svoji nohu vymanit z jeho prstů. Konečně si toho všiml, pomohl jí nazout střevíc a zase se posadil. Pak se na ni zadíval a ona nevěděla, co ten pohled znamená a zda se z něj dá něco vyčíst. Vlčí maska mu tak dokonale zakrývala hlavu, že nedokázala určit ani barvu jeho vlasů, pokud tedy nějaké měl. Ale asi ano, protože podle hlasu nebyl starý.

Viola byla dokonale zmatená, na jednu stranu cítila ponížení, na druhou stranu v ní jeho doteky zanechaly podivný dojem, který nebyl až tak nepříjemný. Cítila, že už není bledá, ale pro změnu rudne.

Vstal a postavil se za svoje křeslo. „Dobrá tedy, tak jsme se seznámili, vážená slečno. Já teď musím ještě něco vyřídit. Smíte se vzdálit.“

Zaraženě vstala a pomalu se vydala ke dveřím. Pořád ještě nevěděla, co je důvodem její přítomnosti zde a to ji velmi tížilo. A nevěděla to i přesto, že právě mluvila s pánem hradu. Už natahovala ruku po klice, když za sebou zaslechla znovu jeho hlas: „Ach, promiňte. Jste skutečně neposkvrněná, anebo mi zase poslali nějakou děvku?“

Zarazila se, jako kdyby do ní uhodil blesk. Napřímila se, až už to víc nešlo. Ovládla se, aby neřekla něco nevhodného, za co by ji mohl potrestat, a jenom s mírně chvějícím se hlasem řekla: „Nejsem děvka, i když se teď právě tak cítím.“ Vyšla a zabouchla za sebou dveře.

Bílý vlk se usadil ve svém křesle a na chvíli musel zavřít oči. V hlavě měl chaos, hučelo mu v uších, v myšlenkách měl zmatek. Pořád ještě cítil pod prsty její něžnou nohu, na jejíž kráse nemohlo mnoho změnit ani její postižení. Ta dívka byla krásná, okouzlila ho dokonale. Jak se jí dotýkal, jak ji mohl pohladit! Představil si, jak ta noha pokračuje lýtkem, kolenem a pak… Trhl hlavou, aby se těch představ zbavil. Otevřel oči. Ale nepomohlo to, viděl v duchu ňadra ve výstřihu, jemnou světlou pleť jejích paží. A ta ústa! Rty, jazyk.

Měl erekci, která vsedě až bolela. Pomalu vstal, rozepjal si kalhoty a vysvobodil úd ze sevření kalhot a spodků. Bez váhání jej pak uchopil do ruky v rukavici, pak stačilo několik pohybů, aby se jeho vášeň ještě víc vystupňovala. Viděl Violu v duchu, jak se svléká. Jak vystupuje z rozepnutých šatů, jak stojí ve svém pokoji jenom ve spodničce a jemných hedvábných punčochách. Uhlazuje si spodní oblečení, vytahuje si z vlasů jehlice a uvolňuje stuhy a sponky, takže se jí vlasy rozlétnou kolem hlavy a nespoutané jí padnou na skráně a až na ramena. Dál pohyboval rukou a výjev před očima pokračoval. Viděl její ňadra, dokonalá tvarem i velikostí, dokonalá tak, že zasténal… Tiskl víčka ze všech sil k sobě, aby mu ten obraz vydržel. Teď si představil, jak sama sebe laská a dotýká se nejrůznějších míst na těle. Lehce si hladí bradavky, pohladí břicho, vytáhne košilku a ukáží se její kalhotky. Její ruka bloudí po pevném rovném břiše, obkrouží pupík a sklouzne níž, do míst, kde začíná klín.

Začal teď rukou divoce pohybovat, sem a tam, prohýbal se v pase, nic nevnímal, nic neviděl, nic neslyšel, před očima měl jenom její obraz. Měl strach, že co chvíli pukne vášní, vybuchne nesmírným přetlakem, který v něm ta dívka vyvolala. Pumpoval rukou stále rychleji, až nakonec z něj se zasténáním semeno vystříklo a skropilo koberec. Prohnul se přitom, až jej zabolelo v zádech.

Chvíli ani nedýchal, víčka ještě pořád pevně sevřená, setrval tak celou věčnost. Konečně oči otevřel, nadechl se a uvolnil. Ruka mu sklouzla podél těla a dopadl do křesla. Jeho pohled přitom mimoděk padl na zrcadlo, spatřil cosi

hrozného: lidskou bytost se zvířecí hlavou, sedící zhrouceně v křesle se spuštěnými kalhotami a pomalu ochabujícím přirozením.

Tolik obscénnosti a ubohosti najednou! Nedokázal uhnout pohledem, vpíjel se očima do toho ponižujícího obrazu. Vtom se otevřely dveře a dovnitř proklouzla mladá žena v modrých hedvábných šatech a upřela pohled na něj a jeho poloviční nahotu. Oči se jí rozšířily hraným překvapením a ta žena řekla: „Ale copak to tady máme?“

8

Kyrian se na tu ženu podíval a ani se nepokusil svoji nahotu zakrýt, seděl dál.

„Nedomlouvali jsme se, že sám tyhle věci dělat nebudeš?“ otázala se s rukama v bok. Pak udělala ještě dva kroky k němu s pohledem upřeným do jeho rozkroku. „Ale chápu, že starých zvyků se člověk jenom těžko zbavuje.“

„Marie, už jsem ti říkal, jak mě dráždí, když mě pronásleduješ a sleduješ.“ Z kapsy kabátce vytáhl kapesník, aby se trochu očistil, ale ruka se mu zastavila na půli cesty.

Marie před ním totiž poklekla a se slovy: „Ale to bylo plýtvání!“ uchopila jeho úd a strčila si jej do úst. Dívala se mu do tváře.

Kyrianovi přišly její oči jako ze skla, bez účasti a soucitu. Ale tak či onak, cítil, jak se mu přirození zase nalévá krví a rychle se topoří. Marie teď úd už jenom lízala a občas promnula v prstech, počínala si neobyčejně obratně. Když se mu zase dokonale postavil, uchechtla se a zase jej na chvíli vzala do úst. Jak se její hlava pohybovala nahoru a dolů, houpaly se její světlé lokny a lechtaly Bílého vlka v rozkroku, což bylo skoro stejně vzrušující jako sevření v těch teplých krásných ústech.

Jazyk měla hebký a celá působila žádostivě, vypadala jako ztělesnění hříchu. Olizovala špičku jeho přirození a většinou se mu dívala do očí. Bílý vlk se zase prohnul v bocích, slast se pomalu stávala nesnesitelnou. Zachroptěl, pak přerývaně sténal a poddal se rytmu jejích pohybů. Ještě pár vteřin a semeno z něj opět vystříklo na koberec a ona tomu přihlížela a dál jej masírovala, dokud z něj nevytekla poslední kapka.

Muž v masce se opět zhroutil do křesla. Chvíli tak seděl s očima zavřenýma, a když je zase otevřel, viděl, jak se Marie zaklonila a opřela o lokty. Ještě předtím si vykasala šaty, takže se mu zblízka naskytl pohled na její zvlhlé ohanbí.

„Jsem vlhká," sykla na něj.

Nic neřekl, jenom si natáhl kalhoty a zapjal pásek. Pomalu vstal a vykročil ke dveřím.

„Kyriane!!" zavolala na něj. „Tys neslyšel? Zvlhla jsem a je to tvoje vina. Chci, abys mi to teď hned udělal. Hned!"

„Nevolal jsem tě a o nic jsem se tě neprosil. Najdi si někoho, kdo se o tebe dnes postará. Chlapů je okolo dost."

Za zády se mu ozvalo zašustění, které prozrazovalo, že vstala. „Nikdo z nich se mě nedotkne," poznamenala hořce na jeho návrh. „Nikdo by nevztáhl ruku na ženu Bílého vlka."

Pokrčil rameny a otevřel dveře. „Skutečně? Pak si musíš počkat, až na tebe budu mít chuť." S těmito slovy vyšel na chodbu a zamířil ke svému pokoji. Vešel a hned za sebou zamknul dveře. Nechtěl dnes vidět ani Marii, ani žádnou jinou ze svých žen.

Hned si rozepjal řemínky na masce a odhodil ji na zem. Pak si prsty vjel do vlasů, otřel si pot a povolil si nákrčník. Nevěděl, co teď, tak si sedl na postel a skryl obličej do dlaní jako zoufalec.

Přemýšlel o strašné kletbě, která lpěla na jeho rodině. Vždycky mu ztěžovala život, činila ho nesnesitelný, ale co se dělo v posledních pár týdnech, předčilo všechny předchozí útrapy. Jako by toho nebylo dost, teď mu ještě osud poslal do cesty dívku, jež se mu jevila jako ztělesnění krásy a přitažlivosti. A tato dívka jej od začátku vnímá jako netvora, příšeru, cosi nelidského. A to ještě o něm nevěděla všechno a také netušila zatím nic o svojí vlastní roli, jež ji čeká.

Zul si holínky a odkopl je do kouta. Lehl si v šatech na postel a dál na ni myslel. Je nutné, aby si s ní promluvil! Snad se mu nějak podaří ulehčit její i jeho osud…

Jenomže jak na to myslel, nevěřil, že by se to mohlo povést.

Viola přecházela po pokoji sem a tam a nervózně si mnula ruce. Setkání s hradním pánem jí nešlo z hlavy, měla dojem, že to nejhlavnější zůstalo nevyřčeno. Měla rozporuplné dojmy, nevěděla pořád ještě, jaká role jí zde na hradě byla přiřčena.

Ze začátku měla dojem, že ji chce Bílý vlk ponížit, ale po chvíli tuto myšlenku zavrhla. Ne, tak to nebylo. Podle všeho byl jenom zvědavý a nedokázal svoji zvědavost ovládnout, proto trval na tom, že musí vidět její postižení. Nadto ještě neprojevil k zmrzačené noze ani odpor, ani ji nezahrnul falešným soucitem nebo planým utěšováním.

Nakonec to vypadalo tak, že jej zajímá skutečně jenom její panenství. Proč? Až do této chvíle si myslela, že panenství je jenom záminka, že ve skutečnosti ji jenom chtějí zabít nebo mučit. Ale snad šlo skutečně o její nedotčený klín. Hradní pán s ní zacházel ostatně jako se svým majetkem, když jí kontroloval nohu, dotýkal se jí profesionálně a bez studu. Skoro jako lékař!

Viole způsobovala rozpaky také skutečnost, že ještě i ve svém věku měla jenom neurčitou představu o tom, co probíhá mezi mužem a ženou ve chvílích soukromí. Vlastně jediné, co věděla jistě, zahlédla před několika dny, když nechtěně sledovala při milostných hrátkách svoji sestru. Jenomže i ti dva byli velmi nezkušení milenci. Pak si ještě vybavila nejasná a nevábná vyobrazení v lékařských knihách majitele lékárny Josefa Corviniuse. Ale na těchto vyobrazeních se nedaly rozeznat žádné detaily. Trapně si uvědomila dokonce i to, že ani neví, jak muži poznají, že je žena pannou. Pár věcí ji napadalo, ale musela připustit, že si není jistá, co by mohlo být důkazem nedotčenosti.

Velmi teď litovala, že je tak nevědoucí, ale neměla si o těchto věcech s kým popovídat. Tato zaostalost ve vědomostech ji velmi svazovala a ona věděla, že při dalším setkání s Bílým vlkem bude tonout v rozpacích ještě víc než dnes.

Postavila se k oknu, vyhrnula si sukni a prohlížela si nohy. Zkusila si vybavit, jak se jí Bílý vlk dotýkal přes bílé punčochy, a docela se jí to podařilo. Dokonce si vybavila i zvláštní zvuk, který vydávaly jeho rukavice na hedvábí punčochy. A pak tlak, který pociťovala, když hýbal jejím kotníkem, mnul jí prsty a porovnával jejich délku. Skutečně to nebylo nepříjemné.

Jak tam stála s přimhouřenýma očima, cítila teplo, rozlévající se jí po nohách a pak i po těle – což ji trochu zmátlo. Uvědomila si s úlekem, že slušné děvče jako ona by takové pocity vůbec nemělo zažívat. Vlastně měla umřít studem, když ji cizí muž, kterého nikdy předtím neviděla, sahal pod sukně a dotýkal se jí. Jenomže to se lehko řeklo! Byla zajatcem a fakticky mu patřila.

Spustila sukni a došla k oknu. Venku se začalo stmívat, měla nastat její druhá noc na hradě.

Noc nepřinesla nic zvláštního, zato další den. Hned ráno se ukázalo, že si hradní čeleď asi nepřeje, aby s nimi jedla, protože jí Uršula přinesla snídani do pokoje. Zatímco Viola ještě seděla v posteli a překvapeně mrkala na velký tác se vším možným k jídlu, Uršula už roztahovala závěsy a pak jí natřepala pořádně polštář za zády, aby se Viola mohla posadit a opřít. Dnes měla Viola jíst sama v posteli.

„Až budete chtít, milostivá slečno, pomůžu vám s oblékáním," řeklo ještě děvče, udělalo pukrle a opustilo místnost.

Viola tedy pomalu pojedla a chvíli poté skutečně přišla zase Uršula i s Lízou a daly se do její ranní toalety. Nastalo lehké mytí, česání a oblékání. Když byla ustrojená, zůstala Viola stát uprostřed pokoje a nerozhodně si založila ruce za zády. Nevěděla totiž, co má nebo může dělat. Nikdo jí neoznámil program na dnešek, ani jí neřekl, že si má vymyslet svůj vlastní.

Ani ty dvě neměly žádný návrh, jenom stály a rozhlížely se po pokoji. Z toho se dalo vyrozumět, že ani ony nevěděly, co se s ní dnes bude dít.

„Ráda bych se tady porozhlédla," řekla Viola nakonec a počkala, co na to ty dvě řeknou.

„Samozřejmě," odvětila rychle Líza. „Ale žádná z nás vás nemůže doprovodit, obě máme moc práce."

„Nevadí, to vůbec nevadí. Já jsem vlastně zvyklá bývat často sama." Ta poslední věta jí jenom tak vyklouzla, ale Viola hned viděla, že dívky to zaujalo. Podívaly se na sebe s výrazem, ve kterém četla soucit. Viola se trochu zamračila, ale ne na ně, spíš to myslela vůči sobě samé. Nesnášela soucit, užila si ho za celý život tolik, že už by víc nesnesla.

Líza konečně něco dodala. Odkašlala si a řekla něco, co Viola vlastně už slyšela večer předtím: „Po hradu se můžete pohybovat, jak se vám uráčí, jenom nesmíte chodit do patra, které je nad tímto. Jsou tam pokoje pána hradu a on nechce být nikým rušen."

Přikývla, že chápe, a pohybem dala těm dvěma na srozuměnou, že už je nepotřebuje. Nechtěla jít po chodbě a po schodech s nimi, aby neviděly, jak špatně chodí. Mohly by jí chtít pomáhat, nebo jí dodávat odvahy útěšnými slovy a to Viola nesnášela. Tak tedy pár minut jen tak chodila po místnosti, dívala se z okna a prohlížela si vybavení a nábytek. Když pak otevřela dveře a nikoho na chodbě nezahlédla, vyšla.

Nahlédla do komnat, jež sousedily s její, ale byly neobývané. Sice zařízené, ale přes nábytek visely plátěné přehozy, na podlaze ležel prach a vzduch potřeboval vyvětrat. Tato maličkost ovšem o úmyslech pána s ní nic nevypovídala. Sestoupila do přízemí a ani tam nikoho nepotkala. Až tam, v chodbě a hlavně ve velké hale, bylo dost světla a závěsy byly na oknech odtažené. Ve velkém sále, který byl něčím jako přijímacím sálem, stála celá brnění, na stěnách visely zbraně všech možných druhů, včetně cizokrajných, které by ani neuměla pojmenovat.

V sousedním sále, trochu menším, se nacházela knihovna. Police a skříně s knihami sahaly až ke stropu. Hromádky nebo řady knih ležely i na několika stolech a stolcích, mimochodem hezky vyřezávaných. V této místnosti se nacházel i krb ze šedého mramoru, ve kterém ale teď pochopitelně netopili. Strávila v této místnosti nějakou dobu. Prohlížela si hřbety knih, snažila se přečíst jejich

názvy na hřbetech a občas nějakou vyndala z police a otevřela. Nechápala, jak si někdo může takovou spoustu krásných knih vůbec dovolit vlastnit.

Potom zase prošla chodbou, zabočila do jiné a tam zjistila, že vzduch je teplý a voňavý. Rozhodla se tomu přijít na kloub a šla dál. Musela sejít po schodech o patro níž, vůně zesilovala, ale pak končila u zavřených dveří. Ve Viole hořela velká zvědavost, ale současně ji její vnitřní hlas nabádal, aby se vrátila a nepokoušela osud. Přesto stiskla kliku a zjistila, že zamčeno není. Když není zamčeno, snad se může vstoupit, řekla si a vešla.

Do obličeje jí dýchlo vlhké teplo. Za dveřmi vládlo příšeří. Stěny pokrývaly zelenomodré kachlíky, podobné ležely i na podlaze. Vnitřek osvětlovaly lampy na stojanech. Místnost byla dost nízká, ale ne neútulná. Ovšem to hlavní byl oválný bazének, do kterého se vstupovalo po několika schůdcích, a na těchto schůdcích seděly, nebo na okraji bazénku ležely, tři mladé ženy. Nahé mladé ženy! Než spatřily Violu, hlasitě se bavily a smály, teď ztichly a otočily se k ní.

Překvapená Viola se zarazila a opřela se jednou rukou o stěny, aby na vlhké podlaze neupadla. Něco takového rozhodně nečekala a teď nevěděla, co má dělat. Utéct?

Jedna z žen vstala. Byla statné postavy s širokými boky a velkými ňadry, které se jí houpaly, když udělala dva kroky k Viole.

„Ty jsi určitě ta nová, že?“ zeptala se a lascivním, i když elegantním pohybem si odhodila světlé vlasy z očí.

Nyní vstaly i dvě další a také k Viole přistoupily. Postav byly trochu křehčích a vlasy měly tmavé. Teď si všechny tři klidně a beze strachu, i když se zájmem, Violu prohlížely.

Ta si olízla rty a pomalu řekla: „Ano, jsem tu nová. Přijela jsem před dvěma dny.“

„Čtvrtá panna,“ prohodila jedna z brunet.

„Nebo první, jak se to vezme,“ řekla zamyšleně blondýna.

Violu napadlo, zda to nejsou ty tři, které muži z jejího města poslali prve na hrad. Neviděla je předtím, takže to

nemohla posoudit. Na druhou stranu ale viděla, jak velitel vlčích mužů hodil v krčmě mezi svatebčany cosi, co vypadalo jako lidská srdce…

„Vy jste ty tři… ty tři…“ vykoktala, protože jí to slovo nešlo ze rtů.

„Tři coury,“ doplnila blondýna a nepatrně se usmála. „Já jsem Marie, tamto je Ludvika a tohle Naďa.“

Zamumlala potichu jejich jména, aby si je zapamatovala. V hlavě měla dokonalý zmatek. Proč je tady, když pán už ženy pro obveselení má? K čemu ještě čtvrtá? A k tomu ještě to znamenalo, že Bílý vlk je nenechal zabít a že scéna v krčmě byla jenom naaranžovaným divadlem pro zastrašení lidí. Anebo nechal Bílý vlk zabít tři jiné lidi – srdce jako srdce.

Ani si nevšimla, jak jí po těle stéká pot, protože vzduch byl vlhký a dusný. Až teď si perličky potu setřela hřbetem dlaně.

Marie ji chytila za loket a postrčila k bazénu. „Svlíkni si ty šaty a sedni si k nám.“

Viola se ale odtáhla. Velmi se styděla, nedokázala by se tady svléknout, ještě k tomu před třemi pohlednými ženami. Zase by vyniklo její zmrzačení. „Ne, já musím…“ zakoktala se.

„Kampak?“ To promluvila Ludvika a založila si s úsměškem ruce v bok. Naďa už stála za ní a začala jí rozepínat knoflíčky. „Víme, že nikam nemusíš. A neboj se, Kyrian sem nepřijde, touhle dobou vždycky spí.“ Ludvika mluvila dál, zatímco Naďa zručně a rychle pokračovala v rozepínání knoflíků a sponek. „Jeho noci nejsou jako tvoje, jsou dlouhé a namáhavé, víš?“

Teď už ji svlékala i Ludvika a za okamžik stála před nimi nahá. Měla strach se bránit, na vlhké podlaze by se svojí nemocnou nohou mohla uklouznout a dojít úhony. Styděla se, takže si zkřížila ruce na ňadrech.

Ty tři už stály před ní a nepokrytě si ji prohlížely, jejich oči klouzaly po každém kousku jejího těla, nic nevynechaly.

„Jemné kosti,“ mínila jedna.

„Dost křehká,“ prohodila druhá.

„No, nemá každá tvoje proporce.“

„Závidíš, Viko? Třeba ti prsa ještě narostou.“

„Takové vlasy jsem snad ještě neviděla,“ pronesla pomalu Naďa a promnula v prstech pramen Violiných kadeří. „A stejnou barvu mají i chlupy mezi jejíma nohama. Podívejte!“

Teď se jí všechny dívaly do rozkroku a ona zrudla jako snad ještě nikdy. Vyhrkly jí slzy a začala vzlykat. „Nechte mě, prosím vás…“

„Už tě někdo měl?“ chtěla vědět Marie.

„Měl? Jak: měl?“

„V posteli, ty krůto. Na zádech s roztaženýma nohama.“ Potěšilo ji, jak se Viola při těch slovech celá nahrbila.

Ta jenom zavrtěla hlavou. Kousala se do rtů, aby se nerozplakala a neudělala ze sebe úplnou hlupačku. Pak se odhodlala přece jenom něco říct. „Viděla jsem ho jenom chvíli, včera. Nic se nestalo.“

„V Růžovém salónu?“

Vzpomněla si, že na stěně visel obraz s kyticí růží a rychle přikývla.

„Tak to máš štěstí. Nás si vzal hned první noc.“

Něco na té odpovědi jí přišlo divné. „Všechny… tři?“

„Pochopitelně. Je to úplné zvíře, však sama poznáš.“

„Marie, neděs ji,“ napomenula kamarádku Ludvika. Pak řekla k Viole: „Není horší než jiní chlapi.“ Vzala Violu za ruku a vedla ji k bazénu. „Posaď se s námi na chvilku. Popovídáme si. Z Marie si nic nedělej, ona ráda přehání.“

Proti svojí vůli se nechala odvést ke kraji bazénku a dokonce ji přiměly vstoupit do vody. Bazének nebyl hluboký, voda jí sahala právě po prsa. Napodobila ostatní a sedla si na stupeň, který lemoval celý bazén.

„Co to máš s nohou?“ otázala se zase Ludvika. „Nějaké zranění?“ Mluvila klidně, jako kdyby si povídala o počasí.

„Ne, narodila jsem se s tím.“ Rozhlédla se kolem. „Tohle je moc hezké místo. Zvláštní, nikdy jsem o ničem podobném ani neslyšela. Celý život jsem se koupala v neckách nebo v dřevěné kádi.“

„My taky. Nezapomeň, že k Turkům není odsud daleko. A tohle je turecký vynález, u nich jsou takové věci běžné, mají rádi vodu a pořád se koupou a umývají. A to ještě není všechno. Patří k tomu ještě místnost s párou, a pak tě polejou ze džberu ledovou vodou! Nakonec se člověk natáhne na lehátko a může si dáchnout. Můžeme sem chodit, kdy se nám zlíbí a ty teď přece taky."

Samozřejmost a lehkost, s jakou ty tři mluvily o pánovi hradu, ji trochu děsila. To ona by si takto mluvit netroufla, pak ji ale napadlo, že ženy jsou tady už pár neděl a že se s Bílým vlkem… sblížily. Zase se při té myšlence začervenala. Každopádně ale ty tři musely vědět, proč se tady ocitla ona. Klidně seděly po pás ve vodě, kopaly občas nohama, stříkly si na tělo a na ruce trochu vody a chovaly se jako doma. Teď na Violu na chvíli zapomněly a povídaly si jenom spolu o šatech a o hloupostech. Viola našla odvahu k zásadní otázce.

„Víte, proč jsem tady?" zašeptala.

Zmlkly. „Chce mít pannu," odpověděla pak suše Ludvika. „Proč poslali ale jenom tebe? Chtěl mít tři a ne jenom jednu."

„U nás není víc takových jako… já," řekla plaše, ale dokázala se už dívat ženám do očí. A pak ze sebe dostala další otázku, která jí strašila v hlavě. „Jak poznal, že vy nejste panny?"

Chvíli na ni hleděly s vytřeštěnýma očima, pak se podívaly jedna na druhou a nakonec vybuchly smíchem. Smály se, až se prohýbaly a nemohly popadnout dechu. Viola se chtěla urazit, vstát a odejít, ale zase ji popadly za ruce a přiměly se posadit.

„Posaď se, holka, pěkně mezi nás, ještě se něco dozvíš," řekla Naďa se slzami v očích. Chvíli trvalo, než se uklidnila a mohla normálně pokračovat: „To nic, že některé věci nevíš, to není žádné ostuda. Ostuda by byla, kdybys něco nevěděla a nezeptala se." A mrkla na kamarádky.

Viola náhle pocítila chuť se o těchto věcech nebavit. „Já bych radši…" a začala se zase zvedat. Jenomže zase ji přiměly zůstat.

„Chceš přece znát odpověď, tak zůstaň," naléhala Marie. Mluvila chladným hlasem, byl v něm jakýsi podivný podtón, jaký Viola u žen neslýchala. „Soudě podle tvojí otázky, budeme muset s tebou zacházet opatrně a začít s vysvětlováním pěkně od začátku. Viděla jsi vůbec někdy chlapa bez šatů? Svlíknutého? A víš, co dělají chlapi s ženskýma, když jsou sami?"

Všechny oči se upíraly na nešťastnou Violu, která zase nevěděla, co si počít. Ale držela se statečně. „Viděla jsem obrázky v nějakých knihách," pravila potichu. „Nahého muže a nahou ženu."

„V jakých knihách?" chtěla vědět Ludvika.

„V lékařských. O nemocech."

„Aha."

„No, tak to aspoň víš, jak chlapi vypadají," uzavřela Naďa. „A co víš ještě?"

Nejradši by byla utekla, ale byla nahá a ještě špatně chodila, takže si bude muset tuhle hrůzu vystát do konce. Ostatně sama si tuhle kaši zavařila, vyčítala si Viola. Vzpomněla si na výjev s Andrejem a Samarou, který byl jedinou její zkušeností s věcmi mezi mužem a ženou. Ale ze scény ve skladišti měla trochu popletené dojmy, které si ještě nestihla utřídit. Rozhodla se to vzdát. „Nevím nic," vydechla a upírala oči pevně na dno bazénku, kde sledovala barevnou mozaiku.

Naďa vzdychla. „Tak tedy: tu část, co má chlap mezi nohama, nazýváme pták nebo třeba taky jinak. A tu část do nás strká. Prostě se chlap a ženská tímhle tím spojí. A tak vznikne dítě a…"

Viola poslouchala a chvílemi žasla. Jenomže po pár větách Naďu přerušily její společnice. „Proboha, Naďo, z tvého žvanění nezmoudří, spíš zblbne," přerušila výklad Marie. A rozhodla se hned pro praktickou ukázku. Roztáhla nohy a ukázala mezi stehna. „Podívej. Když to na chlapa přijde, tak mu pták ztuhne a zvětší se a strčí ti ho sem. Do tvého těla. A zase a zase, pořád dokola, dokud to jde. Hekají u toho, potí se a řvou, jako kdyby nadešla jejich poslední hodinka. Přitom tě celou osahávají, mačkají ti prsa, zadek,

břicho, prostě všechno, to je totiž ještě víc vyrajcuje, to snad chápeš? A pořád přirážejí, pořád. Nakonec z nich vyteče semeno. A když se to stane, vstanou a jdou si zase po svých.“

Viola jako v hypnóze hleděla pořád mezi Mariiny nohy, měla strach uhnout očima, aby jí tím nepatrným nesoustředěním neutekl nějaký podstatný kus jejího líčení. Čekala ještě na jednu informaci, která také už musela přijít. A skutečně.

Marie se zaklonila, opřela o lokty a jednu ruku zabořila kousek do vagíny. „Sem to strkají, jasné? A když si panna, pak to chvíli bolí, protože každá ženská se narodila tadyhle s takovou malou překážkou, která se musí… prorazit.“ Trochu těžko se jí hledala slova, protože podobný výklad ještě nikdy neposkytovala, ale byla nakonec celkem spokojená. Viděla, že jí Viola už nehledí mezi nohy, ale do obličeje. „No a když se ti to stane s chlapem poprvé, trochu to bolí a trochu teče krev, a podle toho mužský pozná, že jsi panna. Jasné?“

Viola se snažila všechno si zapamatovat a nakonec přikývla. Přišlo jí to trochu nepravděpodobné, trochu moc překážek, trochu moc nepříjemností, ale vzdorovat argumentem nemohla. „Skutečně?“ řekla aspoň, aby dala najevo, že by chtěla vědět ještě víc. Podívala se i na ostatní dvě, ale ty jenom přikývly, že Marie mluvila naprostou pravdu.

„Když opíchal mužský prvně mě, myslela jsem, že to bude moje smrt, bolelo to jako čert. Jako kdyby do mě vrážel rozžhavený pohrabáč,“ přisadila si Ludvika.

„No, nemohlo to být horší než u mě,“ poznamenala Marie vážně. „Mému prvnímu chlapovi se ani nepostavil, tak byl ožralý. Strkal do mě hůl, a když jsem krvácela, namočil si do té krve kapesník, aby to mohl ukázat ostatním chlapům. Chtěl se pochlubit, že měl pannu. Prasák!“ Říkala to ale hlasem docela klidným, jako kdyby mluvila o tom, co měla včera k obědu.

„Mě prohrál můj fotr v kartách, dostal mě nějaký jeho kámoš. To mi bylo dvanáct. Když mě ojížděl, měla jsem takové bolesti a tak jsem se bála, že jsem omdlela, takže ani

nevím, jak to tehdy poprvé probíhalo.“ Naďa vzpomínala a pomalu kopala nohama v bazénku. „Asi bylo lepší, že jsem o tom nevěděla, fakt lepší.“

Představa, že i její tělo bude takto týráno a vystavováno ponížení, byla pro nezkaženou Violu děsivá a strašná. Něco takového by jistě nevydržela, chtěla radši umřít, než prožít cosi takového. Svíralo se jí srdce i žaludek, zase byla na pokraji pláče. Jak by mohla přežít, aby někdo do ní něco strkal a ona přitom klidně ležela pod ním a ještě k tomu nahá? To přece nejde! Znělo jí to jako ta nejnepřirozenější věc na světě.

„Proč potřebuje Bílý vlk pannu?“ zeptala se, hlavně aby nebylo v lázni takové ticho.

„Má rád, když ženská křičí,“ odvětila Marie okamžitě a bez emocí. „Čím víc řve, tím líp.“

„Některé chlapy to promění v úplné šílence,“ souhlasila Ludvika. „Ale třeba je za tím ještě něco jiného.“

„Na našem místě bych si spíš lámala hlavu nad tím, proč chtěl místo jedné panny hned tři,“ namítla Marie. Přejela pohledem ostatní, a když mlčely, řekla: „Jedna ženská mu nestačí, jeho vášeň je bez hranic, celou noc může rajtovat ženské mezi nohama a pořád může. Je drsný, nemazlí se, jako zvíře. Ty modřiny mám od něj.“ Ukázala na několik modřin na různých místech těla, na pažích, hýždích, na lýtkách.

Viole hlava doslova brněla pod přívalem špatných zpráv a děsivých informací. Vzbuzovalo to v ní nevýslovný odpor, nemyslela si, že věci mezi muži a ženami mají ženě přinést jenom bolest, krev a ponížení. To radši smrt, řekla si pevně. Nevšimla si ani, že Naďa a Ludvika se na Marii dívají vyčítavě a chtěly by něco dodat. Hlavně Naďa už otvírala ústa, ale Marie ji nepustila ke slovu. „Naďo, ušetři nás tvých romantických výlevů, ano? Jsme bezbranné oběti stvůry, nic jiného v tom není. A čím dřív se to tahle ubohá holka dozví, tím líp pro ni.“

„Jak vůbec vypadá?“ vzpomněla si ještě vylekaná dívka na jednu nezodpovězenou otázku.

„No, on…“ začala Marie, ale Naďa jí přesto skočila do řeči. „Žádná z nás ho bez masky ještě neviděla. Zahlédlo ho prý jenom pár jeho chlapů z nejbližšího okolí, a ti to nikomu neřeknou.“

To přišlo Viole divné, ale souhlasilo to s tím, co věděla od Lízy a velitele. Ale být s ženou při milování a mít na hlavě tu hroznou masku? Je tohle normální?

Marie zase jako kdyby jí četla myšlenky. „Nemusí si přece při tom sundávat masku, nemusí se ani svlékat. Stačí si sundat kalhoty a je to. A možná je to i lepší, že nás ušetří pohledu na sebe. Jestli vypadá skutečně jako netvor? Lidé tady na hradě se předhánějí v líčení toho, jak snad vypadá, i když nikdo z nich ho doopravdy neviděl.“

„Je mi už chladno, jdu nahoru,“ skočila jim do řeči Ludvika a začala se zvedat. Naďa se přidala a Viola pochopitelně také, chtěla odsud už dávno pryč. Všechny se osušily ručníky, které byly teplé, jelikož ležely na vyhřátých oblých kamenech, a oblékly se. Navzájem si pomohly, pokud to bylo třeba, zavázat šněrování nebo zapnout knoflíčky.

Pak společně vyšly z lázně a pomalu šly k budově paláce, ty tři spolu, Viola kousek za nimi, protože kulhala. V paláci pak ženy ukázaly Viole komnaty, které jim přidělily, vypadaly podobně a nacházely se i ve stejném patře, jenom o kousek dál na chodbě. Viola to všechno vnímala jenom jako skrz mlhu, prohodila pár slov o zařízení místností a pohlédla na šaty ve skříních, ale co nejrychleji se rozloučila, odbelhala se k sobě, padla na postel a rozplakala se.

9

„Musela jsi jí tak nahánět hrůzu, bylo to zapotřebí?“ zeptala se Naďa rozhněvaně Marie, sotva za Violou zapadly dveře.

„A bylo by pro ni lepší, aby se mu dostala do rukou úplně nevědomá?“ opáčila tázaná. „Kromě toho se ptala přece sama, neřekly jsme jí nic, co by sama nechtěla vědět.“ Marie si lehla na postel a protahovala se jako po dobře odvedené práci.

„Ale nemusela jsi jí říct pravdu tak surově, je to chudák holka. S těmi modřinami sis vymýšlela úplně nejvíc, přece jsi ho sama nutila, aby ti je udělal. Chtěla jsi, aby byl na tebe drsný.“ Ani Ludvika nebyla spokojená s tím, jak dívku vyděsily. „Je to úplně nevinná holka, kdovíkde vyrůstala, vždyť ona neví vůbec nic! Teď sedí u sebe v pokoji a brečí jako blázen. Až se k ní přiblíží, omdlí nebo vyskočí oknem.“

„Koho to zajímá? Co je nám po tom?“ nechápala Marie.

„Nemáš v těle srdce,“ pokračovala Naďa. „Jsme snad všechny čtyři na jedné lodi, ne? Proč bychom ji měly děsit? Kromě toho je mrzák, už tak to má těžké, celý život to musela mít těžké. Možná zažila hroznych věcí víc než my. Celý život za sebou vláčí tu nohu. A žádná z nás neví, co jí ještě provede Kyrian. Ani my nevíme, proč chce pannu.“

„Co by od ní mohl chtít? Přece to samé, co od nás.“

„Pokud ano, proč se potom tak rozzuřil, když zjistil, co jsme my tři zač? Nechápu to. V tom bude něco jiného. Až mám strach na to pomyslet.“

„Zuřil, protože se těšil na změnu, chtěl něco extra. Ale ani ten vztek mu nezabránil si to s námi rozdat, že?“ odvětila Marie suše. „Potřeboval nás a potřebuje nás dál. Měly bychom se snažit, aby nás potřeboval ještě hodně dlouho.

Protože dokud mu vyhovujeme, máme svoje jisté. Dostatek pohodlí, plné břicho. Nebo se chcete zase ocitnout na ulici a nabízet se každému šupákovi za trochu jídla? Riskovat, že vás strčí za mříže a pak do klády? Na pranýř?“

Naďa a Ludvika mlčely. Sklopily oči, protože poznaly, kam Marie celou dobu míří.

„Tak vidíte, vy husy hloupé! Musíme udělat všechno proto, aby nás tahle malá odsud nevyšoupla. Protože až si Kyrian dovleče do postele ji, my odsud možná potáhneme!“

Chvíli plakala, ale pak se rozhodla se uklidnit, aby mohla klidně přemýšlet nad tím, co se dozvěděla. Čemu se divila? Přece sama chtěla, aby jí řekly pravdu a ony poslechly. Nemohla se na ně zlobit. Pokoušela se teď o svojí situaci přemýšlet pokud možno bez emocí, jenže se jí to moc nedařilo. Pořád myslela na to, jak se jí něco zasouvá mezi stehna a jak jí do těla vystřeluje nesnesitelná bolest. Přišlo jí to nelidské a nepochopitelné.

Nemohla si vyprávění těch tří mladých žen s ničím porovnat, protože s ní o těchto věcech nikdo nikdy nemluvil. Uvědomila si, jak celý život žila. Dokonale oddělená od života obyčejných lidí jako vzácný pták v kleci. Sice ji doma neměli rádi, ale starali se o ni a dávali jí všechno, co potřebovala. Najednou se dozvěděla, jak žijí jiní lidé, kteří neměli to štěstí narodit se v dostatku.

Někdo zaklepal na dveře.

„Dále!“

Líza vešla a udělala pukrle. „Pán se dává poroučet a vzkazuje vám, že by s vámi dnes chtěl povečeřet. Bude vás čekat v sedm večer v Modrém salónu.“

„Děkuji,“ odpověděla a snažila se, aby se jí netřásl hlas. Už je to tady, pomyslela si.

„Přijdu asi hodinu předtím, abych vám pomohla s oblékáním a ostatními věcmi.“ Zase vyšla.

Seděla na posteli, bloudila po místnosti, hleděla z okna, zase se posadila a dívala se do stěny. Nevnímala, jak plyne čas. V poledne někdo přinesl velký tác s obědem, pak ho zase odnesl. Viola se jídla vůbec nedotkla. Pak uplynulo

stejným způsobem i odpoledne. Probrala se z apatie teprve tehdy, když jí zatřásla Líza.

„Milostivá slečno, je čas na oblékání.“

Apaticky vstala a s křečovitým úsměvem pokynula, že Líza může začít. Pak přišla ještě Uršula, aby tu a tam něco podala a aby si Violu mohly prohlédnout kritickým zrakem obě. Když bylo všechno v pořádku, ukázaly jí cestu do salónu. Modrý salón byl vytapetovaný – jak jinak – modrými hedvábnými tapetami. Uprostřed místnosti stál bohatě prostřený stůl s vázou květin a se zapáleným svícnem. Viola se nechala usadit do polstrovaného křesla a čekala. Služebné hned odešly. Chvilku poté se za jejími zády otevřely a zase zavřely dveře, uslyšela kroky. Vzápětí vedle sebe zaslechla známý a ne nepříjemný hlas, trochu ztlumený maskou.

„To jsem rád, že vás zase vidím, Violo.“ A k tomu ještě ruka v rukavici uchopila její ruku a ona ucítila na hřbetě ruky dotek. Pochopitelně to byl jenom dotek masky. Když pozvedla zrak, aby se o tom přesvědčila, s údivem uviděla, že hradní pán sice má masku, ale jinou, ne vlčí. Tato neměla zvířecí čenich, vlastně zakrývala jenom horní část obličeje, ústa měl Kyrian volná aby mohl jíst a pít.

Kromě toho měl její pán na sobě kabátec z temně rudého brokátu a krémovou košili s vyšívaným nákrčníkem.

Ještě pořád držel její dlaň ve své. Violina se ale začala chvět, takže mu ji opatrně vytrhla. Usmál se tomu a posadil se ke stolu naproti ní.

„Strávila jste příjemný den?“ zeptal se a trochu se usmál. Zatím nalil oběma víno z karafy do broušených sklenic.

„Podívala jsem se trochu po hradu,“ odvětila a snažila se, aby na ní nebyl vidět strach.

Přišli dva chlapci ze služebnictva, přinesli mísu s polévkou a velký stříbrný tác zakrytý stříbrným tepaným poklopem. Postavili se ke dveřím a čekali na další rozkazy.

„Děkuji, obsloužíme se sami,“ řekl pán a gestem je poslal pryč. Teprve pak vstal a nalil jim oběma polévku do talířů. Přitom mluvil dál: „Kdybyste měla chuť, můžeme se po jídle projít po hradbách. Už jste byla ve věži?“

Zavrtěla hlavou, s očima skloněnýma do talíře. Zeleninová polévka voněla a Viola se přinutila polknout několik lžic. Neměla na jídlo chuť. Tušila, že od ní čeká nějakou odpověď, a tak řekla: „Byla jsem jenom v hale, v přízemí paláce. A v… lázni.“ Vrhla na něj rychlý pohled, zda jí to nemá za zlé. Ničeho si nevšimla.

„Lázeň založil už můj praděd. Vykoupala jste se?“ Při řeči klidně jedl, podle všeho s velkou chutí.

Viola nemohla, měla vnitřnosti sevřené tak, že by nepolkla ani sousto čehokoliv. Křečovitě svírala lžíci a děsila se chvíle, kdy si Kyrian všimne, v jakém je stavu. Vybavila si scénu z lázně a rozhovor s ženami. Zachvěla se jako v zimnici.

„Ta lázeň je velmi příjemný vynález, hlavně v zimě. Kromě toho…“ Zarazil se, protože si všiml, jak strašně se jí třese ruka se lžící. Potom zvedl pohled k jejímu obličeji a viděl, že je bílá jako smrt.

„Co se stalo?“ Teď jeho hlas zněl drsně.

„Nic,“ řekla a polkla.

„Proč se tedy chováte, jako kdybyste měla v polévce pavouka?“

Ještě trochu se schoulila, navenek i uvnitř. Cítila, že se stane něco nepříjemného a možná i hrozného.

Kyrian se na chvíli zamyslel. „Potkala jste někoho ze služebnictva nebo…“ Vtom se dovtípil. „Už vím, mluvila jste s některou z těch tří, co mi poslali vaši lidé, že? Je tomu tak?“

Trhavě přikývla a hleděla pořád do polévky.

Kyrian upustil lžíci do talíře. „Tak! Tohle se tedy stalo!“ Vřel v něm vztek, zaťal pěsti a pokusil se ovládnout. Jak mohl zapomenout na to, že stejně jako ona, mohly se i ty tři ženštiny volně pohybovat po hradě? Pochopitelně, v tom případě se musely potkat. Uměl si živě představit, co jí napovídaly za nesmysly. A zrovna v lázni, kde je nikdo nemohl vyrušit a kde se mohly chovat úplně nenuceně.

„Co se přesně stalo?“ zněla další jeho otázka.

„Koupaly jsme se…“

Ano, to si dokázal představit. V duchu se mu před očima mihla čtyři pohledná mladá těla, jenomže tento výjev pořád ještě zakrýval hněv. Domníval se, že se tam stalo něco horšího, že jí třeba nějak ublížily. Proč jinak by teď tady seděla jako před popravou? Pak mu to došlo.

„Co vám navykládaly?“ Snažil se potlačit výhrůžku ve svém hlase, ale moc se to nepovedlo. Znal ten tón hlasu, věděl, že se před ním lidé třesou.

Chvíli mlčela a jenom lapala po dechu. Pak ze sebe dostala: „Jenom, proč… tady jsem.“

Ano, myslel si to. Dokázal si zhruba vybavit, co jí asi tak mohly říct zkušené prodejné ženy, které poznaly život z té nejhorší stránky a teď ještě nadto měly strach o dobré zaopatření. Naklonil se ke stolu, jednou rukou ji uchopil za bradu, aby se jí už konečně mohl podívat do očí. Bránila se, ale nešlo to. Konečně se jejich pohledy setkaly. Hned si toho všiml. Viděl odpor, strach, i hnus, zklamání. Zase ji pustil.

Prudce vstal. „Tak ony vám to řekly a ta myšlenka je vám odporná a nesnesitelná, že?“

Dívala se na něj, jak se nad ní tyčí. „Nemůžu vám přece zabránit, abyste se mnou zacházel, jak je vaším zvykem. Máte mě ve svojí moci.“ V hlase znělo naprosté odevzdání a rezignace.

Poznal, že má strach o život, a to v něm ještě více vybičovalo strašnou zlost. Obával se, že se přestane ovládat a udělá něco hrozného. Ano, měl s ní jisté plány, ale ty se teď rozplývaly jako pára. Snažil se zhluboka dýchat, aby se uklidnil, také trochu ztišil hlas.

„Je mi líto, že jste se něco dozvěděla od někoho jiného než ode mě. Chtěl jsem původně za vámi během dne zajít a všechno vám vysvětlit, ale nedostal jsem se k tomu. Až teď jsem se s vámi mohl sejít, abych… Ale asi je pozdě.“ Viděl v jejím výrazu naprostou rezignaci. Přestal mluvit, protože to podle všeho nemělo smysl. Ať by řekl cokoliv, jenom by ji tím více vyděsil. Ona si už obraz o něm udělala a bude na něm trvat. Chtěla pryč odsud a pryč od něj! Ale to nesměl připustit. S rukama zaťatýma v pěst přešel k oknu a hleděl do noci, zatímco přemýšlel o tom, jak je k němu život krutý.

Zažil dnes další hrozné zklamání. Měl pocit, že je vlastním osudem zahnaný do kouta více než jindy. Jeho chuť cokoliv rozbít a zničit nemizela, spíš se ještě stupňovala, jak si uvědomoval svoji bezmocnost. Zastavilo ho jenom to, že kdesi v nejzasutějším koutku mysli se mu krčila myšlenka, že by tím ničeho nedosáhl, jenom by dívku ještě víc vyděsil, třeba tak, že by z toho měla smrt. Něco takového nepotřeboval. Nechtěl vedle sebe mít krásnou milou bytost napůl mrtvou strachem, která by mu splnila jeho vůli. Odhodlal se k tomu, aby se uklidnil a zkusil, naposledy, zasvětit ji do situace a objasnit, co se od ní čeká a jak mu může pomoci.

Šel tedy zase pomalu ke stolu, ale neposadil se. „Violo, nebylo přece mým cílem vás vyděsit a zastrašit. Že jste ten dojem získala, je mi líto, ale není to moje vina. Důvody, kvůli kterým jste se tady ocitla a kvůli kterým existují závazky mezi vaším městem a vlčími muži, se mi líbí stejně málo jako vám. Ale ani jeden z nás to neovlivní, záležitost je daná na věky. Ujišťuji vás, že nemáte důvod k zoufalství a strachu.“

Výraz v jejím obličeji se nezměnil. Lhostejnost a odevzdanost. Smíření se s osudem. Snad ještě něco dalšího, ale to nedokázal z jejích rysů vyčíst – znal ji tak málo. Mohl být vůbec rád, že neomdlela, nebo neutekla s křikem z místnosti. Ale pohled na její kamenné rysy v něm nechal vzkypět hněv, takže k ní přiskočil, popadl ji za ruce a zvedl z křesla.

„Ano, mohl bych si s vámi udělat, co by se mi zachtělo,“ zavrčel jako zvíře. „A přesně to teď udělám.“

Rychlými kroky vyrazil ke dveřím a dívku vlekl za sebou. Kulhala, ale on na to nedbal, až když zjistil, že mu visí na paži, otočil se a spatřil její rysy strhané bolestí a ponížením. Ale nezastavilo ho to, zvedl ji do náruče a šel dál. Třásla se na jeho rukách jako osika, její strach musel být strašný. Otevřel dveře a vyrazil po chodbě, došel k jejímu pokoji, chvíli šátral po klice, než ji nahmatal, vešel a kopnutím dveře přirazil. Postavil Violu na zem, otočil

klíčem v zámku a postavil se před ni. Nepromluvila, stála jako socha s prsty propletenými a skloněnou hlavou.

Podal si židli a pohodlně se na ní uvelebil, napůl ležel. „Svléknout!“ vyštěkl.

Trhla hlavou a pohlédla na něj. Zbledla ještě víc, Kyrian by přísahal, že tak bledou pleť ještě neviděl ani na mrtvolách. Ale nevzpírala se. Třesoucími se prsty začala rozvazovat šněrování a rozepínat knoflíky. Nakonec z ní šaty se zašustěním sklouzly. Ale nahá pochopitelně nebyla, stále na sobě měla košilku, dlouhé spodky po kolena a hedvábné punčochy. Její tělo se ovšem v tomto nepatrném zahalení rýsovalo daleko svůdněji než předtím v těžkém brokátu a sametu. Kyrianovy oči bloudily po detailech toho krásného těla a nemohly se nabažit.

Pokračovala v odkládání oděvu. Začala si rozvazovat tkanice na košilce, když Kyrian vstal a řekl: „Co se pod mojí střechou stane, záleží na mojí vůli. Na mojí a nikoho jiného. Tady nejde jenom o dohodu mezi hradem a městem a o tři užvaněné coury, jde o víc. Tobě radím, abys to nezapomněla!“ Pak beze slova odešel a zapadly za ním dveře.

Viola nechápala, co se stalo a proč odešel. Stála tam dál, polonahá a chvějící se.

10

Jeho vztek trochu zeslábl, ale stále tady byl. Kráčel po chodbě a přesně věděl, kam teď musí zajít. Do Mariina pokoje vešel bez zaklepání.

Zastihl tam všechny tři, seděly u stolu a hrály karty. Podívaly se na něj zvědavě a jaksi šibalsky. Došel k posteli a opřel se o její zadní čelo.

„Co jste té malé navykládaly?“ zeptal se úsečně. Sice nekřičel, ale kdo ho znal, věděl, že teď se může stát cokoliv.

Jenom Marie vydržela jeho pohled, dvě ostatní sklonily hlavy. Proto také ona promluvila: „Chtěla vědět, proč je tady, tak jsme jí to řekly, protože tys jí to neprozradil. Ale neboj se, neřekly jsme jí nic než pravdu: prostě bude jako my s tebou v posteli.“

Díval se na ni a uvažoval. Byla to krásná žena urostlé postavy, jako Amazonka, nebýt její nedobré povahy. Poznal už, že je závistivá a útočná, nikoho si nepřipouštěla k tělu a nesnesla vedle sebe člověka, který by se jí v něčem vyrovnal. Kdo se tomu mohl divit, když žila na ulici a byla vystavena ústrkům a surovému zacházení, možná už od dětství. Na hradě se jí líbilo a jistě by odsud dobrovolně neodešla. O svoje místo po jeho boku by ochotně bojovala s kýmkoli. A k tomu ještě měla sklon lidem poroučet. Ta poslední myšlenka ho ponoukla k tomu, aby udělal dva kroky ke stolu a zastavil se těsně před ní.

„Ať už to byl jakýkoli důvod, ze kterého jsi tu malou vyděsila k smrti, varuji tě! Ta dívka tady zůstane a ty na tom nic nezměníš. Bude tu tak dlouho, dokud ji budu potřebovat.“

Vstala, přistoupila k němu a pohupovala se přitom v bocích. Postavila se k němu tak těsně, až se ho dotýkala

hroty ňader. „Tak v tom případě je na tom stejně jako my ostatní. I my tři tady budeme jenom tak dlouho, dokud nás budeš potřebovat, že?“

„Ještě nikdy žádná panna neodešla z tohoto hradu, Marie.“ Díval se jí pevně do očí.

„Jenže my nejsme panny, jak dobře víš.“ Viděla, že její blízkost i zvuk hlasu na něj působí, jak mu měknou rysy, jak se zažehává světlo chtíče v očích. Znala to, už tolikrát tuto hru hrála, že přesně odhadla další průběh i konec. Přiložila mu dlaň na kalhoty v rozkroku a nahmátla vyvýšeninu, která se pod tím dotykem ještě zvětšila. Nemýlila se. Přitlačila a pohnula dlaní sem a tam. Dostavil se známý efekt. Kyrian se tomu nebránil a ona se mu dívala z té nepatrné vzdálenosti do očí pohledem, z nějž vyzařoval triumf. Poslepu mu rozepnula poklopec a nahmatala přirození, teď se mohla pustit do práce přímo, šlo to rychle. Používala už obě ruce a počínala si zkušeně a jemně.

Naďa a Ludvika vstaly a přidaly se jako dobře sehraná dvojice. Hladily ho a uvolňovaly mu oblečení, rozepínaly knoflíky a přezky. V tuto chvíli už byl ztracen, klást odpor těmto dotykům, a k tomu třem párům rukou, nešlo. Už ho hladily po holé kůži, líbaly ho na hruď i na ústa, laskaly ho.

On se stále díval do očí Marii, ale už neměl v pohledu předchozí neústupnost, i když to maska z větší části zakrývala. Snad se skrývala kdesi vzadu, hlavní teď byla žádost a chtíč. Rychle oddechoval, v koutcích úst se mu leskly bublinky slin. Po těle se mu rozléval žár, který mohl být uhašen jenom jedním způsobem.

Marie mu masírovala přirození stále rychleji, cítila už jeho vlhkost. Už se mu nedívala do očí. Přitiskla se ňadry ještě těsněji ke Kyrianovi a olízla si rty. Ten pohyb v něm nechal vřít krev. Věděl dobře, co dokáže Marie svými ústy a jazykem. Věděl, že to za chvíli zase zažije. Chtěl to. Chtěl to a hned! Ale ještě předtím musel něco vyřídit. Otřel se svojí tváří v masce o její hebké líce. Trochu se zachvěla a podívala se na něj s údivem.

„Taky už vlhneš?“ zeptal se.

Přikývla.

„Tak to řekni. Řekni to, nahlas! Řekni, že chceš, abych si tě vzal.“

„Jsem vlhká, Kyriane, víš to přece. Vem si mě, prosím tě, vem si mě!“ A pak: „Ještě nikdy jsem nechtěla nikoho, jako teď tebe.“ Snad to byla i pravda, rozhodně její dech byl horký, cítil to.

„Řekni ještě, že tě mrzí, cos napovídala tomu děvčeti!“

Vydechla vášnivě a přitlačila na jeho úd, doufala, že se tím vyhne dalším řečem, ale on jí vytrvale hleděl do tváře. Musela tedy odpovědět. „Je mi líto, co jsem jí řekla.“

„A už to nikdy neuděláš.“

„Už to nikdy neudělám.“ Trochu chraptěla, ale mohlo to být i vzrušením.

„To jsem chtěl slyšet, Marie. Přesně tohle. A teď, jak bys chtěla, abych si tě vzal? Zezadu? Abych ti na rukách a stehnech udělal pořádné modřiny? Abych tě tloukl rukavicemi po zadku, až ti zčervená? Mám tě zezadu chytit za vlasy a zvrátit ti hlavu, co to půjde? Řekni!“

Přikývla okamžitě.

„Tak mě popros.“

„Prosím tě, Kyriane, šukej mě! Šukej mě, mlať mě! Mlať mě pořádně a chci to zezadu! Prosím tě! Prosím tě! Prosím tě!“ opakovala, až se zadýchala. Vypadala, že skutečně hoří touhou. Pohled měla skelný, jako kdyby jej neviděla.

Jenomže Kyrian místo toho, aby ji položil na postel, do ní strčil a sám udělal krok zpátky. Pustila jeho úd, až to zabolelo. I ostatní dvě dívky od něj odtáhly ruce a ustoupily. Nechápaly, co se stalo, nevěděly, co teď přijde. Stál mezi nimi a zhluboka dýchal, měl dojem, že se najednou v místnosti ochladilo.

Výraz Mariina obličeje se pomalu měnil. „Bastarde!“ vydechla.

Podíval se na zbylé dívky. „Položte se na postel, vyhrňte si sukně a roztáhněte nohy!“

Ležely, ještě to nedořekl. Díval se jim oběma střídavě do rozkroku.

„Ty bastarde, přece je neojedeš v mojí posteli?“ zaječela Marie a rozběhla se k němu. Ale než udělala těch pár kroků, držel v ruce dýku.

„Kdo by mi v tom chtěl zabránit?“ otázal se. Popadl ji tak, že ji k sobě přitiskl zády a přiložil ostří ke krku. Pozpátku ustupoval k oknům, z jednoho závěsu strhl šňůru, schoval dýku a svázal jí ruce za zády. „Kdybych tě hned teď podřízl, ani pes by po tobě neštěkl.“ Pak si ještě podal z opěradla židle jemný šátek, ale vzápětí jej odhodil. „Dobře, tak oči ti nezavážu, budu velkorysý.“

„Ty prokletý mizero, bezcitná stvůro, ty pse! Celý život se budeš válet jenom s courami, jako jsme my. Pořádná ženská s tebou do postele nikdy nepůjde!“

„Máš nádherné tělo a šikovné ruce, Marie, ale co se týká konverzace, ještě se dá mnohé vylepšit. Nezapomeň!“ Zvedl ze země šátek a zavázal jí ústa. Moc to sice nepomohlo, ale trochu přece. Pak ji pustil a šel k posteli.

Poklekl Ludvice mezi nohama a bez okolků do ní vnikl. V klínu byla vlhká a on začal přirážet. Tiše vzdychala a to jeho vzrušení vystupňovalo. Pomalu a beze spěchu se činil a snažil se nemyslet ani na Marii, ani na děvče s bledou pletí a zelenýma velkýma očima. Ano, tak to bude lepší, pomyslel si. Nechtěl na ni myslet, ne teď! Měl pocit, že by ji tím znečistil, kdyby na ni myslel při této činnosti.

Vrhl pohled na Naďu, ležící napravo. Ležela s roztaženýma nohama, hladila si stydké pysky a hrála si s nimi. Věděl už teď, že až bude hotov s Ludvikou, na ni už chuť mít nebude. Chtěl to mít rychle za sebou. Jenom si ulevit, nic víc. Ale chtěl ji aspoň trochu potěšit, tak si sundal rukavice a začal ji také hladit. Napřed po břiše, potom níž, v rozkroku. Zasunul napřed jeden, pak dva prsty do ní a začal s nimi pohybovat ve stejném tempu, v jakém přirážel. Roztáhla nohy ještě trochu víc a pružila v bocích, zvedala pánev, aby se do ní dostal hloub. Díval se jí mezi nohy a udržoval tím svoje vzrušení na nejvyšším stupni.

Pokračoval, na nic nemyslel, jenom na tuto jednoduchou činnost. Obě mladé ženy byly pohledné a on dokázal jejich krásu ocenit. I když Marie, pravda, dokázala jeho smysly

vybičovat do větší extáze. Pro dnešek ale musela zůstat zapomenuta.

Trochu změnil polohu, protože se blížil vyvrcholení. Ludvika zatínala prsty do prostěradla a sténala stále hlasitěji. Naďa se položila trochu na bok, a sklonila se nad ležící ženu. Napřed se podívala tázavě na Kyriana a když přikývl, začala ji líbat na ústa. Obě ženy se k sobě dychtivě přisály. K tomu ještě Naďa rozvázala Ludvice šněrování na šatech a zajela rukou mezi její ňadra. Začala ji hladit a osvobodila napřed jedno a pak druhé ze sevření šatů. Dosáhla jenom na jedno ňadro, ale i tak ho začala hníst a mnout bradavku. Ludvičino sténání ještě zesílilo. Byla zpocená, pot se jí leskl nejen na tváři, ale i na ňadrech a na břichu.

Kyrian se blížil vyvrcholení, už nevnímal svět očima a sluchem, ale jenom svým údem. Cítil vlny tepla, které jej zalévají, přivřel oči a oddal se čekání na okamžik, po kterém prahl. Jenomže Ludvika byla hotová první. Prohnula se v pase a krátce vykřikla, svaly kolem pánve se jí několikrát stáhly a zase ochably. Chvíli poté dosáhl uspokojení i on. Tentokrát nevykřikl, jenom trochu zachroptěl. Ale ve chvíli, kdy svoje semeno vystříkl do Ludviky, objevil se mu před očima náhle obraz té druhé, dívky se zelenýma očima a světlými vlasy.

11

Marie hleděla do tmy. Ležela ve svojí posteli, pořád ještě se svázanýma rukama a s šátkem na ústech. Nevěděla, kolik času uplynulo, ale musela to být už dost dlouhá doba.

Za tohle musí ten syčák zaplatit! Nejenom, že ji ponížil, k tomu ještě ji ponížil v přítomnosti jiných, a něco takového se nezapomíná, a proto také neodpouští. Všechno dokázala lidem prominout, jenom ne to, když se zpochybnila její role ve skupině. A v této malé skupině byla ona hlavou a vůdcem!

Ani se jí nedotknul, jenom ji svázal, pohodil a odešel.

Věděla, že je nebezpečný, jak by nebyl, když byl pánem hradu a tolika lidí. Tušila, že by dokázal člověku ublížit, jenom netušila, že se jeho zlá vůle obrátí proti ní a k tomu ještě z tak malicherného důvodu. Když s ním v uplynulých dnech byla v posteli, poznala, že se dokáže ovládat i ve chvílích, kdy se jiní promění ve sténající uzlíky nervů a svalů. Stejně tak ale tušila, že v něm kdesi v nejzazším koutě doutná hněv, jenž se může vyvalit i v nečekaných okamžicích. To se právě dnes stalo.

A Marie přitom tak chtěla, aby se jí poddal a stal se její poslušnou hračkou, pokud možno otrokem. Jistě, předsevzala si velký úkol, ale myslela si, že není nesplnitelný. Jistě, nemuselo by to být navždy, ale na nějakou dobu by to zvládla. Bílý vlk měl chuť na ženy, a toho se dalo dobře využít k jeho ovládnutí. Pár dní měla dojem, že je všechno na dobré cestě, zdálo se jí, že jej učinila na svém těle závislým. Na svém těle a na tom, co dokázala udělat s jeho smysly a jeho tělem. Potřeboval nutně ženu, aby mohl vybít svoji energii, jež se většinou neměla jak jinak dostat z těla ven.

Myslela si, že se tou ženou stane ona. Proč ne, když dokázala tak dobře poznat jeho potřeby a pak jimi manipulovat?

Poznala jeho lačnost po ženách, jeho chuť poznávat další a další tajemství ženského těla. A k tomu ještě měl odvahu poznávat další a další hranice, kam až je možné dojít v uspokojování vlastní žádosti. Měl chuť experimentovat.

Nevěděl, že do těchto dní byl v jejím životě prvním mužem, který jí dokázal poskytnout vyvrcholení. Předtím to nikdo nedokázal. Už jenom proto se jej nemohla vzdát! Nešlo jenom o materiální zabezpečení a luxus, který jí poskytl, byla tady ještě i tato okolnost. Ukojení její žádosti a umění dát jí zažít vyvrcholení. A pak se tady objevila ta malá křehká, taková bledule, a chtěla zaujmout její místo. Nikdy!

Dveře vrzly a vešel Kyrian se svíčkou v ruce. Odložil svíci na noční stolek a posadil se vedle Marie. Vyndal dýku a řekl Marii, aby se otočila. Pak přeřízl šňůru a stáhl jí z úst šátek. Rychle se od něj odsunula a mnula si rozbolavělá zápěstí. On si jí nevšímal, jenom jí podal ze stolu sklenici vody.

„Děkuji," zašeptala a zatímco pila, dívala se na něj přimhouřenýma očima. Byla v nevýhodě, protože mu maska skrývala tvář. Jestlipak ho někdy uvidí bez těch hloupých masek? Nevěřila povídačkám služebnictva o jeho zohavené hlavě, která je tak ohavná, že pohled na ni nikdo nevydrží. Tušila, že je možná všechno jinak. Nemohl být taková zrůda, měl hezké a ještě dost mladé tělo. Tak nemůže vypadat tělo stvůry! A i kdyby byl ohyzdný, kdo má dokonalé tělo, nepotřebuje už andělský obličej…

Neposadil se k ní, zůstal stát. „Nech tu malou na pokoji, dej od ní ruce pryč. Je jenom nevinnou obětí v téhle hře."

„Nikdy ti nedá to, co jsem ti dávala já."

„Jistě, to je možné. Snad mi dá něco jiného."

Klekla si na postel. „Kyriane, my dva k sobě přece patříme. Víš to dobře, musel jsi to pocítit stejně jako já. Pošli ji pryč, ty ji nepotřebuješ. Jestli někoho potřebuješ, pak jsem to já. Já a ty jsme stvořeni jeden pro druhého."

Díval se na ni, podle všeho úporně přemýšlel, ale nakonec zavrtěl hlavou. „Ne, nejsme, a ty to víš. Nenamlouvej si něco, co není pravda.“ Položil si ruku na poklopec. „Tady se k sobě hodíme.“ Pak si poklepal na spánek. „Ale tady ne.“ Nakonec si ještě položil pravou ruku na srdce. „A ani tady ne.“ Svěsil ruce. „Co jsme si poskytli, nestačí na celý život. To, co myslíš, není celý život, myslím tím život, jak si ho představuji. A jsou tady ještě jiné věci. Moje dohoda, smlouva. Moje povinnost vůči smečce.“

„Povinnosti, co ty s tím mají co společného? Co mají společného s námi? Já bych přece nestála v cestě tvým povinnostem.“ Odmlčela se, protože zaznamenala prosebný tón ve svém hlasu a to ji vyděsilo. Ne, tak ona s lidmi nejednala, ani když se jednalo o milence. Nechtěla mu ukázat, jak moc jí na něm záleží. Po malé odmlce se zeptala: „Co bude dál s námi? Necháš nás tři… zabít? Nebo nás snad jenom vyženeš, abys mohl mít svoji čtvrtou pannu?“

Trochu křečovitě se narovnal v ramenou. „Ještě nevím. Zatím můžete zůstat. Co se dál stane, nezáleží jenom na mně.“

„Už se mnou nebudeš spát?“

Vydal zvuk podobný vzlyku. „Ne, nikdy.“ Poté vyšel z pokoje.

Stulila se do klubíčka, zády ke dveřím, aby nikdo, kdo by vešel, nezahlédl potměšilý a zlý úsměv, který se jí objevil na rtech. Ještě nebylo dobojováno. Marie nepatřila k těm, co byly zvyklé prohrávat, věděla, že ještě existují zbraně, které by mohly válku rozhodnout. Ani slovo „nikdy“ ji nezastrašilo.

Ačkoli si Viola předsevzala, že další den stráví v pokoji a vůbec z něj nevyjde, neklid ji nakonec z místnosti vyhnal. Posnídala u sebe, ale krátce poté z pokoje vyšla, aby se trochu prošla po hradu. Ani nevěděla jak, ale najednou se ocitla zase před vchodem do turecké lázně. Do chodby před lázní se dalo dostat i z venku.

Stála přede dveřmi a hleděla na kliku. Včera tam zažila hrozné chvíle, ale cosi ji tam zase táhlo. Pociťovala velkou

zvědavost, která se s každým okamžikem stupňovala. Podlehla a vešla. Zase k ní zavanul teplý vlhký vzduch. Když ušla pár kroků, viděla, že dnes je tu sama, takže si vydechla. Konečně si mohla toto zvláštní místo pořádně a nerušeně prohlédnout. Včera se vůbec nepodívala do přilehlých výklenků a místnůstek kolem. Nakonec odhalila posuvné dveře vedoucí do malé zahrádky obklopené stěnami. Rostla tam tráva a keře, sedět se dalo na několika ozdobných lavičkách. Vsedě obdivovala růže, lilie, vlčí bob a jiné květiny, které kolem sebe šířily omamnou vůni. Viole se toto místo hned zalíbilo, protože leželo odloučené od shonu okolí a z běžných obyvatel hradu sem zřejmě skoro nikdo nechodil. Posadila se tváří ke slunci a vnímala teplo paprsků na pleti. Na chvíli dokonce zavřela oči.

Hlavou se jí pochopitelně pořád honily vzpomínky na včerejšek. V noci spala málo, usilovně přemýšlela, ale k žádnému závěru nedošla. Kyrianovo chování jí přišlo podivné. Napřed se choval zdvořile a pozorně, pak jím zazmítala zuřivost a nakonec ji donutil se napůl svléknout. Nicméně odešel dřív, než jí cokoliv vysvětlil, takže Viola byla dnes tam kde včera. Stále ještě netušila, jaký je smysl jejího pobytu zde. Stejný jako u těch tří lehkých holek? Nic nevytušila ani z jeho posledních slov, než odešel.

Jenomže právě jeho poslední poznámka o tom, kdo je pánem tady na hradě, ji přiměla k úvahám, jestli všechno není nakonec přece jenom trochu jinak, než si myslela. Snad přece jenom nebyl tak zlý, jak jej vylíčily ženy, snad přece jenom neměla posloužit jenom jako hračka pro jeho bezuzdné choutky.

Problém byl, že všechny ty kamínky vědomostí dohromady nevytvářely žádný obraz. Pořád měla v hlavě chaos a jedny informace se nacházely v rozporu k jiným. Proč by jí ty lehké ženy lhaly o jeho skutečném charakteru? Vždyť na tom byly stejně jako ona, také se zde přece ocitly jako rukojmí.

Vzdychla a otevřela oči. Na keři kousek od ní seděl drozd a zpíval. Poslouchala ho, dokud neodletěl. Pak vstala a začala si trhat květiny. Vrátila se do komnaty s velkou

kyticí. Požádala Lízu, aby jí přinesla vázu a pak společně naaranžovaly květy do vázy. Dívala se na květiny zdálky a její výkon se jí líbil. Vzpomněla si, že je čas oběda a zeptala se, kde že bude jíst a zda nemůže poobědvat s těmi druhými ženami.

„Pán si nepřeje, abyste dole sedávala s námi. A už vůbec si nepřeje, abyste potkávala ty tři další. Přinesu vám oběd zase nahoru.“ Udělala pukrle a vyšla ze dveří.

Viole přišlo divné, že má být odstrčena od lehkých žen. Sice jí nebyly kdovíjak sympatické, ale úplná samota jí také příliš nevyhovovala. Ale ze všech věcí, jež ji zde potkaly, byla tohle zatím ta nejmenší. Za okamžik už na to nemyslela. Zase se zadívala na kytici ve váze a pocítila chuť si ji namalovat. Zdalipak by se zde našly tužky, barvy a papíry?

Rozhodla se na nic nečekat a vyrazila na malý nákup. V přízemí potkala Uršulu. „Jdu na chvíli do hradu, najím se později. Kde najdu krejčího?“

„Kariakisův dům nemůžete minout. Je poslední na konci druhé příčné ulice, je z bílých kamenů a má bíle natřené dveře.“

„Děkuji, přijdu brzy.“

Našla ten dům bez těžkostí. Když zaklepala, otevřela jí žena středního věku, s dolíčky ve tvářích a příjemně se usmívající. „Copak byste potřebovala?“ zeptala se.

„Ráda bych si koupila uhly, štětce, papír a jiné věci k malování. Napadlo mě, že bych je našla u vás. Vy přece kreslíte střihy napřed na papír?“

„Ale ano, pojďte dál.“ Zavedla ji do místnosti, která vypadala skoro jako salón v měšťanském domě. Sem asi chodili zámožnější lidé z hradu, když si chtěli nechat vzít míru na oblečení. Žena se představila. „Jmenuji se Bettina Kariakisová. Nedala byste si malé občerstvení?“

„Snad trošku kávy, kdyby vám to nezpůsobilo obtíže. Já jsem Viola Bruggerová a jsem…“ tady se zarazila, protože si nebyla dosud svým statusem jistá, „…jsem tady na návštěvě u hradního pána.“

„Kávu můžete dostat. Zatím se posaďte.“

Za chvíli byla zase zpátky s konvičkou kávy, dvěma šálky a pár kousky koláče na talířku. Nalila oběma a zatím se ptala: „Vy umíte malovat?“

„Ano, trochu, hlavně ptáky a květiny, to mě baví nejvíc. Na portréty si ale netroufám, myslím, že je to hrozně těžké.“

„Nicolas, tedy můj manžel, má dost všeho, co potřebujete. Má papíry, barvy, prostě všechno. Jednak si občas načrtne šaty, které chce ušít, hlavně ale také rád maluje. Baví ho krajinky a zátiší.“

„To jsem moc ráda,“ odvětila Viola. Byla potěšená, jak všechno dobře vyřídila. Položila na stolek svůj váček s mincemi, až bude třeba zaplatit.

Paní si toho všimla a mávla rukou. „Platit není třeba. Můj manžel si to připíše na účet a pak dostane zaplaceno od pána. Pán by si stejně asi nepřál, abyste za něco platila.“

„Vy víte, kdo jsem?“ otázala se Viola. Zase tak moc ji nepřekvapilo, že paní zná její totožnost.

„U nás se všechno rychle rozkřikne, slečno.“

„Ale já tu jsem jenom na návštěvě, já nejsem paní.“

„Jste. A jestli ne, pak se jí brzy stanete.“

„Já se tady mám vdát?“ zeptala se trochu přihlouple. Připadala si za tu otázku hloupě, ale byla to logická dedukce.

Paní se na chvíli odmlčela, jako kdyby hledala slova. „Inu, víte, tady není kostel ani kaple, což je zvláštní, protože každý hrad má aspoň kapli. I my jsme měli… O našem hradu se, mimochodem, říká, že na něj bůh zapomněl. Či dokonce, že se o něm ani nikdy nedozvěděl.“

To Violu velmi zaujalo. Uvědomila si, že skutečně zatím nezahlédla něco jako kostelní věž či střechu kaple. Měla ještě pár otázek, ale paní ji nepustila ke slovu. „Pojďte, zavedu vás k manželovi. Tam si konečně vyberete, co potřebujete.“

Viola ji zamyšleně následovala. Vešly do dílny, kde na stolech a v regálech ležely spousty štočků látky a na několika krejčovských pannách byly navléknuty napůl zhotovené kusy oděvů. Také se tam povalovaly v košíkách, miskách a dřevěných krabicích nitě, knoflíky, spony a všelijaké další věci, které každý krejčí pro svoji práci potřebuje. Několik žen a dívek pilně pracovalo a sotva zvedly hlavy od práce,

aby se podívaly, kdo to přišel. Mistr krejčí právě stříhal velkými nůžkami podle předkresleného vzoru jakýsi kus látky. Vypadal jako krejčí: v rozevlátém oblečení a s hřívou prošedivělých dlouhých kudrnatých vlasů.

„Nicolasi, to je slečna Viola Bruggerová ze zámku. Chtěla by si koupit nějaké barvy a papíry."

Posunul si brýle na čelo, odložil nůžky i látku a přistoupil k nim. Podal Viole ruku a uklonil se. „Moc mě těší, že vás poznávám, paní. Je to pro nás velká čest."

Oslovení Violu zaskočilo, i když zase ne tolik. „Děkuji vám, mistře Kariakisi. Já jsem také ráda, že vás poznávám. Ve svém pokoji v paláci mám několikery šaty, které jste asi zhotovil vy. Jsou moc pěkné."

Zase se uklonil. „Moje rodina šije pro rod Lupanescuových už kolik generací. Já jsem šil už pro dědečka stávajícího pána."

Viola se chtěla zeptat na detaily, ale paní jí do toho vstoupila. „Nejlepší bude, Nicolasi, když slečně všechno ukážeš a ona si vybere. Jistě tady nechce strávit půlden mluvením."

Podíval se na ni trochu rozmrzele, ale souhlasil. Přikývl a ukázal rukou, kam jej má Viola následovat. „Půjdeme do mého ateliéru, ano? Mám tam svoje věci ke kreslení a malování."

Viola si tam vybrala věci, které potřebovala, našla prakticky všechno, co se jí mohlo hodit. Mistr Kariakis jí věci zabalil do úhledného balíčku a převázal motouzem, takže si jej mohla zavěsit přes rameno. Poděkovala a nakonec se ještě s trochou uzardění zeptala: „A mohla bych vidět vaše obrazy?"

„Ale pochopitelně," souhlasil ihned. Odtáhl závěs, který zastíral druhou půli místnosti, a tam se mohla Viola pokochat jeho dílem. Skoro všechno se jí líbilo, musela uznat, že mistr Kariakis malovat umí. Na několika obrazech a skicách hned poznala povědomá zákoutí hradu, na ostatních viděla krásně a do detailu vyvedené krajiny s lesy a horami. Už se chtěla rozloučit a odejít, když si, vlastně už na odchodu, všimla

portrétu mladé ženy s tmavýma smutnýma očima. Oblečená byla do drahých světlých šatů.

„Kdo je to?“ zeptala se bezelstně. Uvědomila si, že je to vlastně jediný portrét mezi všemi těmi krajinami.

Nicolas ale přehodil přes obraz kus látky. „Matka současného hradního pána,“ zamumlal a udělal krok ke dveřím, aby ji vyprovodil. „Je to starý obraz, pořád tady stojí. Namaloval jsem jej před lety, hned když sem přijela.“

„Jak se ta paní jmenuje? Nikde na hradě jsem ji neviděla. Žije vůbec ještě?“

Nicolas se rozhlédl a teprve když se ujistil, že jeho žena není nikde poblíž, odpověděl potichu. „Je mrtvá, vzala si sama život před čtyřmi lety. V den osmnáctých narozenin našeho pána. Ale nesmí se o tom mluvit, pán to zakázal, tak o tom také nemluvte.“

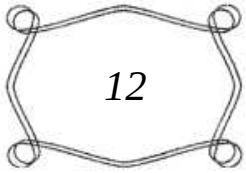
Viola se zděsila, cosi zakoktala a zamířila ke dveřím. Hlavou jí prolétlo několik myšlenek a také poznání. Zděsila se, jak sešla ze světa ta žena, podle krejčího přece nebyla v době smrti vůbec stará. A také se podivila, že je Kyrian tak mladý. Teprve dvaadvacet let? Myslela si, podle jeho suverénního chování, gest a tónu hlasu, že je nejméně o deset let starší. Ale ta věc s matkou byla daleko vážnější. Jak se něco takového mohlo stát? Proč sebevražda?

Zamyšleně se rozloučila se svými hostiteli, prohodila ještě pár vět o počasí a o jídle a chvatně odcházela. Celou cestu do svého pokoje myslela na tuto novou, nečekanou zprávu. Že zemřel otec hradního pána, věděla, dokonce jí řekli, jak se ta tragická událost stala. O matce zatím ještě nepadlo slovo. Až teď, a taková hrůza! Zdalipak neměl Kyrian třeba i sourozence? Jaká tajemství tento hrad ještě skrývá? Hlavně ovšem netušila, kdo by jí o nich řekl. S hradním pánem měla vztahy všelijaké, služebnictvo se s ní bavit skoro nechtělo a tři lehké ženy tyto věci stejně asi nevěděly.

Posadila se k oknu a začala kreslit vázu, myšlenky jí ale bloudily docela jinde. Pořád přemýšlela, proč se asi Kyrianova matka zabila. Nemohla snad vydržet na světě bez svého muže? Truchlila po něm tak strašně, že neviděla jinou

cestu? Viola kreslila, črtala, ale nebyla na práci soustředěná. Nijak ji to netrápilo, měla času fůru, když to pokazí, začne zase od začátku. Vzpomněla si na slova paní Kariakisové: „Bůh na nás zapomněl“ či tak nějak podobně. Při vzpomínce na tu větu se zachvěla. Tušila, že ta věta má ještě nějaký skrytý význam, který ještě neprohlédla.

Jistě, na hradě nebyla kaple ani kostel, alespoň ona je nikde nezahlédla, to považovala za velmi zvláštní. Ještě tu neslyšela zvonit zvon. Každému člověku by to přišlo zvláštní, vlastně si neuměla představit město nebo vesnici, které by nemělo třeba jenom skromný svatostánek. Jestliže zde kaple nestála, muselo to mít nějaký důvod. Snad na tomto místě vládlo Zlo. A ona, Viola, se ocitla v centru velmi podivných událostí. Věděla, že dneškem její dobrodružství nekončí, zítra bude zase pokračovat.

12

Kreslila květiny až do setmění, tak se do práce pohroužila, že úplně zapomněla na čas. Teprve když vešla Líza a začala zapalovat svíce, došlo jí, jaké je v pokoji šero. Líza ale nepřišla kvůli svíčkám, ale proto, aby jí oznámila, že si s ní pán přeje i dnes povečeřet.

Violu to vůbec nepřekvapilo. Pevně se rozhodla, že se dnes dozví co nejvíc detailů o všem možném, co se týká hradu a jeho obyvatel. Po dnešku měla pochopitelně ještě o pár otázek více než včera. Vlastně hořela netrpělivostí.

Když vstoupila do místnosti, kde bylo prostřeno k večeři, stál tam Kyrian a přivítal ji mírnou úklonou. Rozhodl se tvářit, jako kdyby se včera mezi nimi nic nestalo. Vypadal klidně a zase jí zlehka políbil ruku.

„Vypadáte nádherně, Violo," řekl na přivítanou. „Jsem poctěn, že se mnou dnes povečeříte. Jsem velmi rád."

Jeho první věta ji trochu zarazila, neuměla si představit, že by ji někdo mohl považovat za nádhernou. Co se pocty ohledně večeře týkalo, neměla na vybranou. Byla rukojmí, stejně jako včera a stejně jako asi i po zbytek svého života. Ale nechtěla nic z toho říkat nahlas, nechtěla na to ani myslet, rozhodně ne teď.

„Děkuji vám," odpověděla jenom a pokusila se usmát. Tušila však, že se jí úsměv moc nevyvedl.

Bílý vlk měl i dnes na sobě krásné a elegantní oblečení, jiné než včera. Měl ovšem stejnou masku na horní půli obličeje. Ani dnes nevypadal na dvaadvacet. Když přinesli sloužící na mísách a podnosech jídla, poslal je zase pryč a začal sám obsluhovat. Jako předkrm se podávala jemná voňavá paštika.

„V budoucnu bych s vámi chtěl večeřet každý den," pronesl najednou vážně.

„Pochopitelně. Jak si budete přát." Řekla to mechanicky, aniž o tom přemýšlela. Opatrně uždibovala paštiku. Sice nejedla celý den, ale moc velký hlad neměla.

„Dobře, dobře. Kromě toho si přeji, abychom si od této chvíle tykali."

Podívala se na něj překvapeně. S něčím takovým nepočítala a považovala to za unáhlenost. Ještě nebyli tak daleko, aby mohli přejít k – důvěrnostem. Pro Violu představovalo tykání velkou důvěrnost. Ale chtěla mu vyhovět, takže mlčky přikývla. Přikývla, ale nelíbilo se jí to. V takové situaci zase nebude mít odvahu položit mu otázky, které ji mučily.

Její partner s tykáním okamžitě začal: „Cos dělala celý den?"

Odložila vidličku. „Zašla jsem k mistru Kariakisovi, poznala jsem se i s jeho ženou. Potřebovala jsem totiž papír a věci ke kreslení a malování. Všechno jsem dostala, ale nedovolili mi zaplatit. Řekli, že dostanou peníze z hradu."

„Správně, nemusíš tady za nic platit. Všichni, kdo mi něco obstarávají, dostávají jednou měsíčně za svoje výrobky a práci zaplaceno. Můj úředník to vyřizuje za mě."

Po paštice přišel na řadu pečený bažant, vařená zelenina a plátek kukuřičného chleba.

„Tak ty umíš malovat?"

Chopila se toho tématu, aby se řeč nedostala jinam. „Ano, trochu. Začala jsem s tím před pár lety a pořád mě to baví. Ale nejde mi to, jenom tím zabíjím čas."

„Co maluješ nejradši?"

„Rostliny, květiny. Párkrát jsem zkusila portrét, ale nestálo to za mnoho. Ty osoby si nějak nebyly podobné, to je to. Takže radši zůstávám u rostlin. Ony netrvají na tom, že se musí pak na obrázku poznat."

Poslední věta ho rozesmála. „Tak hrozné to jistě není."

„Až něco namaluji, vyzdobím tím stěny, ano? Každý pak bude moct posoudit, jak mi to jde. Jak dobře, nebo špatně." Najednou si vzpomněla, jak Samara obdivovala její dílka,

hlavně si ale vzpomněla na Samaru vůbec. Jak je asi šťastná a jak se má. S hrůzou si uvědomila, že za těch pár dní tady si na sestru skoro vůbec nevzpomněla. A přitom byla Samara jediná bytost, která ji měla ráda. A naopak. Zahnala tyto myšlenky, napřed musela dovést do konce večeři s Kyrianem.

Podařilo se jim dojíst, aniž by se konverzace zadrhla. Talíře byly prázdné, nikdo si už nechtěl přidat.

Kyrian najednou vstal. „Co bys řekla malé večerní procházce?“

Přikývla, vzpomněla si na včerejšek, kdy jí nabízel výstup na věž. Procházka po hradě jí přišla jako celkem nevinné povyražení, na rozdíl od jiných. Protože jí nabídl rámě, zavěsila se do něj a pomalu šli. Napřed hradními chodbami, které i nyní osvětlovaly svíce. Všechno bylo nyní večer ztichlé, nepotkali ani živou duši. Hradní palác působil nyní skutečně strašidelně. K Violinu údivu nesešli po schodech do přízemí, ale Kyrian ji vedl patrem až na konec chodby, kde se nacházelo úzké točité schodiště. Každé schody Violu děsily, tyto schody obzvlášť, stupně totiž byly nejenom úzké, ale i vysoké, skoro se jí z pohledu vzhůru zatočila hlava. Ke všemu zde ještě vládlo příšeří, nikde se nenacházelo světlo. Udělala krok pravou nohou a pak levou přitáhla. Potom zase pravou nahoru a zase… Bylo to nekonečně pomalé a pro ni mučivé. Slyšela, jak jde trpělivě za ní. Když stála na čtvrtém stupni, ucítila, jak k ní přistoupil.

„Dovolíš?“ řekl.

Nechápala, co má na mysli, ale než se stihla otázat, vzal ji do náruče. Hrozně se lekla, považovala to za další důvěrnost a celá se napjala.

„Polož mi ruku kolem krku. Jinak mě budeš bodat do boku loktem.“

Zmateně ho poslechla a rychle udělala, co po ní chtěl. Cítila jasně jeho tělo, což pro ni byla úplně nová zkušenost. Cítila jeho svaly, pohyb jeho paží, tiskla se mu tělem k hrudi. Už velitel Andropol ji nesl do schodů, ale to považovala za neosobní službu. Něco, co se nepočítá. Jedna jeho paže ji

objímala těsně pod ňadrem. Velmi ji to zneklidňovalo a zabraňovalo jí to, aby se uvolnila. Chtěla ho požádat, aby dal ruku jinam, ale nakonec to neudělala, protože by jej mohla zase rozzlobit.

Po malé chvíli usoudila, že tím snad její čest neutrpí a nechala se bez odporu nést. Vlastně se s Kyrianem cítila dost bezpečně, skoro i pohodlně. Nepoznala v životě mnoho situací, kdy se jí někdo dotýkal, od rodičů to takřka nezažila. Jak stoupali, tma houstla, Viola vůbec nerozeznávala schody, zato on stoupal klidně a jistě. Pochopitelně, byl zde doma, už nesčetněkrát tudy jistě šel, ale i tak musel mít výjimečně dobrý zrak. Protože dveře na horním konci schodiště byly zamčené, vylovil poslepu klíč a odemkl je. Držel ji chvíli jenom jednou rukou, ale zvládl to.

Okamžitě je zalil čerstvý chladivý vzduch, stáli pod širým nebem. Postavil ji na zem a vedl ji opatrně kousek dál. Myslela si, že venku bude tma menší než na schodišti, ale opak byl pravdou. Nechápala, jak je to možné. Udělala krok, ale on ji hned chytil kolem pasu. „Pozor, teď jsou tu tři schody. Ale pak už je cesta rovná."

Opatrně sestoupila ty tři schody, jednou rukou se přidržovala pořád stěny. Ano, nyní stáli na vrcholku jedné ze dvou věží. V areálu hradu se pochopitelně tu a tam svítilo, ale za hradbami se rozkládala divočina. Tušila neobydlené hluboké lesy a někde ještě dál i hory. Světlo hvězd nestačilo k tomu, aby viděla detaily. Když se podívala zpátky do hradu, viděla opuštěné ulice. Zato na cimbuří přecházely stráže a zbroj na nich tiše cinkala a zvonila.

Ke svému velkému překvapení ucítila slabou vůni květin, a když se zahleděla přímo pod sebe, spatřila tam zahrádku, ve které dnes dopoledne seděla. Opřela se o předprseň a naklonila se, aby viděla co nejvíc. Jenomže Kyrian ji chytil kolem pasu a odtáhl zpátky. „Pozor!" vykřikl tiše.

„Proč – pozor?"

Zavrtěl hlavou a hned ji pustil. „Promiň, jenom jsem se lekl. Něco jsem… si vybavil." A pak: „Moje matka tak skočila z protější věže."

Viole se stáhlo hrdlo. Nevěděla, co by řekla. „Měl jsi ji hodně rád?“

„Byla to moje matka,“ odpověděl a pokrčil rameny.

Znělo to skoro lhostejně, ale měla dojem, že je to předstíraná lhostejnost. Chtěla se zeptat mnohem víc na jeho matku, ale teď se to jaksi nehodilo. Místo toho odbočila trochu od tématu, ale ne docela.

„Já jsem matku nikdy nespatřila, umřela při porodu. Otec se brzy znovu oženil, ale ani jemu ani maceše jsem k srdci nepřirostla. Mezi námi byl celou dobu takový… chlad.“ Dívala se do chladné noci, když to říkala.

„To znamená, že tě doma nikdo nepostrádá?“ I on se teď opíral rukama o kamennou stěnu a hleděl do dálky.

„Jenom moje sestra, nevlastní sestra. Když pro mě přijel velitel Andropol, právě se vdávala. Odvedli mě z její svatby.“

„Je mladší než ty. Proč se vdávala jako první, mělo by to být naopak, ne?“

Zaváhala, zda má říct pravdu, nebo si něco vymyslet. Nakonec řekla pravdu. „Nikdy mě nikdo nechtěl, dokonce ani s velkým věnem, které pro mě otec dal stranou. Prý nabízel skutečně hodně, jak jsem zaslechla. Jsem nejenom mrzák, ale ke všemu ještě i ošklivá, jenom se podívej,“ pronesla hořce.

„Ukaž?“ Otočil se k ní a postavil si ji na délku paže od sebe. „Ano, vidím dívku s krásnými vlasy jako oheň a s očima jako smaragdy. Údy má něžné jako víla a kůži jako bílý samet. Ne, jako květy lilie.“ Hlas se mu nepatrně zadrhl, ale pokračoval: „A ústa, jaká by jí záviděla i Afrodita.“

Hleděla na něj s očima navrch hlavy. Dělal si legraci? Něčemu takovému přece nemohl věřit, proč jí lhal? Vypadala přece neduživě a bledě jako nemocná a barva očí a vlasů přece nebyla normální. Každý to tak vnímal, kolikrát jí to řekli. Co slyšela, ji tak ohromilo, že neuhnula, když se k ní sklonil a políbil ji na ústa. Byl to polibek lehký jako dotyk motýlího křídla, než si uvědomila, co se děje, bylo po něm.

Co udělala pak, bylo ještě více ohromující. Bez bázně položila dlaň na kožené líce jeho masky. „Ukaž mi obličej," požádala.

„Ta maska je můj obličej," zněla okamžitá odpověď a nepatrně se odtáhl. Ale jenom tolik, aby se mohl rty dotknout její ruky. Začal ji líbat na prsty a do dlaně.

Tělem jí projela horkost, vyšlehla z konečků prstů oné ruky a dostala se do posledního zákoutí těla. Cítila vlhkost jeho rtů a jazyka, nevěděla, co má udělat. Stále ji líbal a jeho rty se posouvaly po její dlani. Teď začal dokonce sát konečky jejích prstů a strkat si je do úst. Viole tělem probíhalo stále větší teplo, rozbušilo se jí srdce, cítila tlak na prsou. Druhou rukou se zase chytila stěny, aby neupadla, tak se jí třásla kolena. Nechápala dobře, co to Kyrian dělá a proč. Nakonec ruku odtáhla a schovala ji za záda. Jenom nerad jí to dovolil.

Chvíli tak stáli naproti sobě a hleděli na sebe. Viola se chytila první myšlenky, která se jí objevila v hlavě. Zeptala se na to, nač se chtěla otázat už včera: „Proč jsem tady?"

Poodstoupil a opřel se o předprseň. Došla k němu a opřela se vedle něj úplně stejně.

„Nad mojí rodinou se vznáší kletba," začal pomalu. „Hrabě Wolfdietrich von Lupariat, jeden z mých předků, se na výzvu papeže vydal na první křížovou výpravu. Se svými společníky prolil mnoho krve ve Svaté zemi a zabil mnoho nevěřících. Ale nezabíjel jenom je, dopustil se řady zločinů, když okrádal poutníky a znásilňoval ženy. Dělal to ve jménu božím, ale nemělo mu to být prominuto. Začali mu říkat Krvavý vlk. Jeho skutky byly tak krvavé a jeho zpupnost taková, že jej Gottfried z Bouillonu z výpravy vyloučil. To Krvavého vlka neodradilo od dalších hrůzných činů. Prostě táhl krajem na vlastní pěst s tlupou podobných hrdlořezů, jako byl on sám. Nakonec dosáhli mořského pobřeží a vjeli do jedné malé vesnice. Muži z té osady byli všichni na lovu ryb, ženy a děti zůstaly bez ochrany.

Netrvalo to dlouho a tlupa Krvavého vlka zabila všechny v té vesnici, ženy a dívky byly ještě předtím znásilněny. Malé chlapce nechali naživu, jenom jim vyřízli jazyky, aby

nemohli křičet hrůzou při pohledu na vraždění. Jedna z žen, ještě než ji pro ukrácení dlouhé chvíle utloukli, vyřkla strašlivou kletbu: ‚Nikdo z tvojí rodiny ať nikdy nespatří sluneční světlo! Celý život všichni povedou jenom ve tmě‘.“ Kletba byla vyslovena, žena zemřela.

Kyrian se nadechl a pokračoval: „Hrabě se po pár dnech nalodil na loď, doplul do Benátek a vyrazil pak na cestu do Dessau, kde měl rodinné sídlo. Od prvního dne plavby se mu zhoršoval zrak, když dorazil domů, byl už úplně slepý. Když pak počal se svojí manželkou, kterou si vzal těsně před cestou do Svaté země, krátce po sobě tři děti, narodili se mu tři synové – bez očí. Po několika dnech stejně zemřeli.“

Nejradši by to vyprávění zastavila, jenomže strach ji docela ochromil, nedokázala promluvit.

Vyprávění pokračovalo: „Čtvrtý syn vypadal po narození normálně, na první pohled zdravé děcko. Dva dny po narození jej jeli pokřtít do kostela. Dítě pořád křičelo, sotva vstoupili do kostela, ještě se to zhoršilo. Pokřtili ho a odjeli domů. Večer chlapec zemřel. Na místech, kde se ho dotkla svěcená voda, mu naskákaly strašné boláky, místa vypadala jako spálená hrozným žárem. Medikus prohlásil, že boláky i smrt způsobila svěcená voda. Kněz pak odmítl dítě pohřbít do vysvěcené půdy a mezi lidmi v okolí se začaly šeptat všelijaká zvěsti. Mluvilo se o vlkodlacích a nemrtvých. Nastal neklid, hraběcí lidé se necítili v bezpečí, nakonec hrabě se ženou prchl a utíkal dál a dál od míst, kde ho znali. Nakonec se dostal do tohoto kraje a usadil se na tomto hradě. Během tažení do Svaté země jej totiž pro sebe získal, vyhrál ho v kostkách. Ze jména Lupariat se stalo Lupanescu a rodina tady zůstala.“

„Ale to dítě nezabila svěcená voda, že ne? Zabilo ho slunce.“

„Vidím, že ti to dochází.“

„Ano. A museli mít ještě jedno dítě, protože rod přece pokračuje.“

„Přesně tak, dokonce se narodili ještě dva, ale jenom jeden z nich přežil. Nakonec otec i matka pochopili, co je pro jejich děti smrtící a naučili se je chránit. Kletba pokračovala

v celém rodu. Synové se rodili buď bez očí, nebo nesnesli denní světlo. Ti druzí přežili a strávili svoje životy ve tmě.“

„Nedá se ta kletba zlomit? Trvá přece už staletí.“

„Dá, proto jsi tady. Kletba se týká jenom mužských potomků, kdyby se narodilo děvče, byla by zlomena.“

„To už se několik století u vás v rodině nenarodila dcera? Šest set let? To nechápu.“

„Přesně tak. Jenom synové, pokaždé s jedním z těch dvou postižení.“

Šest set let! Viola se pokusila tu dobu představit, ale nešlo to. Takové množství generací, takové utrpení tolika lidí! Všichni muži z rodu, pokud přežili, strávili život ve tmě. V noci nebo ve tmě. Jaké zoufalství musely prožívat matky, když čekaly, jaké dítě se jim narodí!

„A já mám porodit dceru a prolomit kletbu,“ zopakovala.

„Tak se věci mají.“

„Ale proč panna a proč jsi chtěl hned tři?“

Ticho se prodlužovalo, už se bála, že neodpoví, ale odpověď nakonec přišla. „Semeno Bílého vlka se uhnízďuje v ženě jenom stěží. Podle lékařů prý je největší pravděpodobnost na vhodné početí u ženy, která ještě nerodila, a která je dokonce nedotčená. Proto panna. A protože pán tohoto hradu se nemohl volně pohybovat po kraji a vybírat si ženy, dohodli naši předkové už dávno pakt s tvým městem, aby dostávali pravidelně ženy až do hradu. A k tomu panny.“

„Jednou za pětadvacet let? Ano, chápu. A tys chtěl tři, aby se zvětšila pravděpodobnost, že se plán podaří.“

Najednou zase stáli naproti sobě a hleděli si do očí.

„Spojil nás osud, pochop to, Violo. Osud a ten pakt našich předků.“

„Já bych ti tedy měla dát dítě?“ pronesla skoro neslyšně. Pod těmi slovy si ale nedokázala nic představit. Byla to jenom slova.

„Ano, budeš nosit pod srdcem moje dítě a pak ho porodíš. A víc než jedno. Možná porodíš bezokého syna nebo syna s nějakým jiným zmrzačením. Možná porodíš syny, kteří budou tak ohavní, že ti je pak ani neukážou.

A možná… je mnoho špatných možností, které mohou nastat. Ale možná se ti narodí dcera a pak všechno zlé skončí. Kletba bude zrušena a náš rod bude pokračovat jako pokračují jiné rody. Pořád dál, na věčné časy.“

Dívala se na něj s doširoka otevřenýma očima, nasávala do sebe ta slova a pokoušela se dát vyslovenému a slyšenému význam. Pořád se jí to příliš nedařilo.

„Proto je tak důležité, abych tě zaujal, abys mě třeba i milovala, protože nás spojuje společný úkol. Týká se to nás obou, ale uznávám, že tvoje část je těžší. Proto bych chtěl, aby tě nespaloval oheň nenávisti a odporu, jak tomu bylo u mé matky, mojí báby a ještě dál do minulosti.“ Naklonil se k ní a mluvil k ní z bezprostřední blízkosti, takže cítila jeho dech na líci. Pohladil ji zlehka po vlasech, byl to dotyk stejně jemný jako dotyk jeho dechu. „Chtěl bych, abys mě měla stejně ráda, jako mám rád já tebe. Abys pro mě hořela. Protože já pro tebe hořím.“ Políbil ji na vlasy.

Ve Violiných žilách se hnala krev závratnou rychlostí, stejnou, jako se jí hlavou hnaly myšlenky. Měla strach, zda neomdlí, točila se jí hlava. Byla naprosto zmatená. Na jednu stranu se konečně dozvěděla, co se po ní chce, na druhou stranu měla strach. Co když bude její osud stejný jako u Kyrianovy matky?

Čekal, že něco řekne, jenomže ona mlčela. Tak se tedy obrátil a pobídl ji k odchodu. „Pojď, Violo, jdeme zase dolů.“

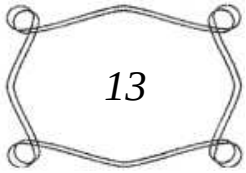
Konečně se probrala z oblouzení černou nocí, tichem a jeho uhrančivými slovy. Chytila se ho za paži, opatrně vystoupala ty první tři schody a on ji beze slova, jakoby samozřejmě, snesl po schodišti do patra paláce.

I nyní vnímala sílu jeho těla a to, jak se jejich části těl dotýkají. Hlavou jí ale poletovaly útržky slov, která před chvílí řekl. Jako mám rád já tebe. Vidím dívku s krásnými vlasy jako oheň a s očima jako smaragdy. Údy má něžné jako víla a kůži jako bílý samet. A tak podobně. Nedokázala si představit, že taková slova někdo řekl o ní. Skutečně se takto mohla někomu jevit? Celý život se považovala za

ošklivou a někteří se k ní jako k takové snad i chovali. Skutečně jsem krásná? ptala se v duchu pořád dokola.

Pod schodištěm se Kyrian nezastavil, nepoložil ji na zem, ale nesl ji dál, až do její komnaty. Postavil ji na zem a ona se na něj zato usmála. Chtěla už něco říct, konečně něco aspoň trochu milého, aby mu oplatila jeho lichotky. Jenomže on všechno pokazil.

„Svlékni se!“ řekl.

Řekl to hlasem chladným a bezcitným, jako kdyby mluvil k nějaké věci. Znělo to ještě o trochu hůř než večer předtím. Před chvílí mluvil o lásce a náklonnosti a najednou jí ukázal, jak s ní chce zacházet.

Viola se zase ocitla ve stejném rozpoložení jako včera. Strnulá a s výrazem vnitřního vzdoru poddala se jeho rozkazu. Zase si začala rozepínat knoflíčky a povolovat tkanice. Napřed z ní sklouzly šaty, pak spodnička. Ještě nebyla nahá, ale cítila se tak. Cítila se tak od chvíle, kdy její pán vyslovil ten rozkaz.

Dnes se neposadil, stál, opřený o opěradlo židle a přihlížel. Nedalo se poznat, jak se tváří, což celý výjev činilo pro Violu ještě horším. Nesvlékala se před člověkem, ale před nehybnou maskou, což pociťovala jako nesnesitelnou pohanu. Včera ji na tomto místě, když se ocitla v prádle, řekl, aby přestala. Pak odešel. Dnes ji ale nezastavil.

Teď si svlékla košilku, potom to ostatní jemné prádlo a nakonec stála před ním nahá. Tělo jí pokryla husí kůže, ale to nemělo nic společného s teplotou v místnosti. Stála dosti dlouho s rukama svěšenýma podél těla, než konečně promluvil.

„Rozpusť si vlasy.“

Vyndala si z vlasů sponky a vlasy se jí rozlétly a dopadly na ramena. Vpředu jí dokonce dopadly skoro až na prsa. Přišlo jí to, že se do nich trochu zahalila.

„Polož se tam,“ přikázal a ukázal na postel.

Udělat těch několik kulhavých kroků, pro ni bylo ještě větším ponížením než předchozí svlékání. Nic nezakrývalo její zmrzačenou nohu, každý pohyb jejího těla byl jasně

viditelný. Zamrkala, aby potlačila slzy, řekla si, že mu neprokáže tu radost, aby ji viděl zlomenou a poníženou. Ne, teď plakat nebude, až později, až bude sama.

Položila se na postel s nohama pevně u sebe a zavřela oči. Slyšela, jak lehce zapraskala prkna, když k ní přistoupil. Otevřela oči a zahleděla se do průzorů masky. Viděla, že se jí dívá do tváře, že sleduje každý detail jejího těla, každé místo na kůži a snad vidí i do jejích vnitřností. Měla se stát matkou jeho dětí, proto se chtěl přesvědčit, jak je na tom. Ale předtím mluvil o náklonnosti a o lásce – zase si to připomněla. Ještě pořád měla na těle husí kůži a nelepšilo se to.

Najednou se otočil, došel ke stolu a z vázy vyndal rozkvetlou růži. Vrátil se s ní k posteli, růži políbil, a pak se s ní začal dotýkat Violy. Položil ji krátce na její skráně, na rty, na ňadra a na další místa. Táhl ji za stonek po Violině těle. Tu a tam odpadl okvětní lístek a zůstal ležet na jejím těle, nevšímal si toho a pokračoval. Když se dostal do jejího ochmýřeného rozkroku, jezdil po něm s růží sem a tam tak dlouho, až opadly i poslední lístky.

Viola nevěděla, co si má myslet. Byl to snad nějaký rituál? Kdy už přijde to, nač jedině ji potřeboval? Sice od něj nečekala nic dobrého, ale pořád doufala, že co se má stát, snad nebude tak zlé. Dívala se na něj sice hlavně se strachem, ale trochu i s nadějí. Věřila už, že má v sobě dobré jádro, tam na věži k ní mluvil tak hezky!

Kyrian ji pozorně sledoval a pociťoval nesmírnou chuť se na ni vrhnout a zmocnit se jí. Pořád se ale ovládal, což bylo tím horší, že svým zkušeným zrakem viděl, že i ona začíná být vzrušená. Všiml si jejích ňader, všiml si chvění úst a dalších věcí. Kdyby chtěl, mohl by lehce dosáhnout svého…

Její nevinnost byla naprostá, vyzařovala z ní. Zápasil sám se sebou, aby se jí nezmocnil, jenom s maximálním úsilím se ovládl. Zlomil bezkvětý stonek růže a upustil jej na koberec. Zlehka ji pohladil rukou v rukavici po paži.

„Dobrou noc, Violo, zítra se uvidíme.“ Hlas měl pevný, nedalo se z něj poznat, jaký vnitřní boj svádí. Za okamžik za ním zapadly dveře. Nastalo naprosté ticho.

Viola zase několikrát zamrkala, ale teď ne kvůli slzám, nýbrž překvapením. Lístky růží na těle ji studily, ale nějakou dobu se nedokázala pohnout. Když se konečně posadila a spustila nohy na zem, lístky spadly na postel a na podlahu. Proč neudělal to, kvůli čemu sem přišel? opakovala si pořád dokola.

Nebo to snad na konci udělal?

Ani druhého dne nepřišla na odpověď a musela uznat, že ji jeho chování mate a znepokojuje. Nevyznala se v tom všem. Tak co vůbec po ní chce? Přestože se mu splnění cíle samo nabízelo, na poslední chvíli ucouvl. Většinu dne strávila kreslením, ale i při této milé zábavě pociťovala velký vnitřní neklid. Pak sešla do knihovny, zase si prohlížela knihy a namátkou si v nich četla, nakonec navštívila zase zahradu za hamamem, tureckou lázní. Její neklid se s každou hodinou stupňoval. Večer se probírala šatstvem ve skříni a vybírala si šaty k večeři. Začala se oblékat, když vtom přiběhla Líza se vzkazem, že pán má důležitou poradu s velitelem Andropolem, a nemůže s ní povečeřet.

Violu to velmi zklamalo, protože se na večeři těšila.

Ano, právě to bylo zdrojem jejího celodenního neklidu, jak právě zjistila. Uvědomila si, že každé setkání s Kyrianem přineslo něco zcela neočekávaného. K tomu ještě zjišťovala, že ji ten tajemný člověk přitahuje. Jistě, pociťovala před ním i trochu strach, ale stále víc také přitažlivost. Dnes ji tedy odmítl, nu což, pak tedy snad zítra.

Stále zřetelněji si uvědomovala, že za celý život se k ní nikdo nechoval tak ohleduplně jako on. Jejího otce nikdy nenapadlo, že by ji vynesl do schodů, nikdy to nepřikázal ani služebnictvu, a to ani v době, kdy byla hodně malá. A tady na hradě ji do schodů vynesl nejenom Kyrian, ale dokonce i Andropol, který si nemohl dělat vyhlídky, že by z toho mohl nějak těžit. Bral to jako přirozenou věc, že jí posloužil v její nemohoucnosti. A také Viole v životě nikdo nikdy

neřekl, že ji má rád. Ta věta pro ni znamenala nesmírně mnoho. Nakonec jí Kyrian řekl, že pro ni hoří. Viola netušila, co tím přesně mínil, ale i tak se jí to líbilo.

Už včera jí došlo, jak málo chybělo a udělal by s ní to, co jí líčily tři lehké ženy. Scházelo tak málo! Ale pomyšlení na všechny intimnosti, které mohly přijít, jí zase vehnalo červeň do tváří a pocítila opět strach.

Uběhla nějaká doba, Viola seděla v noční košili před zrcadlem a rozčesávala si vlasy, aby si je na noc jako obvykle spletla do copů. V místnosti hořely jenom dvě svíce.

Bez zaklepání se otevřely a zavřely dveře. Kyrian! Měl na sobě jenom kalhoty a košili, a pochopitelně masku, neměl ale kabátec ani vestu. Všimla si, že dnes nemá rukavice. Měl hezky tvarované prsty s krátce zastřiženými nehty a vůbec žádný prsten.

„Dobrý večer, Violo!“ řekl a na toaletní stolek před ni postavil porcelánovou misku a pohár přikrytý maličkou pokličkou. Přes rameno měl přehozený ručník.

„Dobrý večer,“ odpověděla rychle.

„Poslal jsem Andropola před chvílí pryč, protože jsem tě musel vidět.“ Podal jí ruku a postavil ji na nohy. Pak si položil její jednu dlaň na prsa. Cítila jeho dech a teplo jeho těla. Byl to velmi zvláštní pocit, který se jí líbil, mohla by tak stát celé hodiny, poslouchat jeho srdce a dívat se mu do tváře.

„Musel jsi mě vidět?“ opakovala jako ozvěna.

„Musel. Pořád na tebe myslím, pořád nemůžu uvěřit, že existuješ skutečně a ne jenom v mých snech. Musím se přesvědčovat, že jsi tady a že tě můžu vidět, kdy se mi zachce.“

Když to poslouchala, měla pořád v mysli vzpomínku na jinou jeho větu, na větu, kterou řekl včera. Hořím pro tebe.

Sňal její ruku ze své hrudi. „Svlékni se,“ řekl.

Dnes ji to nepřekvapilo, vlastně ta slova celou dobu čekala. Když se teď svlékala, ruce se jí skoro netřásly a už se snad ani nečervenala. Snad i proto ne, že kolem ní byla skoro tma. Koneckonců měla práci usnadněnou i tím, že na sobě

měla jediný kousek oděvu. Dnes před ním nestála schoulená, ale zpříma a s hrdě vztyčenými ňadry.

„Lehni si.“

Poslechla a on zatím cosi dělal s věcmi, které přinesl. Postavil se k posteli s porcelánovou miskou.

„Roztáhni nohy.“

Až teď pocítila rozpaky a trochu i strach. Co jí udělá? Udělá dnes to, o čem jí říkala Marie a ostatní?

Pomalu poslechla a styděla se přitom. Nejradši by zavřela oči, ale odolala. Misku jí položil mezi nohy a podal si pohár. Sedl si vedle ní na okraj postele a sňal z poháru pokličku. Okamžitě se rozlila těžká opojná vůně. Růže, napadlo Violu okamžitě. Pak Kyrian ještě vyndal něco z kapsy, k Violinu údivu to byl malý štětec. Krátký, ale hustý. Štětka na holení! Zvědavě nadzvedla trochu hlavu, aby viděla, co Kyrian udělá.

Namočil štětec do poháru s pěnou a nanášel pěnu na její ohanbí, místo vedle místa. Ty doteky byly Viole příjemné, velmi příjemné, dokonce teď nohy ještě trochu roztáhla. Cítila, jak se jí krev přelévá z hlavy a srdce do rozkroku. Tělem se jí rozlévalo příjemné teplo a soustřeďovalo se pod pupkem, přesně v těch místech, kde Kyrian nanášel napěněné mýdlo.

Když vyndal z kapsy břitvu, lekla se podruhé, ale jenom trochu, protože nic jiného teď přece nemohlo přijít. Ostří se zalesklo ve světle svící a skoro ji oslepilo. Přejel palcem zlehka po ostří, aby se přesvědčil, že je nástroj ostrý. Viola se neodvážila pohnout, fascinovaně přihlížela, k čemu to všechno. Nikdy neslyšela o tom, že se lidé holí na takových místech.

Přiložil břitvu na její tělo a krátce sjel dolů, ozval se nepříjemný škrábavý zvuk. Zbyl jí na těle proužek holé kůže bez chloupků. Namočil břitvu do misky s vodou a odstranil mýdlo a chloupky. Zase jí přiložil břitvu na kůži a pokračoval. Za chvíli měla ohanbí dokonale hladké. Nakonec jí oholené místo otřel vlhkým ručníkem. Klekl si mezi její stehna, trochu víc jí pokrčil nohy a pokračoval v práci mezi stehny a stydkými pysky. Nyní musel druhou

rukou kůži napřed opatrně natáhnout a až potom přiložit břitvu. Byla to namáhavá práce a on ji vykonával soustředěně a bez zachvění ruky.

Viola za celou dobu ještě nepromluvila, jenom sledovala střídavě jeho ruku a tvář. Pokoušela se nahlédnout do štěrbin masky, ale v šeru, jež zde panovalo, jeho oči nedokázala zahlédnout. Chvílemi ovšem vytušila, že jí hledí do očí, ale vždycky jenom krátce, než se zase bude věnovat jejímu klínu. Za chvíli si na jeho doteky zvykla a líbily se jí. Ne dotyky studeného ostří, ale to, jak se jí dotýkal svými teplými obratnými prsty. Zavřela občas oči, svaly v těle se jí uvolňovaly. Co se s ní dělo, bylo skoro stejně důvěrné jako věci, které jí líčila Marie.

Ležela nahá s roztaženýma nohama před člověkem, kterého znala tři dny a jemuž nemohla pohlédnout do tváře, a on se jí dotýkal na nejintimnějších partiích. A to jenom proto, že její město bylo zavázáno prokazovat jeho rodině jistou službu. Proto, aby mu nakonec porodila dítě, které snad zlomí strašnou kletbu. Ale jak se včera dozvěděla, mohlo to dopadnout i jinak.

Nebránila se, dnes už byla připravená se mu vzdát a splnit svoji úlohu. Dýchala přerušovaně, a jak se holení blížilo ke konci, pociťovala nervozitu z toho, co bude následovat. Možná zase odejde a nechá ji jejím myšlenkám. Viola měla dojem, že dnes by takové zacházení nesnesla, události dospěly příliš daleko. Cítila nervozitu, ale v jakémsi okamžiku si uvědomila, že je to spíš vzrušení. Taková zvláštní slabost v údech, ale přitom stav, kdy jsou nervy napjaté k prasknutí v očekávání čehosi úžasného a neobyčejného. Olízla si vyschlé rty a čekala, prsty zaťaté do prostěradla.

Otřel vlhkým ručníkem její rozkrok a pak i břitvu. Odložil břitvu a i ostatní věci postavil na toaletní stolek. Když ji otíral a naposledy kontroloval, zda odvedl dobrou práci, byly jeho doteky jemné a laskavé. Viola se zachvěla a na okamžik zavřela oči.

Když je otevřela, oddala se čekání. Neodejde? A když ne, co se stane? Předsevzala si už před hodnou chvílí, že ať se

Kyrian odhodlá k čemukoliv, nebude mu bránit. Její zvědavost byla nezvladatelná, a jak už sama sebe jednou přesvědčila, nepociťovala jenom zvědavost! Chtěla, aby se stalo, co se má stát. Hleděla na něj upřeně, hlídala každý jeho pohyb. Všimla si teď, že se mu pod krkem objevily perličky potu, a stejně tak na hrudi. Viděla to dobře, protože měl košili nahoře rozepnutou. A když odkládal nepotřebné věci, všimla si vybouleného místa na kalhotách, věděla dobře, co to značí. Kyrian byl v tuto chvíli připraven zplodit s ní potomka. Viola ale nevěděla, zda je připravená i ona. Doufala, že snad také a pokud ne, jistě jí řekne, co je třeba.

Olízla si rty a doufala, že nebude čekat dlouho na další události. Pocit holého ohanbí byl velmi nezvyklý, měla dojem, že ji tam mrazí. Měla ale strach se pohnout, aby něco nepokazila a také, aby mu nedala záminku od ní odejít kvůli nějaké její neobratnosti. Domnívala se, že v následující chvíli si Kyrian sundá kalhoty a lehne si k ní…

Vysvětlil jí přece, co od ní chce a proč. Jenomže ke svému údivu viděla v jeho pohybech jistou zdrženlivost, váhání. Najednou jí došlo, co se asi stane a následující okamžiky její domněnku potvrdily.

Stál před postelí, shlížel na Violu. Nedokázala říct, co je to za pohled, pořád tady byla ta maska. Maska stála v cestě všemu, co mezi nimi mohlo být.

Kyrian se takřka neovládal, jeho vzrušení bylo nesmírné, ale z posledních sil se na ni dokázal nevrhnout. Pociťoval kromě vášně i nesmírnou zvědavost, ano – zvědavost. Viděl ovšem, že i ona je zvědavá a bylo by přece tak snadné ukojit zvědavost jich obou. Ovládl se. Poprvé za ty dny se v duchu tázal, zda cesta, již zvolil, je správná.

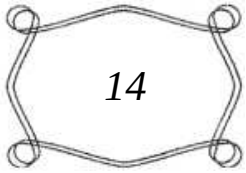
Shýbl se pro její noční košili a položil jí ji k nohám. „Dobrou noc, Violo.“ Hlas mu zněl stísněně. K tomu si ještě všiml, jak se jí na tváři rozhostilo rozladění, i když se snažila nedat to najevo.

„Dobrou noc, Kyriane.“

Když vyšel ze dveří, opřel se na chodbě o stěnu a sevřel na chvíli hlavu v masce do dlaní. Třásly se mu nejenom ruce, třásl se celý, cítil se jako před bojem. Musel uznat, že ještě

nikdy nepocítil tak nesmírnou touhu po ženě. Nedokázal udržet v hlavě jedinou myšlenku, pořád se mu rozlétaly, před očima viděl jenom nahou Violu. Nahou! V konečcích prstů ještě pořád cítil teplo její kůže, svaly pod kůží a všechno ostatní, co patří k teplému pružnému ženskému tělu. Cítil její ohanbí a to, jak v něm pulzovala krev. Vidět ženu s oholeným klínem patřilo k jeho fantaziím a teprve dnes ji uskutečnil. Netušil, jak nesmírně jej to vzruší. Uvědomoval si, že se ocitl na pokraji šílenství.

Konečně otevřel oči a rozhlédl se po chodbě. Pochopitelně zde byl sám. Pohlédl směrem, kde se nacházely pokoje jeho žen-těšitelek. Potěšil by je, kdyby přišel a poskytl jim slast. Rozhodl se ale, že to dnes neudělá, nechtěl se poddat svým instinktům. Ne dnes, když pocítil takovou vášeň k jiné ženě. Nešlo mu jenom o útěchu pro tělo. Chtěl se už konečně začít chovat jinak než jako zvíře.

14

Další dva dny Viola o Kyrianovi nic nezaslechla, ani ho nezahlédla. Strávila volný čas kreslením, procházkami po hradu a sněním s otevřenýma očima. Nepotkala ani Naďu, Ludviku a Marii. Myslela si, že to jistě není náhoda, ale nechtěla si nad tím lámat hlavu. Párkrát zdálky zaslechla jejich hlasy, ale nijak po setkání s nimi neprahla.

Každý den navečer čekala pozvání k večeři, nebo dokonce návštěvu, ale nestalo se. Její zklamání po oba dny bylo pokaždé nesmírné.

Seděla u stolu a po kouskách ujídala z kousku pečeně. Přemýšlela o tom, jak rychle si zvykla na možnost mít společnost. Celý život u rodičů vedle sebe nikoho neměla, s výjimkou nevlastní sestry. Byla zvyklá trávit dni z velké části sama, nikdo se o ni příliš nestaral. Považovala to za skoro normální, alespoň normální pro sebe. Dnes už podruhé večeřela o samotě a vůbec jí to nevyhovovalo.

Právě natahovala ruku po zvonku, aby zavolala někoho, kdo jí pomůže se svlékáním, když vešel, zase bez klepání, Kyrian. Přes ramena měl přehozený černý plášť a druhý takový měl v ruce.

Zadívala se na plášť a pak jemu do očí s nevyslovenou otázkou. Beze slova vstala a vzala si plášť. Přehodila si jej přes ramena a čekala, co uslyší. Chvíli to trvalo.

„Chtěl bych, abys mě doprovodila. Dnes je úplněk – nádherná noc pro malou vyjížďku.“

Bleskla jí hlavou vzpomínka na noční cestu sem a polkla. „Kam pojedeme?“ zeptala se místo toho.

„Projedeme se po lesích.“

Z tónu hlasu pochopila, že jí víc stejně neřekne, takže se nevyptávala. Dnes působil jaksi jinak než v ostatní dny,

nepřístupně a tajemně. Měl na sobě jinou masku, tu, v níž ho viděla první den. Vlčí. Když pak šli chodbou, připadala si jako člověk jdoucí v doprovodu skutečného zvířete. Pohled na tu zvířecí tvář ji zneklidňoval. Snad dnes měla zažít něco neobvyklého, ale co mohlo po posledním zážitku být ještě neobvyklejší?

Před palácem stál pacholek ze stájí s jedním osedlaným koněm a Kyrian si od něj převzal uzdu. Vyskočil do sedla a podal ruku Viole.

„Já koně nedostanu?“ otázala se.

Zavrtěl hlavou. Vzápětí ji pacholek vysadil k němu. Seděla před ním a on ji objímal rukama, v nichž držel uzdu, tiskl se k ní i hrudí, aby se jí sedělo pevně. Ten dotyk byl i dnes uklidňující, takže se trochu uvolnila a doufala, že projížďka nebude dlouhá. Chytila se zlehka hřívy.

Vyrazili. Klapot kopyt po dláždění byl uklidňující v tom nočním tichu. Ulice se zdály úplně vylidněné, jen na hradbách stáli jako pokaždé strážní. Projeli bránou a kůň zrychlil. Musela se těsněji přimknout ke Kyrianovi, aby se udržela na zvířeti. Opřela se co nejvíc o jeho hruď a byla teď ráda, že ji objímá i rukama. Ten dotyk paží a hrudi byl vlastně úplné nic proti tomu, jak a kde se jí dotýkal, když před ním ležela obnažená před pár dny.

Jeli, chvílemi zavřela oči, stejně si myslela, že by nedokázala udržet představu o tom, kam a kudy jedou. Se zavřenýma očima vnímala zřetelněji rytmus jízdy, slyšela i tiché cinkání kovových ozdob na řemení a praskání kůže postroje. K tomu se ještě přidávaly další vjemy, třeba vůně jehličí nebo pach koňského potu.

Tak jeli nějakou dobu a ona se zaobírala svými myšlenkami, jež byly obdobné jako v minulých dnech. Probrala se ze svého polovičního snění až ve chvíli, kdy kůň zvolnil tempo a nakonec zastavil. Nedokázala říct, co je to za místo, snad jenom že se nacházeli na kraji lesa. Stromy byly to jediné, co dokázala ve tmě rozeznat. Pomohl jí seskočit a sám pak seskočil také.

„Koně necháme tady, s ním by to bylo nebezpečné.“

Udiveně na něj pohlédla, ale na nic se nezeptala. Měsíc nad nimi visel a zdál se obrovský. Krajina zalitá tímto světlem vypadala podivně, vlastně velmi krásně, i když v podstatě bez barev. Ušli pár kroků ještě blíž ke kraji lesa.

„Tady zůstaneme," rozhodl.

Chtěla mu už konečně položit důležitou otázku, když si všimla pohybu. Jako když vánek zčeří obilné pole, asi tak to vypadalo. Jenomže tady se pole nerozkládalo. Musela hodně namáhat zrak, aby obsáhla ten obraz očima, a když jí došlo, co vidí, mimoděk se celým tělem přitiskla ke Kyrianovi. Nic nechápala. Vlci. Ale stovky vlků!

„Neboj se," uklidnil ji. „Dokud máš můj plášť a neseš na sobě můj pach, neublíží ti."

„Proto jsme sem přijeli?"

„Ano. Pojď!" Vzal ji za ruku a vedl ji.

Šla váhavě, ale nemohla se zpěčovat, jakkoli se bála. Někteří vlci seděli, jiní leželi, ale jedna skupinka jim vyrazila v ústrety. Po několika desítkách kroků se Kyrian zastavil. Viola se s hrůzou dívala na hlavního vlka obklopeného několika dalšími. Ten vlk byl obrovský, až nyní to jasně poznala. Srst měl šedostříbrnou. Hlavně si všimla jeho očí jantarové barvy. Ten pohled byl fascinující, kupodivu v něm zahlédla cosi lidského, vědoucího, moudrého. Nedokázala říct, proč ji to napadlo.

Aniž pustil její ruku, Kyrian si dřepl, takže když k nim vlk přiběhl, měli oba hlavu ve stejné výši. Vzdáleni od sebe asi pět kroků, hleděli si ti dva nějakou dobu do očí a najednou vlk bez varování skočil!

Viola vykřikla.

Kyrian padl na záda, když pustil ještě předtím její ruku. Vlk jej povalil, postavil se mu předními nohama na hruď a vycenil zuby. Vydal temné hrdelní zavrčení.

Viola nevěděla, jak se zachovat. Jak mohla Kyrianovi pomoci? Neměla zbraň a i kdyby, co by jí to pomohlo proti tomu obrovi. Vážil určitě víc než ona, nemluvě o stovkách dalších zvířat kolem. Očima bloudila po okolí a uvažovala, jestli se má dát na útěk, aby třeba přivedla pomoc, ale ta

myšlenka jí přišla šílená. Najednou viděla, že Kyrian popadl oběma rukama vlka za hlavu a začal se smát. Smát?

A vlk začal zase vrtět ocasem jako štěně. Kyrian začal vlka hladit oběma rukama po hlavě a drbat ho za ušima. Vlk se pokusil vytrhnout, ale marně, vzápětí ho Kyrian popadl za plece a převalil ho na zem. Začali se po sobě válet, ale nevypadalo to jako boj, nýbrž jako hra. Jako když se spolu válí v trávě štěňata.

Pohlédla na ostatní vlky, ale většina si toho nevšímala, jenom někteří hleděli tím směrem. Působili dojmem, že je to pro ně skoro běžná podívaná, něco, co je příliš nezajímá a už vůbec neohrožuje.

Kyrian převalil na chvilku velkého vlka na záda a podrbal ho na břiše, pak ho pustil. Zvíře vyskočilo pružně na nohy, otřepalo se, strčilo do muže ještě jednou čumákem, a pak mu olízlo ruku. Ne, to nebyl rozhodně boj, i Viole to už došlo. Ten vlk se choval jako Kyrianův starý známý, v jednu chvíli vypadal spíš jako hrající si mládě, které se nechává drbat za ušima svým pánem. Vlci okolo se začali protahovat, zívat a občas některý z nich krátce štěkl. Velký vlk si teď lehl vedle muže.

Kyrian, sedící na zemi, na ni zase promluvil: „Neublíží ti, ani nikomu, kdo mě doprovází.“

„Jak to?“

„Když jsem byl malý, nechápal jsem, proč nám přezdívají ‚vlčí muži‘; tehdy jsem ještě nevěděl o naší rodinné kletbě. Takže jsem se rozhodl vypravit se za vlky a dozvědět se pravdu. Jedné noci, když byl měsíc v úplňku, vykradl jsem se z hradu a vyrazil za vlky. Jenomže byla zima, v těchto krajích bývají zimy chladné a někdy se spoustou sněhu. Hodiny jsem bloudil po okolí a hledal vlčí stopy, jenomže jsem na žádné nenarazil. Unavený a promrzlý jsem se posadil pod strom. Byl jsem hloupý kluk a udělal jsem to nejhorší, co může člověk v zimě udělat: usnul jsem. Jenomže jsem se brzy probudil a zjistil, že mě dva vlci zahřívají vlastními těly, byl jsem obalený jako v kožichu. Pak přišli další. Leželi vedle mě a na mě do té doby, než mě našli otcovi muži, kteří se vydali v mých stopách mě hledat.“

„Vlci ti neublížili?“

„Ne. Často jsem porušil otcův zákaz a opouštěl hrad, abych se s nimi setkal. Vlků pořád přibývalo, nevěděl jsem proč. Když pak otec jednou přikázal uspořádat na ně lov, strašně jsme se pohádali, byla to naše největší hádka v životě.“ Poplácal velkého vlka ještě jednou po hlavě. „Nakonec k tomu lovu nedošlo, protože otec nečekaně zemřel.“

Viola mlčela.

„A tak se s nimi setkávám, čas od času, ale pokaždé jenom v noci, však víš proč. Patříme k sobě.“ Vstal a naznačil jí, aby přistoupila blíž. „Pohlaď si ho.“

Udělala těch pár kroků a natáhla ruku. Vlk k ní natočil čenich a zavětřil. Třesoucí se rukou ho pohladila po hlavě a po šíji. Neucukl, když ho pohladila ještě jednou, jenom trochu přivřel oči. Snad se mu to líbilo.

Pro Violu to byl velmi zvláštní pocit, hladit šelmu, zvíře, o kterém často slýchávala, že je ztělesněním divokosti a nebezpečí pro člověka. Vlastně jí to přišlo až dojemné, že jí ta bestie neublíží. Nemluvě o tom přízračném pocitu, že podobných zvířat je tady záplava. Tolik vlků pohromadě už jistě nikdy v životě neuvidí.

„Teď vidíš, že přezdívka, kterou máme, má jakýsi reálný podklad,“ vytrhl ji ze snění Kyrian.

Viola ještě jednou pohladila vlka po hřbetě, tentokrát skoro úplně beze strachu.

„Že z nich nemáš strach?“

„Ani ne, ale jenom proto, že jsi tady se mnou.“

„Od dnešního dne ti neublíží, ani kdyby ses mezi nimi ocitla sama. Ode dneška vědí, že patříš ke mně. A tvůj pach si zapamatují. Nikdy ho nezapomenou.“

Sice neměla v úmyslu toulat se v noci po lesích a setkávat se sama s vlky, ale nic neřekla. Bylo to dojemné, jak jí to Kyrian vysvětloval.

„Tobě to tehdy neublížilo, když jsi strávil noc venku? Až do rána?“ napadlo ji najednou, a tak se hned zeptala.

„Ne. Byl jsem oblečený do zimy a měl jsem už tehdy masku. Navíc jsem jako dítě nosil masku, kterou jsem si sám

nemohl sundat. Nic se mi tehdy nestalo. Mimochodem, svůj obličej v zrcadle jsem poprvé uviděl až ve dvanácti letech, a i to byla vlastně náhoda.“

Radši se ani nezeptala, jaká to musela být muka nesmět se vidět v zrcadle, svoji tvář. Nedokázala si to představit. Ale snad to dělali rodiče proto, aby jej ochránili před pokušením a před možnou smrtí. Báli se o něj. Netroufla si to posuzovat.

Velký vlk konečně vstal, naposledy se Kyrianovi otřel o nohu a pružným krokem odběhl k ostatním.

„My už půjdeme také, Violo,“ řekl Kyrian a natáhl k ní ruku. Pomalu se vydali ke koni uvázanému u mladého stromku. Zvíře bylo trochu vyplašené, nejenom z pohledu na šelmy, ale i z nového pachu, který s sebou teď přinesli oni dva. Kyrian ho musel chvíli hladit a uklidňovat, než na něj mohli nasednout. Vyrazili. Po chvíli jízdy Kyrian zastavil a najednou se před nimi objevil muž s mečem, jako kdyby vyrostl ze země. Viola se velmi podivila, protože pořád ještě se nacházeli v lese. Když se pořádně rozhlédla, viděla, že se nedaleko nachází skalisko a do něj vysekaný tunel.

Sesedli a Kyrian podal uzdu ozbrojenci. „Odveď koně, Tomáši, a až ti skončí hlídka, jeď s ním do hradu.“

„Ano, pane.“ Vzal koně a zmizel s ním v houští.

Kyrian s dívkou zamířili ke vchodu do skály. Vešel dovnitř sám a za okamžik se vrátil se zapálenou pochodní. Vešli a opatrně kráčeli dál, museli jít opatrně, protože na některých místech byla skála nerovná.

„Mám tě nést?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou. „Co je to? Kde to jsme?“ chtěla vědět.

Zvedl pochodeň, aby světlo ozářilo větší kus podzemí. „Toto je srdce Wolfensburgu, základ naší existence,“ odpověděl trochu záhadně a šel dál, drže ji pořád za ruku.

Stěny se na některých místech vlhce leskly, zdálky kapala voda. V pravidelných rozestupech podpírala strop výdřeva. Viole došlo, že se nacházejí v šachtě určené k dolování. O něčem takovém v okolí hradu neměla zatím ani ponětí. Co se zde asi dobývalo? Snad stříbro, kterým vlčí muži platili rodičům unesených dívek, napadlo ji.

„Toto je nepoužívaná štola,“ řekl, jako kdyby četl její myšlenky. „Teď slouží dlouhá léta jenom k odvětrávání a jako nouzový východ pro případ neštěstí nebo nehody. Tudy jsem tehdy jako dítě opouštěl hrad, když jsem se vydával za vlky.“

„Vy tu těžíte stříbro, že? Z toho žijete, v něm je vaše bohatství. Všimla jsem si, že ty a tvoji muži máte mnoho stříbrných ozdob na oblečení a postrojích koní. Že jsem to uhodla?“

„Vlastně ano. Ale je to tajemství, které nikdo z obyvatel hradu nesmí vyzradit. Možná ti už někdo z našich říkal o přísaze mých mužů?“

Přikývla, vzpomněla si na rozhovor v kuchyni s Lízou. Byla ráda, že také jednou za čas mohla prokázat jistou zběhlost v myšlení a důvtip. Zvědavě se rozhlížela, vždyť pochopitelně ještě nikdy v podzemí nebyla.

Došli do části chodby, kde byly v koutě naskládané krumpáče, džbery, měchy, dláta, kladiva a další nářadí. Kromě toho zaslechla Viola i zvuky: hluk hovorů a občasný smích.

„Tady se stále pracuje, teď zrovna prodlužujeme další chodbu, abychom mohli vysekat novou štolu.“

Zabočili a chodba se začala snižovat. Kyrian se musel sehnout, Viola ještě ne, ale strop se teď nacházel jen malý kousek nad její hlavou. Nedošli k pracujícím mužům, Kyrian ji vedl do podzemí hradu, aby mohli vystoupat do paláce. Nakonec přišlo schodiště a na jejím konci jí řekl, že jsou v suterénu jedné z budov hradu. A skutečně, za chvíli se ocitli pod noční oblohou, prošli kolem lázně a nakonec došli k paláci. V náručí ji odnesl po schodech až ke dveřím její komnaty.

Viola v posledních chvílích napětím skoro nedýchala. Čekala, co se stane, zda Kyrian udělá konečně to, k čemu se mezi nimi už několik dní schylovalo. Dojde k pokračování? A jestli ne, jak dlouho bude muset ještě čekat? Pociťovala nervozitu a touhu ještě větší než posledně.

„Dnes v noci jsem ti odhalil dvě velká tajemství, je to další krok na cestě k tomu, abychom si patřili.“ Políbil ji dlouze na ruku.

Viola se sotva udržela na nohách, když slyšela ta slova, napadlo ji, že se dnes snad dočká. Tak si to přála!

„Dobrou noc, Violo.“ Rychle šel pryč, ani se neohlédl.

Hleděla za ním smutně a šokovaně. Už doufala, že dnešní noci budou spolu, ale v poslední chvíli… Když otevřela dveře a vešla do místnosti, uvažovala o jeho slovech. Měla pocit, že svoje největší tajemství jí nevyzradil a možná to ani nikdy neudělá.

15

Příštího večera zase seděli naproti sobě a povídali si. Nikdo z nich se ale slůvkem nedotkl včerejších událostí a neudělal nějakou narážku. Přesto ale Viole dělalo potíže se na rozhovor soustředit, protože byla v myšlenkách jinde, pochopitelně myslela na to, co se stane po večeři. Představa, že by i dnes od ní po jídle odešel, jí přišla nesnesitelná. Nervy měla napjaté, že skoro nejedla.

„Dnes je teplá noc, nepodíváme se zase na věž?“ otázal se.

Přikývla s myšlenkou, že pokud ji zase dnes opustí, alespoň si na chvíli vychutná to, jak si ji přitiskne k tělu, až ji ponese v náručí. Při té představě pookřála.

Velmi rychle se dostali na věž, až si Viola přála, aby schodiště bylo delší. Stačilo otevřít známé dveře a ocitli se nad krásnou vyhlídkou.

Výhled byl i dnešní noci hezký, ne snad, že by něco zvláštního viděla, vždyť kraj okolo tonul ve tmě, ale přesto měla dojem monumentálního zážitku. Jedinou osvětlenou částí výhledu byl i dnes hrad, kde hořely na několika místech koše s uhlím nebo svítila za oknem louč či svíčka. Viola se i dnes opřela o předprseň a předklonila se, aby viděla do uliček hradu, on se postavil vedle ní. Měsíc byl skoro dokonale kulatý, vždyť úplněk nastal teprve včera. Až nyní si všimla, že drží v ruce malou truhličku.

„Něco pro tebe mám, Violo. Posaďme se tadyhle a podívej se do ní.“ Ukázal ke kamennému sedátku ve stěně.

Když seděli, položil truhličku mezi ně a otevřel ji. Očekávala nějaký dárek, nejspíš šperk či jinou cennost. K jejímu překvapení se nacházelo uvnitř několik párů střevíců a bot, na první pohled se zdály všechny stejné.

Jednu levou vyndal a podal jí ji se slovy: „Nechal jsem je ušít podle tvých vlastních. Jeden pár je obyčejný, ale ostatní mají vyšší podrážku na levé botě. Ale každý pár ji má různě vysokou. Tahle je vysoká čtvrtinu palce a úplně na konci je pár, kde je podrážka vysoká palec a půl. Podrážka je korková, takže je bota velice lehká a bude se dobře nosit. Vyzkoušej si, která bota ti padne nejlíp, pak necháme udělat další.“

Zaskočilo ji to. Čekala obyčejný dárek, jaký dávají muži ženám, když si je chtějí získat, ale místo toho od něj dostala cosi… Nevěděla, jak to nazvat, nevěděla ani, zda by se třeba neměla urazit, že se dotknul její hrdosti a mluví o jejím zmrzačení. Nakonec ale usoudila, že ji přece nechtěl urazit, naopak, udělal něco, čím jí chtěl pomoci. K tomu ještě s ní tuto choulostivou věc vyřizuje potmě, kdy nejde vidět, kdyby se náhodou červenala, nebo upadla do rozpaků. Vlastně se zachoval velmi ohleduplně.

Povšiml si jejího zaváhání. „Vím, nejsou moc hezké, ale nejsou míněné na okrasu. Spíš jenom jako model, aby pak švec…“

„Ale ne, jsou krásné,“ řekla pohnutým hlasem. Zase si vzpomněla, že její rodiče nic podobného nikdy nenapadlo. Přitom to bylo tak prosté. Anebo je to napadlo a nedali si tu námahu.

„Tak zkus, která ti padne.“ Poklekl, vyhrnul jí kousek sukně a sundal si rukavice. Opatrně rozvázal krátké šněrování, zul jí levou botu a vzal jí nohu do dlaně. „Podej mi tu, o které si myslíš, že by byla nejlepší.“ Z pěti bot si vybrala tu prostřední. Obul jí napřed jednu nohu a pak druhou a počínal si obratně a něžně.

Když pak udělala pár kroků, zjistila, že její kulhání je skutečně méně nápadné, i když pochopitelně nezmizelo. Ale pominula ta stálá, i když velmi slabá bolest v kyčli, která ji obtěžovala vlastně celý život, kam až její paměť sahala!

Udělala asi jenom pět kroků tam a pět zpátky a posadila se zase na lavičku docela ohromená tím, jak je to jednoduché. Prostě stačilo mít jinou botu na postižené noze! „Bože můj!“ zvolala s uzarděním. „Já tomu nemůžu uvěřit.“

Rozesmála se a vytryskly jí slzy. Ani si je neutřela, nechala je kutálet po tvářích a pak skanout do klína. „To je tak… příjemné.“

Vzal ji za ruce, postavil na nohy a objal. A ona ho objala kolem pasu, přišlo jí to úplně přirozené a udělala to bez rozmyslu. Ještě nikdy se necítila tak lehce a normálně. Skoro jako ostatní lidé! Sama se k němu na chvilku přitiskla. „Děkuji ti, Kyriane! Moc, moc, moc ti děkuji!“

Ta slova jí přišla tak obyčejná a všední, že se zastyděla, protože nedokázala vyjádřit nic o radosti, kterou jí Kyrian způsobil. A tak ji napadla jedna jediná věc, jakou mohla svoji náklonnost a vděčnost vyjádřit. Vzpomněla si, jak si on hrál s jejími prsty, takže vzala jeho ruku a políbila jej na dlaň. Přitiskla rty na bříško jeho ukazováku a prostředníku a chvíli tak vydržela. Dokonce se jich dotkla i jazykem.

On ji druhou rukou zase objal a přitiskl ji, až se k sobě přivinuli. Zadíval se jí pozorně do očí a pak svoje rty přitiskl na její. Zůstali tak dlouhou dobu, oddělili se, až když byli oba bez dechu.

A zase se k ní přisál, tentokrát Viola cítila, jak jeho jazyk proniká do jejích úst a opatrně se tam pohybuje. Srdce se jí rozbušilo, protože od této chvíle vstoupila na neprobádanou půdu a ve své nezkušenosti netušila, co přijde dál. Přitiskla se k němu ještě těsněji a dělala všechno pro to, aby spojení jejich úst vydrželo co nejdéle. Pevně jej držela kolem ramen, dokonce zaťala prsty do vycpávky na jeho kabátci. Ano, vlastně se držela jako klíště. Pak poprvé zasténala, protože ji slast způsobená polibky úplně přemohla.

Objal ji také, přitiskl ruce pod její lopatky a jeho polibek byl ještě vášnivější. Zvedl ji kousek do výšky a posadil na výčnělek hradby, kde se mohla bezpečně opřít o cimbuří. Postavil se mezi její nohy a dál ji líbal, ale ne už jenom na ústa. Jeho rty sklouzly napřed na krk, pak do výstřihu, současně mu jedna ruka vklouzla pod její sukni a začala ji hladit po noze. Když zase zasténala, povzbudilo ho to v dalším úsilí. Když nahmatal holou kůži nad kolenem, kde už neměla punčochu, přitiskla se k němu ještě víc a z hrdla se jí vydralo cosi, co už nebylo zasténáním, ale jakýmsi

temným tichým zachroptěním, jež vyšlo až odkudsi hluboko z plic.

Trvalo jenom kratičký okamžik, než mu prsty pronikly do jejího holého klína a nahmataly vlhké místo, které začaly mnout a hladit. Ještě trochu víc mu roztáhla nohy, aby mu usnadnila práci, a on její pobídku přijal. Teď už tiše sténali oba, ona přerývaně, protože se jejím plícím nedostávalo vzduchu. Viola zažívala stav, jaký nedokázala popsat, cosi nepředstavitelně krásného, o čem ovšem věděla, že bude ještě lepší, protože toto přece musel být teprve začátek. Bleskla jí hlavou vzpomínka na tajně shlédnuté milostné splynutí její sestry a Andreje. U nich to přece líbáním a hlazením také jenom začalo, až potom se staly další věci. Tady se jí vzpomínka zadrhla. Viola na to nechtěla myslet, protože právě to měla celé zažít sama. Blížila se chvíle, kdy se vyrovná ostatním dívkám a ženám, které zažily milostné spojení s mužem.

Kyrian jí teď mnul bradavky i celá ňadra, což jí působilo rozkoš skoro nepopsatelnou. Mezitím cítila v rozkroku rozhořívající se žár, který se šířil i do zbytku těla. Byl silnější a silnější a sílil s tím, jak se jí mezi stehny pohybovaly jeho prsty.

Pak nečekaně vykřikla, ale nestyděla se za to, přišlo jí to, že ten výkřik snad vydala její ústa bez účasti mozku. Ten výkřik z ní vyšel současně s prudkým pocitem slasti, který jí vylétl z podbřišku a rozlil se po těle.

Položil jí hlavu na svoje rameno, ale jednou rukou se jí nepřestával dotýkat rozkroku. Druhou rukou ji teď hladil po vlasech a tišil ji. „Klid, moje malá, klid. Všechno bude dobré!“ Mluvil chraptivě, ale takto ho už slyšela mluvit, nebylo to nic nového. Dnes ji ten tón hlasu nevyděsil.

Jenomže ji zalila neočekávaně vlna studu a strachu, hlavně proto, že ucítila zřetelně vlhkost v rozkroku. Nedokázala si to vysvětlit, když ještě před vteřinou po jeho dotecích a nejen po nich, tak toužila. Trošku jej odstrčila a seskočila z předprsně.

„Pusť mě, prosím tě,“ poprosila šeptem.

Poslechl okamžitě, dokonce jí letmým pohybem uhladil sukni. Viola si přitom všimla, že má vlhké prsty a zase ji zalil stud. „Promiň, je mi to líto," řekla. „Ani jsem si nevšimla, jak se to stalo."

„Co se stalo?" podivil se. Sledoval její pohled a došlo mu to. „Ach tohle?" zvolal a ukázal svoje vlhké prsty. „Ale to přece nic není, tvoje tělo ti jenom dává najevo, že je připravené spojit se s mužem! Nebýt té trochy vlhkosti, tak bys přitom zažívala nepříjemné pocity, dokonce bolest."

Dívala se na něj s nedůvěrou. Aby ji přesvědčil, že má pravdu, tak si prsty olízl. Musel se usmát, když sebou přitom trhla.

„Violo, muže to přitahuje, když cítí, jak jejich milá voní a jak – doslova – chutná. Není na tom nic špatného, my muži máme zvláštní choutky. Nejradši bych se na to místo přisál ústy a ne jenom se jej dotýkal prsty."

Zkusila si to představit a nevěděla, zda pociťuje odpor nebo další závan slasti. Ještě před pár dny by se při takové představě otřásla a zahnala ji jako odpornou, jenomže dneska bylo všechno jinak. Ne, zjistila, že nedokáže vyvolat v sobě nechuť vůči té představě. Postupně se jí všechny ty věci, které jednou zahlédla ve ztemnělém skladišti a o kterých pak slyšela od těch tří lehkých žen, začaly jevit v docela jiném světle. Ty tři jí sice pověděly mnohé, ale rozhodně ne všechno. Zamlčely jí pár příjemných věcí.

Kyrian jí uhladil ještě i horní část šatů a urovnal tkanice pod výstřihem. „Zůstaneme tady ještě?" zeptal se.

Zavrtěla hlavou. „Chci dolů."

Pomalu šla k východu z věže a zase si vychutnávala tu lehkost, s jakou se jí kráčelo. Taková krása! Jestlipak vůbec tušil, co pro ni udělal? Jistě, snad to byla v jeho očích maličkost, jenomže pro ni to znamenalo nesmírně mnoho. Najednou skoro nekulhala, věděla, že kdo ji neznal, ani by nezaznamenal, že je postižená. Na krátkou vzdálenost by si většina lidí jistě ničeho nevšimla. Přišlo jí, že se vznáší jako víla kousek nad zemí, že se jí skoro nedotýká. Pociťovala vůči Kyrianovi nesmírnou vděčnost, skoro ji nenapadalo, jak se mu odvděčit. Možná ani to, co po ní chtěl, nemohlo

vyvážit to, co on udělal pro ni. Tím spíše mu teď musela vyhovět a věděla, že to udělá dobrovolně, s láskou a ráda. Jinak to teď ani nebylo možné.

Při té příležitosti si připomněla, kolikrát ve starých lékařských knihách hledala návod, jak se vyléčit, jak si pomoci. Jenomže nikdy nic nenašla. Pochopitelně, na její nemoc žádný lék neexistoval. Ona netrpěla nemocí, byla poznamenaná, což je přece něco docela jiného. Až teď se objevil v jejím životě někdo, kdo mlčky, bez velkých gest a jenom tak našel řešení. Ne, on ji nevyléčil, to by nedokázal nikdo, ale aspoň našel způsob, jak si mohla začít sama sebe vážit a podívat se na sebe do zrcadla.

Když došli ke schodům, tázavě se na ni podíval a ona přikývla. Ano, chtěla sejít dolů sama a bez pomoci. Sice se tím připravila o krásný pocit dotyku jeho těla, ale stálo to za to. Sešla několik stupňů a cítila, že je to v nových botách lepší. Jenomže se nechtěla připravit o ten pocit být nesena jako královna, takže se zastavila a on to pochopil. Zase ji vzal do náruče a ona se k němu přivinula celým tělem a svoji tvář přitiskla k jeho. Bylo to krásné jako sen. Potom si vychutnala se zavřenýma očima houpání, jak ji nesl po stupních dolů, vnímala zase teplo jeho těla a pevný stisk, jímž ji držel v náručí. Mohla mít zavřené oči, protože mu důvěřovala.

Až příliš rychle byli dole a on ji zase postavil na zem. Šla chodbou a kulhala jenom nepatrně. Za chvíli byli u dveří jejího pokoje. Stáli proti sobě, on se sklonil k její ruce a políbil ji, jako už tolikrát.

„Dobrou noc," řekl. „Tak zase zítra, Violo."

Líce měla trochu zarudlé, ale nebylo to studem, nýbrž vnitřním ohněm, který v ní hořel celý večer. Na tvářích a rtech ještě cítila jeho polibky a na dalších částech těla jeho dotyky.

„Děkuju ti, Kyriane," dostala ze sebe. „Za ty boty a…" zadrhla se jenom na okamžik. „I za to ostatní. Bylo to krásné dnes večer." Chvilku se na něj dívala, hleděla mu do očí, pak otevřela dveře pokoje a vešla.

On byl dnes tím, kdo zůstal stát na místě. Sledoval ji, jak odchází a mizí za dveřmi. Stálo ho mnoho přemáhání nechat ji odejít. Cítil ovšem, že dnešek byl jiný, než předchozí večery, kdy se s ní setkal. Dnes byla trochu sebevědomá, ne jenom objekt jeho zájmu. Projevila aktivitu a zájem, což byla novinka. Kyrian odcházel od ní dnes spokojený a s dobrým pocitem. Dnešek se mu zdál být dobrým příslibem dní budoucích. Na rozdíl od předchozích dní necítil vůči ní jenom touhu, ale i důvěru, sounáležitost a náklonnost.

16

Kráčel chodbami paláce a v myšlenkách byl ještě stále u Violy, když potkal Marii. V první chvíli ji ani nepoznal, měl ji za někoho ze služebnictva, jenomže pak si všiml drahých šatů a zachytil opojnou vůni pačuli. Měla navlhlé vlasy, takže jej napadlo, že jde z turecké lázně.

Zastavila se před ním, úmyslně vedle jednoho ze svícnů, které osvětlovaly chodbu. Chtěla, aby si jí dobře všiml, jejích půvabů, těla, které ještě nedávno tak obdivoval a které ho nakrátko uhranulo.

„Kyriane," řekla se svůdným úsměvem, jedním z nejdokonalejších, jaký u ní kdy viděl. „Skoro jsem tě nepoznala, tak dlouho jsme se neviděli!" Měla hezké šaty s hlubokým výstřihem, který tak tak ukrýval bradavky. Vlasy měla upravené na první pohled narychlo a ledabyle, ale byl v tom skrytý úmysl. Za vší tou prostotou se skrývala velká rafinovanost. „Nemáš chuť si trochu zašpásovat? Jen my sami dva, bez ostatních." Pohled, který na něj vrhla, jasně sliboval výjimečný zážitek.

„Marie, už jsem ti řekl, že mezi námi je konec."

Pokrčila rameny. „Jo, to jsi říkal. Ale co na tom?" Udělala dva kroky a stála těsně před ním. „Ona tě vzrušuje, jenomže tě nechce, že? Zato já bych tě chtěla. Tak v čem je problém? Co se stane špatného, když spolu ukojíme vzájemnou touhu? No? Nic špatného se nestane, za chvíli bude po všem a oba budeme spokojení. Už to nevydržím, můj milý. Chci se s tebou milovat, chci to, nebo se zblázním. Chci tě cítit v sobě, jako už tolikrát." Položila mu ruku na hruď a jela tou rukou dolů k pasu. Oči se jí leskly jako v tranzu.

Kyrian na ni hleděl, cítil její dlaň na hrudi, na břiše a pak ještě níž a cítil, že jestli se něco zvláštního nestane, bude za chvíli ztracen. Ale nestalo se nic, nikdo je nevyrušil, což rozhodlo. Přistoupil k ní, otočil ji tváří ke stěně, vyhrnul jí sukni a dotkl se zase teplého masa. Jednou rukou ji hladil na břiše a po stehnech, zatímco si druhou rukou rozepjal kalhoty. Netrvalo to déle než několik vteřin a pronikl do ní.

Opřel se oběma rukama o stěnu vedle její hlavy, ale tak, aby se jí nedotýkal na více místech, než bylo nezbytně nutné. Chtěl ukojit svoji touhu po tělesné rozkoši, ale bez velkých důvěrností. Ona si jeho odstupu buď nevšimla, nebo jí to bylo jedno. Položila líce na stěnu a nechala jej přirážet, ještě k tomu se prohýbala vzad, aby mu to usnadnila. Za okamžik se pohybovali v sehraném tempu a začali sténat, ona první.

Kyrian za ní se snažil ovládat, pevně semkl rty, dokonce se kousal od jazyka, jenom aby nevzdychal, jenomže to nevydržel. Nakonec i on čas od času zasténal, ale jenom tlumeně, aby jí neposkytl záminku k dalším důvěrnostem. Nechtěl jí dnes darovat rozkoš jako jindy, chtěl jenom uspokojit sebe. Proto, když se přiblížilo jeho vyvrcholení, v posledním okamžiku od ní odskočil a semeno vystříklo na její zadek. Vykřikla, vykřikl i on, ale každý z jiného důvodu. On úlevou, ona zklamáním. Rychle udělal ještě dva kroky zpět, aby se od ní ocitl co nejdál a začal si natahovat kalhoty.

Ona se pomalu otočila a v očích měla oheň, ale místo vášně a touhy tam hořela nenávist. Ani dnes ji neuspokojil, a tím ji zase pohaněl.

„Grázle!“ sykla. „Bastarde jeden mizerný, toho budeš ještě litovat. Potom si vzpomeň na moje slova.“ Uhladila si šaty a ráznými kroky šla pryč, už se za ním ani nepodívala.

On ještě chvíli postál na místě, opřel se jednou rukou o zeď a se sklopenou hlavou zvažoval co teď. Uvědomil si, že selhal. Ještě když odcházel od dveří Violina pokoje, sliboval si, že ji teď nemůže zklamat, když jsou tak blízko společného cíle. A uplynula chvíle a on svůj slib porušil. Zase se v něm totiž probudilo zvíře, a toto zvíře převládlo nad rozvážným člověkem. Přitom všemu byla na vině ona, Marie, to ona v něm probouzela nespoutanou šelmu.

Uvědomil si, že se musí něco stát, jinak dojde k neštěstí.

Většinu noci přemýšlel nad jistým plánem, teprve chvíli před úsvitem si lehl do lůžka a usnul. Hned ráno pak zavolal sloužícího a nechal si okamžitě zavolat Marii, Naďu a Ludviku. Za chvíli stály před ním, ještě zívající. Ani je nenechal začít o něčem mluvit, bez pozdravu jim oznámil, proč si je nechal předvolat.

„Musíte všechny tři opustit můj hrad, a to ještě dnes."

Hleděly na něj s vytřeštěnýma očima, nevyspané a vylekané. Sotva jim došlo, co to znamená, ospalost jim zmizela z očí. Jedna přes druhou začaly naříkat a vykřikovat: „Ale ne… to se přece nehodí… slíbil jsi nám… ne tak rychle… potřebujeme čas…," a tak dále. Tak se chovaly Naďa a Ludvika, Marie si jenom zkřížila ruce na prsou a mlčela.

Kyrian si odkašlal a pověděl jim i druhou část zprávy: „Každá z vás dostane měšec stříbra," pravil a ze zásuvky také hned vyňal tři plné měšce.

Hořekování ustalo jako když utne, Naďa dokonce udělala krok ke stolu a natáhla nedočkavě ruku.

„Počkej!" okřikl ji. „Abyste dostaly stříbro, a vidíte, že ho není málo, musíte složit přísahu, že o věcech, které jste na hradě viděly a slyšely, pomlčíte."

„O čem máme pomlčet?" ozvala se konečně Marie hněvivě. „Že Bílý vlk není legenda, ale jenom člověk z masa a kostí a že je vlastně jenom souhrnem úchylek a perverzí?"

Nevšímal si jí a pokračoval: „Kromě toho dostanete listinu, kterou když ukážete u směnárníka v Szögely, dostanete další měšec, a sice každý rok o zimním slunovratu."

Nastalo hrobové ticho. Jako první se probrala Ludvika. Udělala krok vpřed a řekla: „Přísahám při všem, co je mi svaté, že se nikdy ani slovem nezmíním o tom, co se stalo tady na hradě, co jsem tu viděla a slyšela. Ať mě hrom na místě zabije, jestli přísahu poruším." Dívala se mu do očí, když ta slova říkala.

Hradní pán přikývl a natáhl ruku s měšcem. Kromě toho položil na stůl do roličky svinutou malou listinu. Ludvika si obojí vzala, přitiskla na prsa a uklonila se.

Přišla řada na Naďu. „Taky já přísahám, a sice při svaté Panně Marii, že nebudu nikdy nikomu vyprávět o Wolfensburgu. Pokud bych přísahu porušila, ať na místě umřu.“ I ona dostala váček a listinu.

„Co když přísahu poruším?“ otázala se Marie.

„Nechám tě zabít.“ Když to říkal, nezaváhal, ani nehnul brvou.

Ušklíbla se. „Nemyslím. Na to tě moc dobře znám.“

Věděl, že s Marií budou potíže. S těmi dvěma ne, pro ně znamenala dnešní nabídka učiněné bohatství, majetek, který skoro přesahoval jejich představu. Ale Marie! Ano, znala ho dobře, on ji ovšem také. Znal její rozhodnost a cílevědomost, jež hraničila s umanutostí. Jenomže i on měl silnou vůli, navíc se skutečně rozhodl spojit svoji budoucnost s Violou a ne s Marií. To ho činilo silným, a tím pádem cítil, že by ji skutečně mohl nechat zabít, možná by to udělal i vlastní rukou.

„Marie, nejde jenom o mě, jde o celou smečku, jak tady říkáme. Je mojí povinností ji chránit. Nezajímá mě, jestli mým slovům věříš, nebo nevěříš. Naposledy říkám, že bych to udělal. Hotovo. A teď se rozhodni.“ Nyní, když to oznamoval, svým slovům skutečně věřil. Nic nesmělo stát mezi ním a Violou.

Hleděla na váček na jeho stole a sváděla boj. Nechtěla mu jenom tak darovat laciné vítězství. Trhla rameny a řekla: „Přísahám, že budu střežit tajemství Wolfensburgu. Jinak ať mě stihne věčné zatracení.“ Pak si i ona mohla vzít svůj lehce nabytý majetek.

„Dobrá, toto je vyřízeno. Sbalte si svoje věci, moji muži vás doprovodí do nejbližší vesnice. Přeji vám hodně štěstí v dalším životě.“

Naďa a Ludvika se okamžitě hrnuly ke dveřím a ve tvářích měly spokojený výraz. Ty se jistě na hrad už nebudou chtít vrátit. Marie počkala, dokud nevyšly ze dveří.

„Čekáš asi, že ti poděkuji?“ zeptala se s úsměškem.

„Ne, čekám jenom, že odejdeš.“ Opřel se v křesle a dělal, že si jí nevšímá.

„Budeš litovat, žes mě poslal pryč. Ona tvoje očekávání nesplní, s ní svoji vášeň neuspokojíš. Určitě ne tak, jako se mnou.“

„Unavuješ mě, Marie. Sbal si věci a zmiz odsud.“

Nehnula se z místa, neuhnula ani pohledem. Udělala ještě krok k němu. „Ty ze mě máš strach, Kyriane.“

Mlčel.

„Posíláš mě pryč právě proto. Máš strach.“

„Ušetři nás oba tohohle divadla, ano? Uchovej si aspoň trochu důstojnosti a jdi.“ Když to říkal, neměl hlas tak klidný, jak by si přál. Ona si toho také všimla.

„Když se mě nebojíš, ukaž se mi!“

Podíval se na ni. „Ty bys vážně chtěla vidět můj obličej? Ne, poskytl jsem ti, co jsem mohl, víc než si zasloužíš a víc, než jsi kdy od života čekala. Jsi vlastně bohatá. Můj obličej k té odměně nepatří, moje tvář patří jenom mně. Nikdy se nedozvíš, jak vypadá netvor, kterého jsi kdysi prosila, ať s tebou spí.“

Ani to ji nijak zvlášť nezasáhlo, vlastně to nebyla urážka. „Mezi námi není konec, Kyriane. Sice by sis to přál, ale nesplní se ti to.“ Obrátila se na podpatku a vyšla z komnaty.

Vydechl si, že ji má z krku. Nakonec si myslel, že vymyslel dobrý plán. Každoroční suma peněz by je měla udržet v mlčení, navíc bylo město Szögely dost daleko od tohoto kraje. Nemyslel si, že by se jim vyplatilo slídit po okolí a kout proti němu pikle. Snad jenom Marie! Jenom u ní si nemohl být zcela jistý. Teď už jenom prohodit pár slov s Andropolem, aby zařídil všechno potřebné ohledně doprovodu.

Pořád ale slyšel Mariinu větu o strachu. Ano, něco na jejích slovech bylo, to musel uznat. Skutečně měl trochu strach, ale jenom z toho, co všechno by z něj vyzvěděla, pokud by zde zůstala déle. V jejím náručí se pokaždé ukázal jako slaboch, splnil by jí mnohá přání, a tím by zradil svoji smečku, svoje lidi. Kromě toho v něm Marie pokaždé probudila zvíře, jež v něm jinak dřímalo a ukrývalo se na dně

jeho duše. S Marií v náručí se zvíře probouzelo. Jenomže on už nechtěl být zvířetem! Když ji vyhnal, doufal, že porazil i zvíře v sobě. Mohl být spokojený. Zatahal za šňůru od zvonku, aby přivolal svého sluhu.

17

Viola zase pracovala na svých obrázcích, otevřela si k tomu dokořán okno, aby jí do komnaty pronikl teplý letní vzduch. Proto také zaslechla hlasy pod oknem. Vstala a vyklonila se z okna, co se to děje.

Na nádvoří stál černý kočár a opodál čtyři jezdci. Marie, Naďa a Ludvika nosily a nakládaly do kočáru rance a uzlíky a hlasitě hovořily, dokonce se možná trochu hašteřily. Nerozuměla jejich slovům, ale podle všeho se chystaly ty tři k odjezdu, snad dokonce navždy. Nakonec přece jenom umístily všechna zavazadla na místa a kočí pobídl koně. Kočár a jezdci se vydali na cestu.

Viola se vrátila na svoje místo a uchopila zase uhel. Pokud ty tři skutečně odjely, a skoro o tom nebylo pochyb, dostával se její vztah ke Kyrianovi na další úroveň. Od nynějška už by pro něj byla jediná. Viola už nebude jenom náhražkou nebo řešením v nouzi. Bude jenom jeho.

Vzpomněla si na včerejšek, na dotyky, polibky, na úplně nové vjemy a dojmy, které předtím nezažila. Líbali se, hladili se, on jí daroval úžasné boty, ve kterých se cítila, znělo to velmi bláznivě, ale cítila se v nich skoro – šťastná!

Už se neděsila života na hradě, byla spokojená, těšila se na další události, už i na dnešní večer. Už se Kyriana nebála, nebyl pro ni netvorem z pohádky, a to dokonce ani ve svojí masce. Maska ji neděsila, za pár dní na hradě si na ni zvykla jako na součást jeho osoby. Zahlédla už v otvorech masky jeho oči a zdály se jí hezké, viděla a cítila na rtech i na těle jeho ústa a i ta jí přišla dobrá. Nemluvě o rukách, které se jí už mnohokrát dotýkaly na všech možných místech. Hořel pro ni, měl ji rád! Pomáhal ji a choval se k ní pozorně. Proto také

ona jej začínala mít ráda a už se pevně rozhodla, že se pokusí zbavit jeho rod kletby.

Večer se zase oblékla a učesala a sotva oblékání dokončila, vešel. Tentokrát poprvé zaklepal na dveře. Za ním vešli tři sloužící s podnosy.

„Budeme dnes večeřet u tebe, ano?“ řekl. Pak jí políbil ruku.

Přikývla, vlastně slovům nevěnovala moc pozornosti, vnímala hlavně dotyk prstů, a pak rtů na svojí ruce. Nabídka, že se bude jíst v její komnatě, dávala doufat, že po večeři se odehraje další dějství jejich románku. Zatímco sloužící chystali tabuli, podíval se na její oblečení a na střevíce.

„To jsou ty ode mě, že?“

„Ano, nemůžu se jich nabažit. Ten pocit, že skoro nekulhám, je úžasný. Nedá se to popsat. A nemám ani bolesti.“ Usmívala se, když to říkala a měla radost, že i on se usmál.

„Zítra nechám přivést ševce, aby ti udělal několik různých párů pro různé příležitosti. Můžeš mít různých bot a střevíců, kolik se ti zlíbí.“

Přisunul jí židli, obsloužil ji, pak dal na talíř sobě a začali večeřet. Bavili se zcela volně o maličkostech, hlavně co kdo celý den dělal. Viola se několikrát chtěla zeptat na odjezd těch tří ženštin, ale pokaždé si to rozmyslela. Stejně věděla, že dřív nebo později jí o tom Kyrian poví sám. Snažila se na toto téma zapomenout a místo toho si všímat Kyriana. Fascinovaly ji jeho ruce, dnes zase bez rukavic. Představovala si, jak se jí budou dotýkat. Její napětí se zvyšovalo, nemohla se dočkat konce večeře.

Když dojedli, opřela se a čekala, co přijde teď. Měla dojem, že se trochu červená, bála se, aby to nebylo vidět. Seděl naproti ní, pohrával si se sklenicí vína a pak řekl: „Myslím, že v tuto chvíli jsem v jiné dny říkal: ‚svlékni se!‘“

Čekala na ta slova už nějakou chvíli, odsunula židli od stolu a postavila se. Nejradši by se začala co největší rychlostí osvobozovat od šatů a dalších svršků, ale zarazila se. Sice se jí tělem rozlévalo příjemné teplo, i když na ni ještě nepřiložil ruce, ale něco ji napadlo. Ta myšlenka jí

bleskla hlavou sama od sebe a zcela náhle, včera ani v jiné dny ji nenapadla. A hned svůj vnitřní hlas poslechla. Jak tam stála, s rukama svěšenýma podél těla, řekla pevným hlasem. „Ty mě svlékni.“

Neodpověděl. Zaťala zuby a sevřela pevně rty v obavě, že udělala něco špatně. Možná to přehnala a zachovala se nesprávně, snad moc vyzývavě, možná dokonce neslušně. Ale zkusit to musela, protože v tuto chvíli ji nic lepšího nenapadlo.

Vstal, obešel stůl a přistoupil k ní. Na vteřinu se zastavil, ale pak skutečně vzal do prstů tkanice na horním dílu jejích šatů, rozvázal je a začal je povolovat. Tkanice obratně vyvlékal z oček, a tím uvolňoval horní díl šatů. Když se povedlo ji osvobodit, přistoupil k ní zezadu a začal uvolňovat háčky, kterými byla stažená sukně. Povedlo se mu rychle z ní stáhnout sukni i všechny spodničky. Podal jí ruku, aby mohla vystoupit z té spousty látky, která jí teď ležela u nohou.

Pak bylo třeba svléknout košilku. Dělal to mlčky, i ona mlčela. Viola ale první porušila ticho. Olízla si rty a osmělila se k otázce: „Řekla jsem něco špatně?“

Aniž by přerušil svoji činnost, odpověděl: „Neřekla, právě naopak, přesně to jsem chtěl slyšet. Tajně jsem doufal, že to řekneš i bez nápovědy. Stalo se.“

Zatajil se jí dech, když to uslyšela, protože si uvědomila, že ho tím potěšila. Konečně i ona mu připravila něco hezkého, něco jako překvapení. Stála a s úsměvem sledovala obřad svlékání, docházelo jí teď, že je to jakási hra, vlastně obřad, kterého se spolu účastní. Chvěla se vzrušením, po strachu předchozích dní necítila ani stopy. Chtěla jej potěšit, ale dělala to i pro sebe, konečně chtěla ochutnat z poháru rozkoše, který se jí tak nečekaně nabídl.

Konečně byla košilka rozepnutá a on ji z ní stáhl jako slupku.

„Máš nějaké přání?“ zeptal se šeptem.

Přemýšlela jenom krátce a pak řekla: „Líbej mě.“

Přiložil svoje rty na její a vzápětí se dotkly i jejich jazyky. Zatím se jeho dlaně začaly pohybovat po jejích ňadrech, ona zase začala rozepínat knoflíky na jeho oblečení.

Pak se konečně dostala na jeho holou kůži a on se slabě zachvěl pod tím dotykem. Ještě prohloubili svůj polibek a dodali mu víc síly a vášně. Kyrian věděl, že Viola už musí cítit jeho vzrušení a byl zvědav, co udělá.

Přitiskla se k němu a prodlužovala jejich polibek. Byli spolu spojeni ústy tak pevně, až se zdálo, že je nic nedokáže roztrhnout. Cítil bradavky jejích ňader na svojí hrudi, což jej přivádělo k šílenství. Cítil ovšem, že i ona se chvěje nedočkavostí. Pootevřel na chvíli oči a viděl, že Viola má zrudlé líce a slastně trochu mhouří oči. Nepochyboval o tom, že už nyní zakouší slast.

Oddělila se od něj, ale jenom ústy. „Uděláš všechno, co budu chtít?“ zeptala se.

Bez přemýšlení přikývl.

„Ukaž mi obličej.“ A doprovodila svoje přání několika rychlými polibky na jeho krk a hruď. Slyšela a cítila přitom, jak mu bije srdce. Jemně se vymanil z jejího objetí a ustoupil od ní. Dokonce se otočil zády. V tu chvíli zalitovala svého hloupého přání. Zachovala se jako malá holka. Co jí bylo po jeho tváři, když jej měla ráda celého, takového, jaký je?

Dívala se na něj a dech se jí úžil při pomyšlení, že všechno pokazila. Kousla se do jazyka a pak rychle řekla: „Božíčku, zapomeň na to. Zapomeň, co jsem právě řekla. Není to pro mě důležité, vážně.“ A když neodpovídal, dodala, vlastně zaprosila: „Polib mě, prosím tě!“ Chtěla poprosit ještě jednou, ale slova jí zastydla v hrdle, když si všimla, že pozvedl ruce a začal cosi dělat s řemením, které přidržovalo masku.

Ve strachu, co že to vyvedla, přitiskla si ruce na obličej. Neřekla ale nic, jenom se dívala, co se stane, co uvidí. Za chvíli byla maska dole a on ji odložil na stůl. Prsty si prohrábl vlasy a otočil se.

Viola pocítila strašnou úlevu, když si všimla, že má nos a ne tedy jenom díru vprostřed obličeje, jak se prý povídalo. Viděla oči, nos, ústa, bradu a všechno další, co má každý člověk. Zamrkala. „Proboha!“ vydralo se z ní, pak k němu napřáhla ruce. Chtěla i něco říct, jenomže nevěděla co, aby to

neznělo omšele a obyčejně. Co říct ve chvíli, kdy spatřila nejkrásnější mužskou tvář, jakou kdy viděla?

Viděla vysoké lícní kosti a krásně tvarovanou bradu, spíš hranatou než oblou, k tomu štíhlý nos. Podivné měl jenom vlasy, zcela bílé, jako sníh. Stejně bílé byly i řasy a obočí. Oči měl nepatrně šikmé, barvy snad temně rudé. Ano, některé věci na jeho zjevu byly docela jiné než u ostatních lidí, ale stejně musela znovu konstatovat, že krásnější tvář ještě neviděla. Připadal jí nadpozemsky krásný. Anděl.

Stála tam s napřaženýma rukama, ale zapomněla k němu doběhnout a vzít jej do náruče. Několikrát zamrkala, ale nic se na něm nezměnilo, nebyl to přelud.

„Chtěla bych tě namalovat," dostala ze sebe.

„Cože?"

„Ale asi ne, protože něco takového bych nikdy nedokázala namalovat. Na portréty nemám talent, už vůbec ne na tváře andělsky krásné."

Pořád ještě nevěřil, že mluví vážně. Když jí konečně uvěřil, zaklonil hlavu a dal se do smíchu. Stála klidně naproti němu a čekala, až se dosměje.

„Co ti přišlo k smíchu?" zeptala se trochu dotčeně, ale jenom trochu.

„Ale já nejsem anděl, já jsem netvor," opravil ji. „Jak tě napadlo říct, že jsem hezký?"

„Kdo ti řekl, že jsi netvor? Ty sám jsi na to přišel? Jistě, vypadáš jinak než ostatní lidé, ale to není nic hrozného. Každý anděl by ti mohl závidět."

„Skutečně? Tys viděla někdy anděla?" Sice se s jejím názorem neztotožnil, ale byl potěšený, že před ním neutekla.

„Neviděla, ale pokud existují, musí vypadat podobně jako ty."

Teď už se díval vysloveně vážně, začal o jejích slovech přemýšlet. Skutečně jej zmátla, čekal totiž úplně jinou reakci, či spíš několik možných reakcí. Strach, odpor a další, ale ne, že o něm prohlásí, jak je krásný. Ale nechtěl o tom teď přemýšlet, dnešní večer měl jiné plány a ona přece také. Dnes spolu měli sdílet lože, poprvé, ale jistě ne naposledy.

Chtěl prozkoumat každou píď jejího krásného těla a chtěl se tím zabývat až do rána.

„Dobrá, dobrá, vyřešíme později, jestli jsem netvor nebo ne. Teď musíme pokračovat v našem sbližování. Co ty na to?“ A pak dodal: „Nanejvýš jsem napůl netvor, napůl anděl.“

„Ano.“ Došla k němu a zase jej políbila na hruď. Pak z něj stáhla už dávno rozepnutou košili. „Vlastně velmi zdařilá kombinace, jak se tak dívám.“ Viděla jeho rozložitou hruď a pevné břicho. Ještě jednou jej políbila do důlku u klíční kosti a pohladila o trochu níž.

Podal si její ústa a přisál se na ně rty. Hladil ji po zádech a líbal. Pak zašeptal, co chtěl říct už dávno: „Dnes chci být s tebou, Violo, jako muž se ženou. Musíme dnes…“

„…prolomit kletbu,“ dokončila za něj mezi polibky.

„Nejde jenom o kletbu, jde i o nás, o tebe. Chci být s tebou už jenom kvůli tobě. Jsi všechno, co jsem si představoval, jsi taková, jakou jsem si tě představoval. Když tě obšťastním, připravím tím slast i sám sobě a naopak. A nejenom dnes, chci ti tělem i srdcem sloužit napořád. A pokud mám skutečně i duši, pak ti bude patřit i duše. Miluji tě a chci být pořád s tebou. Není to jenom kvůli staré rodové kletbě.“

Poslouchala a srdce se jí tetelilo radostí, protože slyšela to, o čem snila, že uslyší. Každý večer jí připravoval další potěšení, i dnes. Pociťovala k němu stále silnější a silnější cit.

„I já tě miluji, Kyriane. A milovala jsem tě ještě předtím, než sis sundal masku, protože jsem věděla, že ať je tvůj obličej jakýkoli, uvnitř jsi bez kazu. Chci, abys dnes se mnou dělal, co se ti zlíbí.“

„Ale já ti dnes způsobím trochu bolesti,“ zašeptal mezi polibky.

„Vím, ale jednou to muselo přijít. Stejně si nedokážu představit, že bys mi ty mohl způsobit bolest. Dělej, co musíš a mně také řekni, co mám dělat. Udělám to ráda.“

„Ty nemusíš dělat nic.“

„Jak to?“

Musel se až zasmát tomu, jak moc se podivila. „Dnes v noci nic. Později, snad, možná. Někdy později mě snad potěší, když vymyslíš něco neobyčejného, překvapujícího, co tě napadne. Ale ne dnes.“

„Tak dobře.“

Odnesl ji na lože a svlékl jí poslední kousky oděvu. Klekl si mezi její stehna a hladil ji na břiše a pohlaví. Měla tam nepatrně dlouhé chloupky, které se mu jevily pod prsty jako samet.

Viola ležela, přivírala oči slastí a trochu se kroutila pod jeho doteky. Každým nervem toužila po tom, co se mělo za chvíli stát.

Měl na sobě ještě kalhoty, Viola se už už chystala jej na to upozornit, ale nedostala se k tomu. Sklonil totiž hlavu a začal se jí jazykem dotýkat na místech, kde ji předtím hladil prsty. Bylo to ještě lepší, i když jí to v první chvíli připadalo nepřirozené a jaksi – odvážné. Netušila, že by se lidé mohli líbat i tam. Jenomže jí to přišlo tak příjemné. Ano, krásné! K tomu ještě se jí dotýkal i dlaněmi a nepřestával. Zatajila dech a napjala se.

„Uvolni se!“ zašeptal. Jak k ní zvedl hlavu, viděla, že je zarudlý v obličeji a lesknou se mu oči. Jejich pohledy se setkaly.

Poslechla a ještě trochu roztáhla nohy. Zase se sklonil a pokračoval v líbání mezi jejími stehny. Pak přestal pracovat rty a začal používat jazyk, hledal místo, kde by jí laskání způsobilo největší slast. Nemusel hledat dlouho, poznal to tak, že hlasitě vydechla a zaťala svaly. Její vzrušení bylo tak silné, že se snažila uhnout, ale on jí to nedovolil, držel ji pevně pod stehny. Vzápětí se mu přestala bránit a snášela tu rozkoš bez námitek. Zasténala a zaklonila hlavu. Horko jí stoupalo z lůna do břicha a ještě výš. Poslepu nahmatala jeho hlavu a zabořila mu prsty do vlasů. V tu chvíli zažila další překvapení, jeho vlasy byly neuvěřitelně jemné, vůbec nebyly na omak jako její vlasy nebo kterékoli jiné, na které si kdy sáhla. Kupodivu ji i tohle vzrušilo. Hladila ho a laskala prsty. Měla radost z každého pohybu jeho jazyka a rtů, začala se se zavřenýma očima usmívat.

A on, skloněný mezi jejími stehny, pokračoval, jenom tu a tam na chvilku zvedl hlavu, aby se jí zadíval do obličeje a zase se oddal svému a jejímu potěšení. Když poprvé vykřikla, nijak nezareagoval, jenom se stal něžnějším. Začala se mu svíjet v náručí, ale jenom do té míry, aby neztratila kontakt s jeho jazykem, rty a prsty. Křičela jeho jméno, zatínala ruce do prostěradla a trhaně dýchala. Cítila nezměrnou a hlavně nikdy nepoznanou rozkoš.

V tu chvíli se sklonil k její hlavě. „To nic, Violo, všechno je v pořádku."

Přitiskla se k němu a pomalu se uklidňovala. „Vím, vím," mumlala. „Ale bylo to tak nečekané a… nové. Jako kdybych svoje tělo neovládala, jako kdyby mi nepatřilo…" Chvíli mlčela, zatímco ho hladila a on hladil ji. „Ale to ještě nebylo… to… Že ne?"

„Nebylo, ale chtěl jsem ti poskytnout potěšení a radost. Každým způsobem, jakým to jde a způsobů je řada. Časem vyzkoušíme všechny a snad objevíme i nové. Musíš být šťastná, moc bych si to přál. Sice jsi sem nepřišla dobrovolně, ale chci, abys tady dobrovolně zůstala. Nebudeš tady zavřená, jako byla moje matka od mého otce. Ani nechci, abys mě nenáviděla, jak se to v našem rodě stávalo. Nechci ani, aby ses bála chvil strávených se mnou, abys měla strach z mých dotyků a mého laskání. Naopak, chci, abys po nich toužila."

Pohladila ho po jemných vlasech. „Tvůj otec matku zavíral?"

„Ano, byla tady zavřená a při první příležitosti, která se jí naskytla, se pokusila o útěk. Jenomže se jí to nepodařilo, a tak se po nějakém čase zabila. Skočila z hradeb. Alespoň tak chtěla najít klid a svobodu. Ale našla ji jenom ve smrti. Jenomže její sebevražda se stala osudnou i jemu. Chceš to slyšet celé?" zeptal se nejistě. Když přikývla, pokračoval. „Nikdo tady netušil, že se zabila, všichni si mysleli, že se zase pokusila o útěk, takže otec vyslal muže na koních, aby ji hledali. S pár dalšími prohledával hrad a nejbližší okolí. Pod jižní věží je takové místo sevřené prudkými svahy, kde je část dne stín. Otec tam zašel, na sobě jenom kalhoty, košili

a masku. Jenomže když vyšlo slunce, nestihl doběhnout zpátky, strašně se spálil a o osm dní později zemřel.“

„To je hrozné. Takže ty jsi ztratil vlastně najednou oba rodiče. Přišel jsi o všechny, kdo tě milovali.“

Zamyslel se a na chvíli sklopil oči. „Víš, já je nikdy moc rád neměl. Ani jeden z nich mi lásku příliš neprokazoval, spíš se ode mě odtahovali. Matka, ta mě vysloveně nesnášela, pro ni jsem byl zmetek, skoro zrůda. Nechtěla mě, otec mě s ní počal proti její vůli. Můj otec jí zničil život a já vlastně taky.“

Pochopila, kam míří. „Ona byla vlastně také…“

„Samozřejmě, ona také přišla z Allershausenu. Panna z vašeho města, která musela doma opustit všechno, co měla ráda a vydat se sem, mezi cizí lidi.“ Zadíval se kamsi do dálky, než pokračoval. „Protože jsem vyrůstal v takových poměrech, často jsem přemýšlel, jak si pak uspořádat vlastní život. Proto jsem teď chtěl, aby sem přijely tři dívky místo jedné. Myslel jsem si, že alespoň jedna si mě vybere dobrovolně a dvě pošlu domů. Nechtěl jsem svojí manželce připravit osud, jaký prožila moje matka.“ Položil jí hlavu mezi ňadra a chvíli tak zůstal.

Uvažovala, že jeho dětství muselo být v něčem podobné jako její. Nemilovaný, osamocený, skrývající se ještě k tomu v masce a také poznamenaný od přírody. Jaká dramata se tady odehrávala, když zde nevěsty vlčích mužů nezůstávaly z vlastní vůle! Srdce se jí sevřelo soucitem a další vlnou lásky. V očích ji pálily slzy, a tak pevně stiskla víčka. Zaradovala se z toho, že ji tady nečeká osud, jaký zde prožívaly generace mladých žen. Ona zde bude dobrovolně a obklopená láskou. A, pochopitelně, také mu daruje lásku. Teď si vyčítala, jak mohla uvěřit slovům Marie a ostatních, kteří jí Kyriana líčili jako skoro zlosyna, brutálního a surového netvora.

„Víš,“ mluvil dál, „když sem přijely ty tři, netušil jsem, co jsou zač. Choval jsem se k nim slušně a galantně. Hned první noc se na mě vrhly, využily mého duševního stavu a zmocnily se mého těla. Já jsem před nimi ještě nikdy neměl ženu a najednou tady byly ony tři. Umíš si to představit?

Neměl jsem zkušenosti, otec mě vychovával velmi zkrátka, nikdy by nedovolil ani to, abych si užil s děvčaty z podhradí. Asi by mě zabil. Takže ty tři mě navykly slastem těla a nakrátko mě úplně ovládly. Dostaly mě na nějakou dobu do stavu, kdy jsem nebyl s to je odsud dostat. Moje tělo tak prahlo po ženském těle, že jsem se stal jejich hříčkou. Až vždycky ráno jsem byl při smyslech a dokázal jsem uvažovat. Jenomže pak nastal zase večer a všechno začalo nanovo. Po pár dnech jsem si uvědomil, že tohle nejsou panny, ale protřelé milovnice, ženy daleko zkušenější než já. Dostal jsem strašný vztek, ale ovládl jsem se a nenechal je zabít. Nakonec jsem tedy poslal Andropola zase k vám a zbytek už znáš.“

„A co ta srdce, která přivezl Andropol v pytli?“ zeptala se tiše.

„Prasečí, od lidského je člověk v první chvíli nerozezná. Malá lest, ale věděl jsem, že zafunguje.“

Viola si vydechla radostí, že její milý nemá ruce potřísněné něčí krví. Nebyl krvelačný!

„Všechno je to takové podivné, Violo, unavuje mě to. Bohužel musím dál pěstovat mýtus našeho rodu a našeho sídla. Kvůli postižení nás, všech mužů v rodě, musíme dodržovat jisté zásady a šířit o sobě pověst tajemných bytostí, pokud možno ještě i krvelačných a surových. Je to dobré na odstrašení nepřátel a zvědavců. Já se nemůžu ve dne ukázat na denním světle, nemohl bych se s někým utkat v boji, proto mě musí obklopovat aura šelmy. Naštěstí mám schopné podřízené, moje bojovníky. Vlčí muži jsou skutečně výborně vycvičení a doprovází je pověst zabijáků. Právě jejich pověst drží od našeho sídla všelijaké lapky a tuláky, všechny, kdo by nám mohli ztrpčit život. Špatná pověst tohoto sídla nás všechny chrání, bude chránit i tebe. Tedy, pokud se nepodaří zlomit kletbu.“

„A ta maska?“

„To je také lest. Už jenom fakt, že se někomu přezdívá Bílý vlk působí strašidelně, což teprve, když nosí masku. Ta maska mi pomáhá vytvářet atmosféru tajemnosti a děsu. Kromě toho vypadám skutečně jinak než ostatní lidé. Pár

nejbližších mě ale bez masky vidělo, neboj se. Ale jenom lidé, kterým bezmezně důvěřuji.“

„Už i já!“

„Ano.“

„Slibuji, že tvoje tajemství nevyzradím.“

„Věřím ti. Skrýval jsem svoji tvář před tebou proto, že jsem si myslel, jak jsem ošklivý. Zoufal jsem si, že bys pohled na mě nesnesla.“

„Ale ty jsi nádherný, krásný. Kromě toho i velkorysý a máš dobré srdce. Nikdy bych si nevybrala za milého jiného muže než tebe.“

„Skutečně?“

„Skutečně.“

„V tom případě se pokusím být takovým, abys svojí volby nikdy nelitovala.“

18

Vášnivě se políbili a on se k ní přitiskl celou váhou těla, až vzdychla. Napadlo ji, že teď to snad už přijde. Budou svoji, tak jak to má být. Teď se to stane! Od samého začátku cítila na sobě tvrdé místo v jeho rozkroku, věděla, co to znamená.

Poznal, nač Viola asi myslí. Usmál se. „Když jsem vzrušený, moje tělo se rozhoří a na některých místech ztvrdne. A tvoje? Tvoje zase změkne, zvláční a na některých místech zvlhne.“ Zasmáli se tomu oba. „Tvoje vlhkost znamená, že mě můžeš do sebe přijmout. A pak se to stane, zažijeme velkou rozkoš, největší, jakou mohou lidé zažít.“

Cítil, jak je nedočkavá, jak se chvěje a chvílemi přivírá oči. Čekala a on se těšil. Těšil se neobyčejně, nikdy nechtěl nic víc, než mít tuto krásnou ženu. Ale nechtěl nic uspěchat. Dnes se dokonale kontroloval, věděl, že nic se mu nevymkne z rukou. Sice věděl, že ještě v koutku jeho duše se krčí zvíře, ale dnes bylo pevně na řetězu a nemohlo se z něj dostat. Jeho lásku nesmělo nic ohrozit.

Jednou rukou si konečně začal rozepínat kalhoty, aby dokončil, co začal. Konečně. Ale vtom se ozvalo bušení na dveře a křik. Někdo volal: „Pane, pane! Hned musíte sem, stalo se neštěstí!“ A k tomu další volání a hluk z chodby.

Kyrian se posadil na lůžku. Ona k němu vzhlížela překvapeně. Pohladil ji a dal jí polibek na čelo. „Hned se vrátím. Jenom se podívám, co se děje. Muselo se něco zlého přihodit. Počkej!“

Vstal a za chůze se ustrojil. Nasadil si i masku, takže když otevřel dveře, viděli ho jeho lidé tak, jak jej byli zvyklí vídat. Stáli tam muži.

„Pane, zřítil se strop nové štoly. Čtyři chlapi jsou tam zasypaní. Musíme něco udělat. Rychle!“ Ve tvářích mužů viděl skutečný strach.

„Dobrá, hned jsem dole. Zavolejte ještě další chlapy. Jenom stráže ať zůstanou, ostatní ať jdou do dolu.“ Zavřel dveře a vrátil se k Viole. „Slyšela jsi, co se stalo. Musím se tam podívat a zjistit, co se dá dělat. Vrátím se brzy. Počkáš na mě?“

Posadila se. „Buď opatrný.“ Věděla, že musí odejít. Toto byl jeho hrad a jeho lidé, kdo byli v nebezpečí. Nabídla mu tvář k poslednímu polibku a nechala ho jít. Dívala se, jak vychází z pokoje a dívala se za ním s obavou. Tak nerada ho pouštěla. Chápala, že důl znamená pro hrad velmi mnoho, byl hlavním zdrojem bohatství. Navíc byl místem, kde mohl Kyrian klidně pobývat, protože tam byl chráněný před sluncem. Jeho tělo vypadalo, že je zvyklé námaze a napadlo ji, že jistě často s ostatními muži pracuje tam dole, aby se otužil a zesílil.

Podepřela si záda polštáři a umínila si, že neusne a počká na něj. Chtěla být vzhůru, až se vrátí, aby mohli pokračovat v hrátkách tam, kde přestali. Jenomže to nedokázala, oči se jí přece jenom zavřely a usnula.

Když se probudila, Kyrian u ní ještě nebyl. Závěsy byly zatažené, takže nedokázala určit, zda je noc, nebo už je den. Dotápala k oknu a zjistila, že slunce stojí dost vysoko. Zatahala za zvonec, aby přivolala někoho ze služebnictva. Velmi ji znepokojilo, že Kyrian ještě není zpátky. Líza za chvíli vběhla do pokoje a Viola se hned ptala, co je nového.

„Nikdo není mrtvý ani zraněný. Zatím,“ odvětilo děvče.

To ji ale moc neuklidnilo. Nechala se obléct a učesat, když osaměla, přecházela po komnatě sem a tam. Stále napínala sluch, zda neuslyší vracející se muže, vyhlížela z okna, zda je neuvidí. Byla stále nervóznější.

V obvyklou dobu přinesla Uršula podnos s obědem, ale Viola neměla na jídlo pomyšlení. Poslala jídlo hned pryč a sedla si zase na postel. Měla dojem, že to dlouhé čekání nevěstí nic dobrého. Napadaly ji samé hrozné věci. Vstala a pobíhala ode zdi ke zdi.

Nevydržela tu samotu a vyšla z komnaty. Chodby a schodiště byly úplně vylidněné, neslyšela žádné hlasy. Vyšla před budovu, ale ani tam nikoho nespatřila. Jako kdyby všichni hrad opustili. Postála na slunci, vešla do knihovny, vybrala si bezmyšlenkovitě jednu knihu a s ní zamířila do zahrádky za tureckou lázní. Chtěla tam čekat do večera. Napadlo ji, že možná Kyrian čeká až se setmí, aby vyšel z dolu. Pokud je zával velký, možná se nemůže vrátit podzemním tunelem, který vede do hradu.

Vešla do lázně, zase ji obklopilo vlhko a horko, malé olejové lampičky mihotavě hořely a dávaly trochu světla. Zamžikala, než si oči zvykly na šero a pak ke svému údivu spatřila, že v bazénku někdo sedí. Kyrian! Skutečně to byl on. Snad chtěl dát odpočinout unaveným svalům, než zajde k ní. Došla k okraji bazénku.

„Dopadlo všechno dobře?“ zeptala se.

„Tři chlapi jsou zranění, ale ne těžce. Zotaví se. Už je odnesli k jejich rodinám a je u nich medikus. Budeme muset vyspravit výdřevu, než budeme zase těžit. Ale měli jsme štěstí, mohlo to dopadnout daleko hůř.“

Přikývla. Všimla si teď, že má na krku a na zádech pár odřenin. „Jsi zraněný?“ polekala se a udělala krok k němu, aby si krvavé škrábance prohlédla.

„To nic není, jenom…“ Odmlčel se, protože Viola uklouzla a začala padat do bazénu. Pokusil se ji chytit, ale nedokázal to a ona skutečně do vody spadla, až kapky vysoko vystříkly. Hned po ní sáhl a pomohl jí na hladinu.

Viola lapala po dechu a odhrnovala si vlasy z obličeje. Oblečení bylo teď těžké jako cent, protože úplně nasáklo vodou. Vůbec nedokázala stát na nohách. Držela se jako klíště jeho paže a nevěděla, má-li se smát, nebo zlobit. Původně se chtěla podívat na jeho odřeniny, ale zůstala fascinovaně stát s pohledem upřeným na jeho výjimečně krásný obličej. Místo aby se dotkla jeho rány, pohladila jej po tváři. Najednou si uvědomila, že je úplně nahý.

Přitáhl si ji blíž a najednou zapomněl na svoji únavu i na pochroumanou ruku. Přitiskl ji k sobě a jejich rty se samy našly. Vyměnili si velmi dlouhý polibek. Viole se to líbilo,

přijala laskavě jeho jazyk ve svých ústech a hladila jej po vlasech a po krku. Zase se v ní rozhořel oheň, který cítila včera večer. Tentokrát vzplanul ještě rychleji, při pouhém pohledu na milého.

Ani jeho ruce nezahálely. Začal rychle povolovat tkanice a knoflíčky na šatech a za chvíli ji svlékl, takže těžké šaty klesly ke dnu jako kámen. Napřed se objevila její krásná ňadra se vztyčenými bradavkami, potom břicho a pak stehna a klín. Objal ji a přitiskl její nahé tělo ke svému. Na okamžik se přestali líbat, aby si zašeptali pár sladkých vět, ale jejich ústa to dlouho nevydržela, zase se líbali a hladili. Kyrian nevěděl, zda se má dotýkat raději jejích ňader či stehen a rozkroku, každé z těch míst bylo jedinečné a přišlo mu nádherné.

Viola zavzdychala a zaryla mu nehty do paží. Tiskla se k němu, jak nejvíc to šlo a konečně dostala odvahu umístit svoje dlaně i jinam než jen na jeho hruď a břicho. Pohladila ho po pupku a vzápětí nahmatala jeho přirození. Skoro vyjekla překvapením, když nahmatala tu věc, kterou u muže ještě nikdy nespatřila. Zrudla jako pivoňka, ale tak toužila po spojení s Kyrianem, že neucukla a začala mu přirození hladit.

I jemu se to líbilo a zašeptal jí do ucha: „Ano, jenom ho sevři pevněji. Ještě!“ Kromě toho pohnul boky, aby jí naznačil, že ona zase může rukou pohybovat. Pochopila to a začala pohybovat sevřenými prsty, jež obemkla kolem jeho údu. Kyrian zhluboka vydechl, z hrdla se mu vydral sten, který se pod nízkým stropem lázně několikrát odrazil.

Viole v tu chvíli došlo, že v takových chvílích mají pod kontrolou jeden druhého, že mu mohou připravit nejlahodnější slast. Včera on jí, dnes ona jemu. Velmi ji to potěšilo, protože něco takového zatím jenom nejasně tušila. Dnes měla důkaz.

Pokračovala v laskání a on jí svými pohyby nepatrně pomáhal. Svírala jej v dlani, cítila ho, vnímala, jak je pevný a mužný. Tou rukou mohla cítit, jak se jeho vzrušení stupňuje a jak tělo vibruje pod nápory slasti.

Začal ji teď líbat jinak, tak nějak tvrdě, skoro surově, ale pochopila, že to není nic špatného. Věděla, že se přestává

kontrolovat, proto ty drsné polibky. Už to muselo každou chvíli přijít…

Kyrian se rozhodl na nic nečekat, vysadil ji na břeh, položil na kachlíky a sám též vyskočil z vody. Chtěl si ji vzít hned teď a tady. I ona to chtěla a roztáhla pod ním nohy. Tím pocítil její oholený klín pod svým přirozením. Včera se jej dotýkal jenom rukama a ústy, dnes už i svým ztopořeným mužstvím. Přelila se mu mozkem vlna horka.

„Musím tě mít," zachroptěl zase tím jakoby cizím hlasem.

„I já tě chci, Kyriane. Musíme už být konečně jako muž a žena, doopravdy spolu."

Chtěl ji ještě chvíli líbat a laskat, ale ona zůstávala neoblomná. Nechápal, kde se v ní bere síla, jakou ho k sobě tiskla. Hýbala stehny a zadkem, aby do sebe dostala jeho přirození, když už se on zdráhal.

„Hned!" sténala. „Teď!" Držela ho za ramena a tiskla k sobě, přitom k němu zvedala hlavu, aby jej líbala.

Nenechal se dvakrát pobízet a pomalu zasouval svůj úd do její kundičky. Viola byla vlhká a ochotně roztahovala nohy. Sice si říkal, že bude trpělivý, že svoji touhu ovládne, ale když do ní konečně pronikl, bylo po předsevzetí. Neviděl, neslyšel, vnímal skoro jenom teplo mezi jejími stehny a stisk, který jej svíral. Chtěl si počínat pomalu, opatrně, nezpůsobit jí bolest, ale nešlo to.

Propletení se divoce líbali a nacházeli na svých tělech stále další místa, na kterých mohli tomu druhému způsobit potěšení a slast. Kromě toho se v ní stále pohyboval a měl pocit, že pomalu přichází o rozum. Jeho předsevzetí, že bude něžný, vzalo za své, choval se drsně, přirážel rychle a až na doraz.

Viola křičela, ale bolest cítila jenom malou chvíli na začátku, pak se dostavila další vlna slasti, tentokrát zase větší než při předchozím laskání. Chtěla přemýšlet o tom, jak je to zvláštní, že se její příjemné pocity stále stupňují, ale musela tyto úvahy odložit, protože se začala zmítat pod Kyrianem, nemohla myslet na nic jiného než na něj a na sebe. Cítila v sobě muže, poprvé. Konečně. Ukazovalo se, že je to

nádherné a přitom to byl teprve začátek. Po dnešku přece přijdou další dny a roky a oni se budou poznávat stále víc.

Viděla Kyriana vlastně rozmazaně, což způsobilo jednak to, jak divoce se pohyboval, jednak její vnímání rozostřené rozkoší. Sluch a zrak skoro nefungoval, zbýval jenom hmat, kterým naopak vnímala tak ostře jako nikdy. Cítila ho v sobě stále zřetelněji a dokázala rozeznat už i jemné nuance jeho pohybů.

„Ještě!“ zašeptala. „Víc,“ pokračovala. Oči měla zavřené, už se na svého milého nemusela dívat, měla ho přece v sobě. Její tělo už jí napůl nepatřilo, patřilo jemu, ale to platilo i naopak. Ocitla se na pokraji bezvědomí a stále něco šeptala. Pak začala vykřikovat jeho jméno. Když se v ní na okamžik zastavil, nevěděla, co to znamená. Otevřela oči, ale vzápětí se v ní několikrát pohnul ještě divočeji než dosud. Vykřikl, zasténal a pak na ni padl a zůstal bezvládně ležet.

Hladila ho po zádech a po vlasech, šeptala chlácholivá slůvka a poslouchala, jak hlasitě a rychle dýchá. Netušila, že to bude tak nádherné, nepřekonatelné. Jak mohla dosud žít bez vší té rozkoše, bez polibků, dotyků a všeho dalšího? Jak mdlý jí teď připadal její dosavadní život! Držela Kyriana pevně v objetí a usmívala se. Tak vypadá štěstí, říkala si. A po dnešku už to nebude jinak.

Po nějaké době se Kyrianův dech uklidnil a svaly se uvolnily. Zvedl se na loktech a zase jí pohlédl do očí. Viděl v nich radost, štěstí a na jejích rtech pohrával úsměv. Jeho první jasnou myšlenkou ale byl smutek; uvědomil si, že se k ní choval jinak, než si předsevzal. Zase byl jako zvíře! Způsobil jí bolest a ona mu to jistě nikdy nepromine. Kam se poděly jeho dobré úmysly? Co si o něm teď Viola bude myslet?

„Kyriane?“ oslovila ho.

Podíval se na ni a v očích měl úzkost.

„Co se stalo?“ zeptala se, když viděla jeho zachmuřené čelo.

Chtěl se začít omlouvat a proklínat se, ale slova mu uvázla v hrdle, protože Viola se usmívala a měla ve tváři

výraz, jaký u ní ještě neviděl. Ale nebyla to nenávist nebo pohrdání. Spíš štěstí!

„Způsobil jsem ti bolest," zamumlal nezřetelně.

„Ale ne. Snad jenom trošku, to nic. Přece jsem si to sama přála, vzpomeň si."

Zvedl se a posadil se. Ona také.

„Je to vždycky takové?" chtěla vědět.

„Ne, jenom napoprvé." Byl trochu zmatený z její reakce. Po hněvu u ní nebylo ani stopy.

„Udělala jsem něco špatně?" zeptala se, protože v jeho výrazu jasně četla rozpaky a jakýsi neklid. „Byla jsem…" hledala vhodná slova, „…necudná? Neslušná? Už to nikdy neudělám, Kyriane, vážně. Promiň mi to."

Rychle se po ní natáhl a přivinul ji k sobě. „Ne, byla jsi úžasná, moc se mi to líbilo. Nic z toho, co jsi udělala, nebylo špatně, věř mi. To já jsem se přestal kontrolovat a úplně jsem propadl vášním. Slíbil jsem sobě i tobě, že budu něžný a pozorný, ale nedokázal jsem to. Vrhl jsem se na tebe jako divoká bestie. Je mi to líto." Políbil ji na krk. „Promiň mi to, neudělal jsem to naschvál. Myslel jsem si, že se ovládám, ale všechno bylo nakonec jinak. Zmocnila se mě touha po tobě a…"

Umlčela ho radši polibkem, aby tu nesmyslnou zpověď umlčela a aby se nemusela rozesmát. „Ale ne," řekla pak tiše. „Ty nejsi vůbec zvíře. A byl jsi na mě něžný, vzpomeň si. Jsi zamilovaný, to je všechno. I já jsem. Tohle všechno se dnes sběhlo tak náhle a nečekaně, možná proto máš ten dojem. Ale mně se to líbilo."

„Takže se na mě nezlobíš?"

„Budu se zlobit, jestli se zase brzy nebudeme milovat. A jestli to nebude v posteli," řekla se smíchem. Vypadala krásně. Nahá, ale vůbec se před ním nestyděla, klidně se mu opírala o paži a usmívala se. Tělo se jí lesklo vlhkostí a potem, vlasy měla slepené a volně jí spadaly po skráních až na ramena. Šťastná a bezstarostná, přesně tak vypadala. Kromě toho slibovala každým svým slovem a gestem opakování dnešního milostného zážitku. Byla příslibem do budoucna. „Miluji tě, Kyriane, a nikdo na tom nic nezmění."

19

Svým oddaným a příjemným chováním Viola rozptýlila u Kyriana poslední pochyby, že snad se mezi nimi stalo něco nepatřičného. Byla milá, často se smála a stále mu něco povídala. Strávili spolu ještě několik dalších hodin a on se nestíhal divit tomu, jak se změnila. Každou chvíli se ho dotýkala, občas jej políbila a chovala se úplně uvolněně. I on pociťoval velké štěstí, nyní vlastně dvojnásobné. Několikrát si v duchu připomněl, že je jí zavázán a musí jí její příchylnost oplácet stejnou či ještě větší láskou. Vždyť i ona jej milovala.

Strávili celý večer a celou noc v její komnatě, chvílemi se mazlili a škádlili, chvílemi nakrátko usínali a začínali pak zase od začátku. Ale ať se milovali nebo krátce odpočívali, stále si leželi v objetí a co nejvíce se dotýkali jeden druhého.

Ráno nakonec Kyrian přece jenom vstal, aby zavolal sloužící. Chtěl jim přikázat, aby pro ně přinesli snídani. Oblékl se tiše, takže Violu ani nevzbudil. Ve dveřích se po ní ještě jednou ohlédl a musel uznat, že spí jako víla. Ležela k němu obrácená zády, nicméně i v této poloze v něm vyvolala vzrušení a lásku. Viděl krásné linie její šíje a zad, pokrčené nohy, viděl rozpuštěné vlasy volně rozprostřené po polštáři. Vypadala jako dokonale zhotovené umělecké dílo. Ve vzduchu kromě toho ještě pořád visela její vůně, což na něj také působilo. Jenom nerad od ní odcházel.

Uvažoval o tom i na chodbě a na schodech. Umínil si, že ji bude opouštět co nejméně, aby při každém loučení s ní netrpěl.

V kuchyni v přízemí potkal velitele Andropola a vyptal se ho na stav zraněných. Dozvěděl se, že jsou v pořádku a že nikdo nemá nebezpečné zranění. Také spolu v pár větách

probrali opatření, jež bude třeba udělat v dole. Spočítali hned na kusu papíru, kolik nových trámů na výdřevy bude nutné objednat, aby se mohly obnovit kutací práce. Za pár minut probrali to nejdůležitější s tím, že se s Andropolem Kyrian zase během dne sejde. Zatím nachystaly kuchařky na tác snídani.

Kyrian nemeškal, popadl snídani a stoupal rychle po schodech za Violou. Potichu otevřel dveře, položil jídlo na komodu a zase potichu zavřel. Jenomže když se otočil ke své milé, zjistil, že Viola v lůžku není. Prostěradlo leželo zmuchlané, polštáře rozhozené a na přikrývce spočíval list papíru. Popsaný list. Kyrianovi se sevřel žaludek ve zlé předtuše.

Jestli ji chceš mít zpátky, vyjdi na jižní věž. Ale ještě před západem slunce. Sám. To stálo na papíru napsané nehezkými písmeny. Pustil papír na zem. „Budeš litovat," řekla mu Marie, než odešla. Asi se vrátila, aby se mu pomstila. Ale jak? Koho chce zabít? Jeho, nebo Violu?

Pokoušel se chvíli jasně uvažovat, ale nešlo to, protože jeho mysl svazoval strach o Violu. Mrazilo ho, když si ji představil v rukách té silné a ke všemu odhodlané ženy. A to všechno kvůli němu! Viola nesměla trpět kvůli němu, nesměl to připustit, i kdyby sám měl zahynout. Že je Marie odhodlaná ke všemu, věděl dobře. Nechtěla jeho peníze, chtěla jenom jeho zhoubu. Opovrhla bohatstvím, které jí vnutil, rozhodla se pro pomstu.

Neváhal, nevolal pomoc, rozběhl se hned chodbou k jižní věži. Hnal se po schodišti nahoru, dveře nebyly zamčené. Otevřel je dokořán, ale musel zůstat ve stínu. Sice byl kompletně oblečený, včetně masky, ale ani tak nesměl riskovat vyjít na slunce, byla by to jeho smrt.

O kus dál, na volném prostranství na vrcholu věže pochopitelně stála Marie a vedle ní spoutaná Viola. Kromě pout na rukou měla i ústa zavázaná šátkem. Marie jí držela pod krkem nůž.

„Vidíš, Kyriane," vyjekla Marie, „že nic není u konce. Neříkala jsem to?" Mluvila hodně nahlas, z úst jí tryskala

nejenom slova, ale i strašná nenávist. Jestli tento rozhovor bude chvíli pokračovat, musí ji uslyšet strážní.

„Co chceš ještě?“ zeptal se.

„Tvoje štěstí chtít nemůžu, takže chci to druhé nejlepší. Tvoje neštěstí.“

„Jestli zabiješ Violu, jsi okamžitě mrtvá. Zabiju tě dřív, než její tělo dopadne na zem. A dokonce i kdyby se ti povedlo nemožné a já tě nedostal, tento hrad nikdy živá neopustíš. Sem ses nějak dostala, ale ven se ti to nepovede.“

„Samozřejmě, že ji zabiju. I tebe zabiju, a odsud se taky dostanu. Dostala jsem se sem, dostanu se zpátky, a sice stejnou cestou. Klidně ti řeknu jak. Ventilační šachtou.“ Protože chtěl něco namítnout, pokračovala: „Ano, hlídají ji, ale tvoji muži jsou jenom muži a když si vyhrnu sukni, můžu si s nimi dělat co chci. Nikdo mi neodolá. Ale to ty víš přece nejlíp.“

Když to poslouchal, uvědomil si, že její plán, jakkoli šílený, by mohl vyjít. Vnitřnosti se mu sevřely děsivým strachem. O sebe se nebál, strachoval se o svoji lásku. Věděl, že udělá i nemožné, aby ji ochránil.

Marie přejela nožem Viole po tváři a způsobila jí krvavý šrám. „Přece tam nebudeš stát jako dřevo!“ posmívala se mu. „Přece ji zachráníš, ne? Aspoň zkusit bys to mohl.“

„Co chceš?“

„Chci vidět, jak vypadá taková všeobjímající nekonečná láska. Taková, o jaké se píše v básních. Chci poznat rozdíl mezi láskou a povykováním v posteli, chlípným řvaním a nadrženým hekáním. Ukaž, co je ta tvoje láska.“

„Co mám udělat?“

Přejela teď nožem po jejím krku a zase tam zanechala škrábanec. „Řekla mi, že ji miluješ a ona tebe. Prý dokonce pro ni hoříš. A to mě zaujalo, právě to bych ráda viděla. Jak hoříš. Pojď ke mně.“

Pořád ještě se držel ve stínu. „A když to udělám, pustíš ji?“

Mávla neurčitě rukou s nožem. „Snad ano, snad ne. To zjistíme, až budeš tady.“

Došlo mu, že Marie Violu nepustí, chtěla je zabít oba. Přesto se ale okamžitě rozhodl udělat, co chce. Ano, přesně jak říkala. Musí to udělat a pak se uvidí. Pootevřel dveře ještě o kousek.

„Sundej si kabátec a košili," poroučela Marie.

Poslechl a pokoušel se nedívat na slunce na obloze. Stejně tak se nedíval na Violu, protože by tam jistě uviděl hrozný strach. Jenomže Viola neměla na výběr, on ano. Snažil se jasně uvažovat, co by mohl udělat. Nějaká možnost tady být musela a on na ni chtěl přijít. Hlavně se nedívat do Violiných vystrašených očí.

Shodil ze sebe kabátec a pomalu si rozepínal košili a rozvazoval tkanice na rukávech. Nespěchal, chtěl získat čas, doufal v nějakou událost, která udělá Marii čáru přes rozpočet. Jenomže to nesměl přehnat, protože už cítil pálení kůže. Ještě se nesvlékl, ještě se neocitl na slunci a už mu světlo způsobovalo bolest. Jako kdyby ho namáčeli do kyseliny, bolela ho každá píď kůže.

Už i košile mu ležela u nohou, čekal teď na další rozkazy. Kromě kůže ho nyní pálily trochu i oči. Jenomže ani Marie moc nespěchala, asi jí došlo, že trpí a chtěla si ten moment vychutnat.

„Ano, teď asi skutečně hoříš," usoudila cynicky. „To jsem zvědavá, jak dlouho to vydržíš, drahý." A pak řekla k Viole: „Kdyby ses na to už nemohla dívat, prostě skoč z hradeb."

„Ne!" zvolal. „Neposlouchej ji, Violo! Zůstaň, kde jsi."

Viděl stále hůř, oči ho pálily jako oheň, zběsile mrkal, ale nepomáhalo to. S bolestí počítal, ale ne s tím, že na slunci skoro ztratí zrak. Vlastně slyšel jenom Mariin hlas a podle něj se musel orientovat.

„Ale Kyriane, jak dojemné," posmívala se mu. „Ale spíš jenom ubohé, nemyslíš? Prostě pro ni shoříš, pro svoji velkou lásku a ona pak ze smutku sletí z hradeb. Buď sama, nebo jí pomůžu. Dost banální, nudné. Čekala jsem tak nějak víc, zklamali jste mě oba."

Zoufale hledal východisko, ale žádné nenacházel. Původně myslel, že se s ní pustí do křížku a prostě ji zabije,

jenomže nepočítal s tím, že mu selže zrak. Něco ho přece však napadlo.

„Chtěla bys vidět moji tvář?“ zeptal se.

„Podívat se můžu, až bude po tobě, a to už nebude dlouho trvat.“

„Ale to nebude to samé. Možná by tě moje podoba zajímala ještě teď, zaživa.“ Chytal se té možnosti jako tonoucí stébla.

„Tak sundej tu trapnou masku.“

„Nechtěla bys mi ji sundat sama? Přece jsi po tom toužila. Ptala ses mě, jestli ti to dovolím.“

Mlčela, Kyrian slyšel jenom šustot suknì, jak se před ním někdo pohyboval. Musel ji donutit k řeči, protože jedině podle zvuku hlasu dokázal určit, kde je. „Musíš mi ale slíbit…“

„Já nikomu nic neslibuji, obzvlášť tobě ne. O nic se nepokoušej, nemysli si, že jsem bezbranná. S nožem jsem se naučila zacházet už jako děcko.“

Slyšel, jak jde k němu, pak už ji dokonce i slabě cítil, nepatrný zápach parfému a potu. Postavila se za něj a ve chvíli, kdy přiložila ostří nože k řemení na masce, trhl sebou a otočil se. Podařilo se mu zachytit její ruku s nožem a okamžitě jí vrazil zbraň až po rukojeť do míst, kde měla mít hruď. V hněvu a ve strachu, že musí s Marií skoncovat nadobro, jinak mu bude ztrpčovat život dál, bodl ještě dvakrát. Stříkala na něj krev, slyšel slabý výkřik a chroptění, ale pořád držel její zápěstí s nožem a nepouštěl ho.

„Ne, ty se nikdy nedozvíš, co je to láska,“ šeptl k ní mezi bodnutími tiše, aby to Viola neslyšela. Hlas se mu třásl, a tak radši zmlkl. Až když mu padlo do náruče ještě teplé tělo, přestal bodat a vtáhl mrtvolu do stínu věže. Sám se stáhl ještě dál, do bezpečí šera, aby konečně ukončil ty bolesti.

Pořád ještě nic neviděl, úplně ztratil zrak, byl dokonale oslepený sluncem. Šeptal teď Violino jméno, ale pořád ještě nevěděl, co s ní je.

Ale Viola už k němu spěchala. Přeskočila mrtvou Marii, vtáhla Kyriana o kousek dál. V tu chvíli omdlel. Na mnoha místech kůže mu už naskočily puchýře, byl spálený jako od

ohně. Popadla zkrvavený nůž, uchopila ho mezi koleny a po krátkém snažení se jí povedlo přeříznout pouta. Pak se mohla konečně o Kyriana postarat, hned jak si sundala šátek z pusy.

Když viděla, že je dokonale ve stínu, vlastně v šeru, vyběhla ještě jednou na hradbu a zavolala z plného hrdla na stráže o pomoc. Pak se k němu zase vrátila, zahalila ho celého kusy oblečení a jeho hlavu si položila do klína. Hladit se jej ale neodvažovala, protože kůži měl v jednom ohni a nechtěla mu působit další bolest.

Pak už slyšela hlasy mužů spěchajících po schodech. Když spatřili, co se stalo, zmlkli, opatrně zvedli Kyriana a rychle ho nesli do jeho komnaty, kde vládla úplná tma. Viola zatím svolala ostatní služebnictvo, řekla, co se stalo a poslala pro medikuse.

Kyrian byl v bezvědomí, ještě když přišel medikus. Prohlížel zranění, přikázal přiložit jenom vlhké plátno namočené v ledové vodě. Pak se obrátil k Viole.

„Zasažena je velká plocha trupu, bude se to hojit jenom pomalu a zdlouhavě, a to nemluvím o bolesti. Hlavně musíme zabránit hnisání ran, to by byl konec. Otravu krve bychom už nezastavili. Zatím budeme kůži jenom ochlazovat ledovými zábaly, později snad přiložíme hojivé masti. Naděje na záchranu tady je, ale může se stát cokoliv.“

Viola slyšela v jeho hlase obavy a srdce se jí sevřelo strašnou úzkostí. Nechtěla ale ukázat zbabělost, a tak pronesla hlasem co nejpevnějším: „Nařiďte služebnictvu, ať se o pána co nejlépe starají. Já budu pořád u něj, nehnu se z jeho komnaty. A vy se denně choďte dívat, jak pokračuje hojení.“

„Samozřejmě, paní.“ Uklonil se a odešel.

Posadila se na okraj lůžka a složila ruce do klína. Líza a Uršula tady už byly s dalšími kusy chladivého plátna a přikryly jím pánovo tělo. Když obě odešly, sundala mu masku a posadila se do křesla vedle jeho lůžka. Na hlavě neměl jediné zranění, jediný puchýř, jeho pleť byla dokonale hladká a bledá. Rysy obličeje měl dokonale uvolněné, skoro jako mrtvola. Občas se sklonila k jeho ústům a nosu, aby se

přesvědčila, zda vůbec dýchá, chvílemi jej pohladila po bělostné tváři nebo po hebkých vlasech.

„Nesmíš umřít," šeptala. „Nesmíš mě nechat na světě samotnou. Co bych si bez tebe počala? Potřebuji tě a ty potřebuješ mě."

Uběhlo několik hodin a Kyrian se stále neprobíral. Venku se setmělo, což ale v temné místnosti Viola nezaznamenala a teprve nějakou dobu po půlnoci Kyrianovi zacukala víčka a chvíli nato otevřel oči. Viola podřimovala a probralo ji teprve zasténání, které se mu vydralo z úst. Vyskočila a sklonila se nad ním.

„Violo?" zašeptal. Oči ho tak bolely, že je nemohl otevřít ještě ani ve tmě. Otevřel je jenom nepatrně.

„Jsem tady, jsem u tebe, miláčku," řekla a hladila ho po vlasech. „Cožpak mě nevidíš?" Do hlasu se jí vedral hrozný strach, že oslepl.

„Vidím, ale špatně. Bolí to…"

„Zavři teď oči, všechno se zahojí. Už je po všem, všechno skončilo."

„Je mrtvá?"

„Ano."

„Já ji poslal pryč s ostatními, dal jsem jí peníze. Teď jsem ji musel zabít, chtěla nás zničit."

„Vím."

„Nemohl jsem ji nechat běžet, vrátila by se. Chtěla i tebe zabít. Nenáviděla tě."

Viola ho nechtěla trápit vzpomínkami. Proto začala mluvit o něčem jiném. „Máš bolesti, Kyriane?"

Bolestně se usmál. „Vzpomínáš si, jak jsem ti řekl, že pro tebe budu hořet? Tak teď skutečně hořím. Je to jako oheň."

„To mě mrzí. Nechtěla jsem."

„Nevadí. Víš, všechno bude dobré, já jsem totiž rozhodnutý zůstat naživu. Rozumíš tomu? Jsem rozhodnutý! Nechci ještě do ráje, můj ráj je tady s tebou."

„Kyriane…" Viola nemohla mluvit, po tvářích jí tekly slzy.

„A kromě toho," pokračoval se zavřenýma očima, ale pořád s mírným úsměvem, „ještě jsme něco nestihli, víš co?

Musíme zlomit kletbu, začneme na tom pracovat, jenom co se mi trochu uleví.“

„Ano,“ pronesla tiše. „I já chci. Nic nás přitom nezastaví!“

Epilog

O deset let později.

Viola zavřela oči, protože tělem jí projela další vlna bolesti. Napůl seděla Kyrianovi mezi nohama, opírala se o něj zády a držela si pokrčená kolena. On jí lehce masíroval záda a občas jí něco šeptal. Chtěl jí dodat sílu, protože tento porod vypadal, že bude dlouhý.

Bylo to už potřetí, co rodila, a tentokrát se nenechal vyhnat z komnaty ani porodní bábou ani Violou. Také nedovolil, aby Viola rodila v porodním křesle, které na hradě už kolik generací měli, ale v posteli. Dva předchozí porody dopadly tím nejhorším způsobem: na svět přišli chlapci bez očí a do dvou dnů oba zemřeli. Ale ještě předtím byli aspoň pokřtěni. Viola si totiž už dávno vymohla na Kyrianovi, aby nechal znovu vysvětit staletí nepoužívanou hradní kapli. Dokonce našli pravoslavného kněze, který se nechal přemluvit k tomu, aby na hradě zůstal.

Ta věc s kaplí se stala ještě v době, kdy Kyrian ležel před léty s popáleninami a nemohl chodit. Ještě než vstal z lůžka, chodila Viola denně do kaple a mezi lešením se modlila za jeho uzdravení. Nakonec se skutečně uzdravil, i když mu na těle zůstaly hrozné jizvy. Táhly se po jeho hrudi a zádech a měly mu věčně připomínat, jak těsně smrti se ocitl. V den prvního výročí Violina příchodu na hrad je kněz v hradní kapli oddal.

Stali se tedy manželi a nebýt kletby, která na nich lpěla, byli by dokonale šťastní. Dva roky trvalo, než Viola poprvé otěhotněla a pak další čtyři, než otěhotněla podruhé. Jenomže synové zemřeli, mohli ale být křesťansky pohřbeni při skutečném smutečním obřadu. To byla na Wolfensburgu

novinka, protože jak se jí Kyrian svěřil, v dřívějších dobách byly mrtvolky znetvořených dětí prostě pohozeny v lese.

Kyrian a Viola se snažili žít spořádaně a oba se snažili, aby se jim povedlo kletbu zlomit. Jejich štěstí bylo skoro dokonalé. Viola se starala o ženské záležitosti, pomáhala mu zvelebovat hrad. Její ženská ruka byla všude vidět. Zajímala se o život lidí na hradě a Kyrian si už bez ní neuměl život představit. Miloval ji a nezdráhal se jí to často opakovat.

Nyní rodila potřetí. Tlačila ze všech sil a sténala, po těle jí stékal pot a vsakoval se do tenké noční košile. Mezi nohama jí klečela porodní bába a radila jí.

„Ještě jednou, paní!“ volala. „Ještě jednou a snad to bude. Už vidím hlavičku.“

Viola se ještě pevněji opřela o manžela, prsty zaťala do kolen a zatlačila, jak mohla nejsilněji. Konečně ucítila, jak ze sebe z posledních sil dítě vypudila.

„Hotovo, hotovo!“ volala porodní bába. „Je to.“

„Co je to?“ zašeptala Viola se zavřenýma očima. Neměla už sílu ani k tomu, aby udržela víčka. Tak dlouho se modlila, aby se tentokrát narodila dcera. Na nic jiného v uplynulých měsících nemyslela. Obávala se ovšem, že zase zažijí zklamání a že za pár dní budou pohřbívat drobné tělíčko.

Kyrian se natahoval, aby lépe viděl, ale nepřestával Violu hladit po zádech. Rty měl pevně sevřené, výraz zasmušilý. Mlčel, ani on nečekal nic dobrého.

Ozvalo se zlobné zavřeštění, jak se dítě nadechlo a poprvé rozplakalo. Až teď Viola otevřela oči. Uvědomila si, že žádné z předchozích dětí po porodu neplakalo, chlapci jenom potichu kňourali, spíš jako koťata nebo štěňata.

Porodní bába jí ukázala cosi zabalené do pruhu vyžehlené látky. „Máte dceru!“

Viola se podívala na svíjející se tělíčko, ještě neokoupané a nehezké, ale přesto nádherné. Na hlavičce mělo dítě dokonce pár vlásků. Pěstičky mělo sbalené a šermovalo ručkama, jako kdyby se chtělo poprat s celým světem. Oči mělo dítě sice zavřené, ale byly to skutečné oči!

„Dokázali jsme to,“ zašeptala Viola. „Kletba je zlomená.“ Plakala.

„Dokázali,“ opakoval Kyrian.

Náhle dítě přestalo křičet a otevřelo oči.

„Jak se bude jmenovat?“ zeptala se porodní bába, zatímco dítě balila do látky. Za jejími zády zatím služebné lily teplou vodu do dřevěné vaničky.

Otec a matka se na sebe podívali.

„Je pro nás jako světlo. Je naše světlo,“ vydechla Viola.

Přikývl. „Kus z našich vlastních těl, ztělesněná naděje. Měla by se jmenovat Luzia Esperanza.“

„Luzia Esperanza Lupanescu. Děvče, které ukončilo temné časy na Wolfensburgu.“ Dořekla myšlenku Viola. Nemohla od dítěte odtrhnout oči.

Luzia Esperanza nevzrušeně zívla a klidně zase očka zavřela.

KONEC

DARIA CHARON

VLČÍ TOUHA

Městečko Allershausen je zavázáno smlouvou, která mužům z Wolfensburgu zaručuje, že jim každých dvacet pět let bude předána jedna mladá dívka. Vlčí muži však nyní požadují tři ženy. Radní jim tedy pošlou tři nevěstky. Když podvod vyjde najevo, dožadují se rozzuření vlčí muži svého práva. Aby Viola Bruggerová ochránila svoji mladší sestru Samaru, odchází na Wolfensburg místo ní. Po příchodu na hrad se ocitne ve víru nenávisti, vášně a touhy. Za tím vším stojí tajemný muž s maskou, Kyrian Lupanescu...

MOBA

e-mail: moba@mobaknihy.cz
www.mobaknihy.cz

9 788024 337999